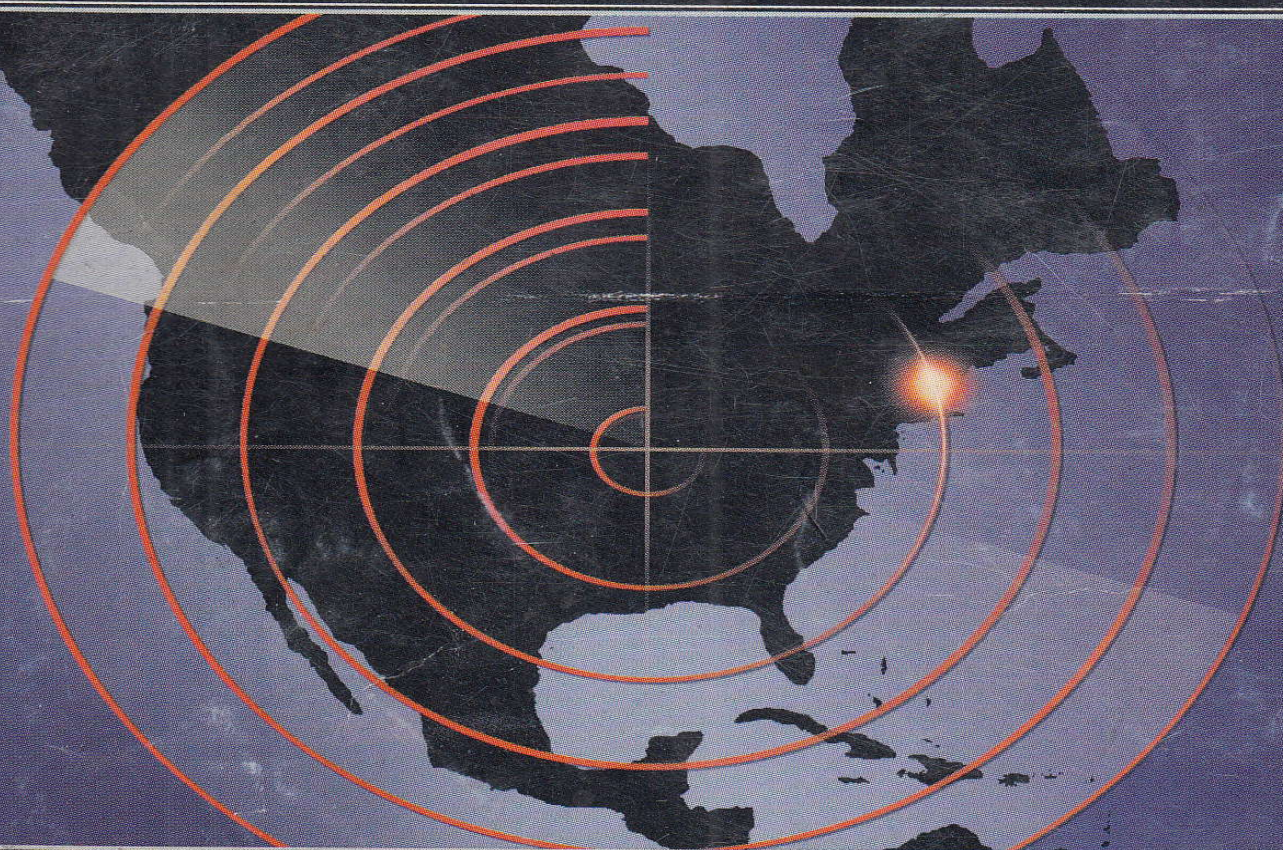

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД ПРЕДСТАВЯ:

ДЖОН ХАНС

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

ПОСЛЕДНИЯТ ЗАЛОЖНИК

ЕКСПРЕСИВЕН, НАТУРАЛИСТИЧЕН ДО БОЛКА, ПУЛСИРАЩ ОТ НАПРЕЖЕНИЕ.

Ню Йорк Таймс

ДЖОН НАНС

ПОСЛЕДНИЯТ ЗАЛОЖНИК

Превод: Юлия Чернева

chitanka.info

Рутинен полет на комисията „Еърбридж“. На борда се качва знаменитост — бъдещият главен прокурор на САЩ Руди Бостич. Това оказва много странно въздействие върху командира на полета — Кен Улф.

Малко по-късно Кен съобщава на помощника си, че единият двигател показва дефект, поради което се налага да го спре.

Следва аварийно кацане. Командирът изпраща своя колега по работа на летището и отлита без него.

Минути след това диспечера от контролния център получава сигнален код 7500. Това означава „Отвлечане“.

*Експресивен, натуралистичен до болка,
пулсиращ от напрежение.*

Ню Йорк Таймс

ПРОЛОГ

Близо до Фейт Колинс, Колорадо — 23:43

Разрошената глава на Брадли Лумин изплува ясно в оптическия мерник на далекобойната пушка. Кръстчето на прицела кацна точно зад лявото му око.

Много внимателно тъмната фигура, стиснала „Уинчестър 30.06“, освободи предпазителя, пое дълбоко дъх и сложи показалец на спусъка. От няколко часа се криеше в ниските дървета на трийсетина метра от разнебитения фургон и търпеливо чакаше обитателя му да седне пред стария си компютър. Всяка вечер Лумин правеше едно и също, но този път закъсняваше.

Образът в оптическия мерник потрепна за миг, когато набитият мъж бръкна под фланелката си и се почеса. После отново се вторачи в мишената.

„Брадли Лумин, осъждам те на смърт.“

По тялото на снайпериста премина внезапна тръпка. Той отпусна пръста си и отмести очи от мерника, за да възвърне самообладанието си. Оскъдната светлина на полумесеца разкри две гневни очи, черна маска за ски и черно сако и панталон.

В далечината се чуваше шумът на несекващия поток коли по шосето между Шайен и Денвър, минаващо на осем километра от порутената ферма, която Лумин бе наел след внезапното си изселване от Кънектикът. От близкия град, Фейт Колинс, се разнесе вой на електронна сирена — явно ченгетата откликваха на спешен случай.

Мъжът пак пое дълбоко дъх и вдигна пушката. Подпря ръка на един клон и отново се прицели в главата на Лумин. Показалецът леко погали спусъка, търсейки най-доброто положение, сетне прилепна до студената стомана и започна да се свива.

1.

Международно летище, Колорадо Спрингс, Изход 8 — 9:26

Командирът на полета закъсняваше. Анет Бакстър, старшата стюардеса на полет 90 на авиолинии „Еърбридж“ до Финикс, тръсна дългите си до раменете червени коси, погледна часовника си и се обърна към пилотската кабина. Помощник-пилотът проверяваше уредите. Мястото на командира беше празно.

Колкото и малка да беше „Еърбридж“, при всеки полет имаше нови пилоти. Анет спря и затвори очи, опитвайки се да си спомни името на помощник-пилота. Той беше на около двацет и пет, работеше в компанията от две години, имаше пясъчноруси коси и беше твърде симпатичен, за да се държи като джентълмен. Но преди да се качи на борда, младият мъж тържествено се бе ръкувал с нея.

„Дейвид Гейтс, като музиканта.“ Тя се усмихна. Истинският Дейвид Гейтс беше по-близо до нейното поколение. Вероятно вече беше дядо. Помощник-пилотът беше още хлапе. Анет надникна в пилотската кабина и посочи празното място.

— Дейвид, кой днес е командир и смята ли да се качи, преди да излетим, или ще ни посрещне във Финикс?

Младият помощник-пилот се стресна и я погледна виновно.

Тя се засмя.

— Шегувам се. Имам странно чувство за хумор. Не свикна ли вече с него?

— Ще дойде всеки момент — предпазливо каза Гейтс. — Видях го при диспечерите.

— Добре. Помислих, че е попаднал в задръстване или нещо лошо. — Тя го потупа по рамото, като си напомни да не се държи твърде майчински. Не й беше приятно. — Не съм паникьосана. Съзнавам, че имаме още двацет-трийсет секунди, преди да закъснеем и в резултат компанията ни да фалира.

Дейвид се усмихна боязливо.

Анет отново тръсна глава и се наведе още по-навътре в кабината.

— И кой е командир днес?

— Улф.

— Кен Улф?

— Познаваш ли го?

Анет кимна.

— Летели сме много пъти. А ти?

— Няколко.

Той я погледна изпитателно, но не добави нищо повече.

Тя се усмихна.

— Ами ако се вмъкне, без да го видя, кажи му, че днес на борда в първа класа имаме юридическа знаменитост. Много е капризен. Очаквам, че ще ни създаде неприятности.

— Искаш ли да поговоря с този човек?

Анет поклати глава, като се опитваше да не се разсмее, представяйки си как младият, висок едва метър и седемдесет помощник-пилот ще смъмри възрастния, много взискателен и самомнителен големец.

— Е, още не е направил нищо. Ще се оправя. Само трябва да кажа на командира.

— И коя е тази знаменитост?

— Изненада. После ще ти кажа.

— Каква е изненадата?

Плътният глас прозвуча точно над лявото ѝ ухо. Анет се обърна и видя Кен Улф.

— Кен! Радвам се да те видя...

— За каква изненада говореше?

— Първо седни, сетне ще ти кажа.

Той се усмихна и влезе в пилотската кабина. Сложи чантата си вляво от командирския стол и преди да се настани, се ръкува с помощник-пилота.

Очите на Кен обходиха познатите уреди и мислите му се съсредоточиха върху задачата да управлява полета. Това беше успокояващ ритуал — инструктаж на екипажа, проверка на апаратурата и писмените нареждания. Дори в съобщението на Анет за някакъв недоволен бизнесмен имаше елемент на облекчение.

— Искаш ли да отида да поговоря с него? — попита той.

— Дейвид ми предложи същото. Не. Но нещо ми подсказва, че един от многострадалните ни пътници ще се почувства още по-нещастен, ако денят му наистина не е лош. Не иска фъстъци, а ядене. Не харесва кафето ни, нито седалките и се ядоса, когато му казах да изключи клетъчния си телефон. Освен това се разстрои, че не му позволих да държи куфарчето в краката си по време на излитането.

— И това ли е всичко? — попита Кен, като се усмихна насила. — Имаш ли представа кой е?

— Да. Туристически агент. Пребледня, защото не му разрешихме да пътува безплатно в първа класа. Но за да се балансират нещата, на борда има и една юридическа знаменитост. Той вече е истински джентълмен. Това е изненадата.

Командирът изглеждаше озадачен.

— Каква знаменитост?

— Ами...

Анет му подаде визитната картичка на пътника, сякаш беше трофей.

Кен погледна златния печат, който украсяваше горния ляв ъгъл. Беше емблемата на американското Министерство на правосъдието. Очите му се придвижиха към черните печатни букви в средата. Той примига и отново погледна.

— Рудолф Бостич.

— Четох, че бил най-сериозният кандидат за главен прокурор на Съединените щати — каза Анет. — След седмица президентът щял да го предложи пред Конгреса.

Тя се вторачи в Улф, озадачена от мълчанието му.

— Добре ли си, Кен?

Лицето му беше пребледняло, а ръката, която държеше визитната картичка, леко трепереше. Той преглътна с усилие.

— Добре съм, Анет. Само малко ме боли гърлото — напрегнато отговори Улф, сетне я погледна. — Къде е... господин Бостич?

Усмивката му не беше искрена, а очите му бяха безучастни и разсеяни.

— На място 1-А. Да му предам ли нещо?

— Не! — рязко тръсна глава Улф и ѝ върна визитната картичка, сякаш беше паяк. — Недей.

Тя отвори уста да каже нещо, после отстъпи, защото Кен изведнъж разкопча предпазния колан и се втурна към тоалетната до пилотската кабина.

Ключът се превъртя и Анет го чу, че повръща.

2.

Международно летище, Колорадо Спрингс — 9:44

Мощният „Боинг 737“ се извиси на триста метра в ясното синьо небе над предградията на Колорадо Спрингс. Дейвид се радваше, че има възможност да управлява, но в същото време се питаше какво ли става с командира.

— Прието, колесникът прибран — повтори Кен. — Скорост триста и седемдесет, хоризонтален полет.

Дори гласът му беше променен. Не беше точно безгрижен, но спокоен и сдържан — а само допреди минута звучеше напрегнато и разсеяно.

Защо ли? Само защото на борда имаше известна личност?

Гейтс не можеше да избие от главата си внезапното отиване на командира до тоалетната. Моментът за излитане бе настъпил, а Улф остана вътре. Дейвид стана, потропа на вратата и попита дали всичко е наред. Гласът на командира приличаше по-скоро на изтерзано стенание. Дейвид се приготви да предупреди екипажа, че пилотът е болен и е необходим заместник, но вратата на тоалетната се отвори и Кен Улф се появи — стегнат и сериозен. Усмихна се на помощника си и седна на мястото си, сякаш не се беше случило нищо.

— Добре ли си, командире?

Улф за миг го погледна смутено, после се усмихна.

— Добре съм, Дейвид. От години не съм се чувствал толкова добре.

— Слава богу! Понеже се притесних и...

— Понякога Господ ни изненадва, нали?

Гласът на диспечера от центъра в Денвър ги прекъсна:

— „Еърбридж“ 90, тук центърът в Денвър. Добро утро. Завийте надясно, издигнете се на височина две-шест-нула и поддържайте височина на полета три-три-нула.

Пръстът на Гейтс инстинктивно докосна трансмисионния бутон, в случай че командирът не отговореше. Повечето помощник-пилоти от

„Еърбридж“ бяха свикнали с факта, че Улф не отговаря на обажданията, макар че именно командирът трябваше да държи връзка с диспечерите, когато беше ред на помощника да управлява самолета. Кен, който имаше десетгодишен стаж в компанията, често изпадаше в лошо настроение, беше разсеян, понякога не обелваше дума, друг път не спираше да говори. Беше достатъчно любезен, но непредсказуемостта на настроенията му се бе превърнала в неприятна легенда и летенето с него водеше до допълнително натоварване.

Но днес Кен отговори веднага.

— Добре, Денвър, завой надясно и височина три-три-нула за „Еърбридж“ 90.

Дейвид включи автопилота и провери показанията на уредите. Вече се движеше с почти 480 километра в час по познатия маршрут — Дуранго, Колорадо, Фор Корнърс и Финикс.

Гейтс погледна командира и се зачуди какво му е. Знаеше само, че е от Кънектикът. Нищо друго.

Улф го гледаше със спокойна усмивка.

— Чудиш се защо тази сутрин резервоарът е пълен, а?

— Сигурно защото във Финикс горивото е по-скъпо, отколкото в Колорадо Спрингс.

Кен кимна и отново се вторачи в уредите.

— Да. Но е лудост да имаме гориво за повече от четири часа, нали? — Улф пак погледна помощника си и попита: — Летял ли си скоро с този самолет?

Гейтс поклати глава.

— Не.

— Значи не знаеш, че от втория двигател изтича гориво.

Дейвид се стъписа. В бордовия дневник не пишеше нищо за втория двигател, но за пилотите на „Еърбридж“ не беше необичайно да си предават устни съобщения за състоянието на самолетите. Не беше редно, но в малките авиокомпании го правеха.

— Не съм чул такова нещо. И в дневника не пише нищо. Съжалявам, ако съм пропуснал нещо.

Кен вдигна глава към таблото, натисна копчето „Затегнете коланите“, после отново погледна Дейвид.

— Нищо не си пропуснал. Още никой не го е записал в дневника, но всички се съмняваме. Или изтича гориво, или става нещо друго.

Миналата седмица започна да издава странни звуци по време на полета и сериозно се замислих дали да не го изключа.

Младият мъж се замисли.

— Уредите не показват ли какво не е наред?

Кен поклати глава и сви рамене.

— Не. Но трябва да ги наблюдаваме внимателно.

Анет погледна малкото табло с разноцветни светлини и възмутено поклати глава. Само преди секунди се бяха издигнали на необходимата височина, а някой от пътниците вече я викаше.

Беше мъжът на място 6-В.

Анет разкопча предпазния си колан, влезе в пътническия салон и отиде до него.

— Да, господине?

Мъжът каза със силен, гръмък глас:

— Сега мога ли да получа кралското ви благоволение да стана и да взема компютъра си, за да свърша някоя работа? Искam също водка с тоник, ако това няма да ви затрудни.

Тя се вторачи за миг в килима, после се прокашля и отговори:

— След няколко минути, когато другите стюардеси започнат да обслужват пътниците, ще имате възможност да си поръчате питие, господине. В момента надписът „Затегнете коланите“ още свети, така че трябва да ви помоля да останете на мястото си. Но ще ви дам компютъра, ако отговорите на един въпрос.

— Какъв?

В очите му блесна внезапно подозрение.

— За пръв път ли пътувате със самолет?

Околните пътници едва сдържаха усмивките си, а един се изсмя на глас.

Мъжът се облегна назад. На лицето му се изписа заучено възмущение и той погледна големия си златен „Ролекс“.

— Що за идиотски въпрос? Аз съм собственик на туристическа компания. Непрекъснато пътувам със самолет.

— Щом сте в туристическия бизнес и редовно летите със самолет, би трябвало да знаете някои основни процедури плюс правилата, за които ми се сърдите, че прилагам.

Мъжът се наведе напред. Квадратното му лице почервения.

— Как се осмелявате да ме поучавате? — гневно извика той.

Тя се усмихна.

— А вие как се осмелявате да летите с намаление и да ми се карате, че не съм ви настанила в първа класа?

— Това вече е прекалено! Щом пристигнем във Финикс, с теб е свършено, драга.

— Защо ще чакате дотогава? В облегалката за ръце има телефон. Обадете се. А през това време, ако разкопчеете предпазния колан, преди да угасне светлината, първият помощник-пилот ще дойде с пластмасови белезници и във Финикс ще ви предадем на ФБР. Ясно ли е?

И без да обръща внимание на обидните му думи, тя се върна в първа класа, дръпна завесите след себе си и се усмихна. Нямаше смисъл да безпокои Кен Улф с поредния изблик на лошо настроение на този тип. И без това след малко повече от час досадникът щеше да слезе от самолета, а Анет щеше да напише доклад, за да се оправдае, когато в управлението на „Еърбридж“ пристигнеше неизбежното писмо със съдържание: „Уволнете тази кучка, инак ще си имате неприятности“.

— Усещаш ли? — попита угрижено Улф.

— Кое?

— Вибрациите? Леки са, но постоянни.

Дейвид наклони глава и затвори очи за няколко секунди, опитвайки се да долови нещо нередно. После ги отвори.

— Не усещам нищо необичайно, но... нещо като стържене ли?

Кен кимна.

— Да, но много слабо. Чува се на няколко секунди. Ето! Сега усети ли?

Дейвид се притесни.

— Не... Всъщност...

— Нещо като стържене или триене.

— Да. Сега го усетих — отговори Гейтс.

Улф се наведе над централното контролно табло, за да види показанията за двигателите, после вдигна глава.

— Отиди отзад и без паника погледни двигателите през прозорците. Огледай и предната част, и опашката и провери дали има

нещо необичайно.

Дейвид кимна и бързо излезе. Кен извади наръчника със списъка на аварийите, отвори го на „Предпазно изключване на двигателя“ и прочете указанията. Протегна ръка и затвори клапана на десния двигател. Сетне посегна към командното табло и с едно-единствено движение дръпна лоста до положение „Изключено“. След трийсет секунди помощник-пилотът се върна.

— Какво стана?

Лицето на Кен беше разтревожено.

— Веднага щом излезе, температурата започна да се покачва над нормалната граница. Няма силни вибрации, но налягането на горивото спада. Наложих се да изключа двигателя.

Дейвид седна на мястото си и бързо си сложи слушалките. Никога не му се беше налагало да изключва двигател.

— Да обявя ли аварийна ситуация?

— Не, ти управлявай — каза Улф. — Това е твой полет. Аз ще се заема с радиовръзката и ще обявя аварийна ситуация.

— Връщаме се в Колорадо Спрингс, нали?

Кен поклати глава.

— Вече сме близо до Дуранго, ще кацнем там.

Гейтс го погледна с недоумение.

— В Дуранго имаме ли база за поддръжка?

— Ние не. Но има други, не наши.

— Тогава програмирай компютъра по посока Дуранго. И поискай разрешение за кацане.

— И да обявя аварийна ситуация?

— Да. После съобщи на пътниците и се свържи с компанията.

Кен кимна и натисна бутона на предавателя.

В задната част на пътническия салон Кевин Ларимър гледаше какво прави помощник-пилотът. Видя го да се навежда над пътниците, за да погледне дясното крило, и усети моментното отклонение на самолета. После помощникът се обърна и бързо се върна в кабината.

Боингът отново се отклони. Кевин погледна колежката си Бев Уишарт и вдигна вежди в недоумение. Тежката количка с напитките, които зареждаха, се откачи и бавно тръгна към вратата. Бев я хвана и

тихо изруга. Натисна крачната спирачка, погледна Кевин, намръщи се и подхвърли:

— Въздушна яма или демонстрираме нова техника?

Кевин се усмихна и посочи към пилотската кабина.

— Сигурно го клатушкат нарочно.

Бев отметна коси и се засмя. Беше хубава, приятно закръглена блондинка, омъжена за пилот от „Американ Еърлайнс“ и следователно — недостижима, макар че Кевин тайно копнееше за нея през цялото им многогодишно приятелство. Най-красивото в нея бяха огромните очи, които изглеждаха постоянно учудени. Той осъзна, че в момента те са вторачени в него, и се стресна.

— Какво става, Кевин?

— Ей сега ще проверя.

Той посегна към вътрешния телефон и в същия миг от радиоуредбата се разнесе гласът на Кен Улф:

— Драги пътници, тук е пилотската кабина. Може би преди минута сте усетили леко наклоняване встрани.

Гласът беше плътен, спокоен и вдъхващ доверие.

— Временно изключихме десния двигател заради показанията на уредите, които може и да не са точни. Когато не сме сигурни, предпочитаме да действаме предпазливо и аз правя точно това. Няма за какво да се притеснявате, но за всеки случай ще кацнем в Дуранго, Колорадо, и ще видим какъв е проблемът. Ще продължим да ви информираме, но през това време искам да останете на местата си. Този самолет може безпрепятствено да кацне и да излети и с един двигател, но едва ли бихте желали да летим, без да проверим дали няма нещо нередно.

Краят на съобщението беше придружен от повикванията на пет-шест пътника.

Диспечерски център на авиолинии „Еърбридж“, Международно летище, Колорадо Спрингс — 9:57

Диспечерът за полет 90 на „Еърбридж“ свърши разговора си с управителя на летището в Дуранго и се зачуди какво ли точно го безпокои. Вярно, при аварийни ситуации командирите можеха да

решат да се отклонят там, където смятат за подходящо. Но Дуранго беше странен избор.

Боингът не беше изминал половината разстояние от Колорадо Спрингс до Дуранго, така че защо не върнеха пътниците в Колорадо Спрингс, където бързо щяха да ги прехвърлят на друг самолет? Отклонението в Дуранго щеше да струва скъпо.

Върни Гарсия стана, изключи слушалките, погледна Джуди Смит, ръководител „Полети“, и бързо се приближи до нея, като се питаше дали вече е прочела електронната поща — все пак наблюдаваше шейсет други полета.

— Джуди, видя ли съобщението ми за полет 90?

Тя поклати глава и погледна екрана на компютъра си.

— Дуранго? Защо Дуранго, по дяволите? Предполагам, че си им предложил да се върнат тук.

Върни кимна.

— Да. А командирът отговори, че Дуранго е най-близкото подходящо място.

— Глупости!

— Знам, но аз съм само диспечер, пък и Улф вече започна да се спуска.

Джуди тъкмо посягаше към слушалките и микрофона, за да се обади на екипажа, но думите на Гарсия я спряха.

— Кен Улф?

— Да. Защо?

Лицето ѝ беше озадачено.

— Това не е характерно за него. Познавам го. Решенията му обикновено са много консервативни. Винаги гледа да разбере какво е желанието на компанията. — Тя посочи екрана на компютъра. — Там пише, че е предпазно изключване на двигателя. Какво се е случило?

— Налягането на горивото спаднало и температурата се повишила. Състоянието на двигателя се влошава.

— Хората от поддръжката преглеждали ли са напоследък двигателя?

— Доколкото знам, не, но трябва да попиташ някой друг.

— И след като в Дуранго няма база за поддръжка, никой не може да се подпише дали със самолета всичко е наред.

— Вече говорих с поддръжката. Няколко механици ще отлетят в Дуранго...

— По дяволите! — Джуди Смит хвърли молива и погледна Гарсия. — Обади ли се на „Пътнически услуги“?

— Разбира се, Джуди. Не съм новобранец.

— Извинявай. Притесних се. Бях в отлично настроение, а сега трябва да изпратим някого да се оправя със сто и няколко пътници на безбожна цена и всички ще ни намразят. Щеше да е много по-лесно, ако се беше върнал в Колорадо Спрингс, но Кен сигурно има сериозна причина.

— Вероятно — разсеяно каза Върни, сепнат от странното изражение, което изведнъж помрачи лицето на Джуди.

3.

Областно летище Дуранго-Ла Плата, Колорадо — 10:14

Гейтс завърши проверката по изключването на двигателя, погледна командира, който четеше дневника за поддръжката, и попита:

— Ще слезеш ли да говориш с диспечерите?

Кен не откъсна очи от дневника.

— След малко. Но имам една бърза задача за теб.

— Добре.

Улф вдигна глава и го погледна в очите.

— В южния край има малка ремонтна работилница. Познавам механика и му имам доверие. Казва се Гюс Уилсън. Намери го и му кажи да дойде да прегледа двигателя, преди да сме се отказали от този полет.

— Искаш да кажеш, че той може да подпише официално разрешение, макар да не е от нашите механици?

Командирът кимна.

— Може. Ако уредите ни дават грешни показания.

— Но нали каза, че уредите показват...

— Дейвид, просто го доведи. Тогаваше ще обсъдим подробностите.

Помощник-пилотът се поколеба, сетне разкопча предпазния колан.

— В южния край ли каза?

— Да. Гюс Уилсън. Едър мъж. Кажи му да побърза. Вероятно греша, но искам да опитам преди компанията да е докарала тук друг самолет за пътниците.

Дейвид стана, отвори вратата и излезе. Размина се с Анет Бакстър, която се бе запътила към пилотската кабина. Тя се обърна и го погледна. Личеше, че е притеснен.

„Странно“ — помисли Анет. Може би само реагираше на моментното напрежение. В края на краищата самолетът беше пълен с разгневени пътници.

Тя влезе при Кен и попита:

— Какъв е планът? Пътниците седят на местата си, както им нареди.

— Дай им храна и напитки. — Гласът му беше настоятелен, спокоен и лишен от чувства. — Погрижи се да бъдат доволни, докато помощник-пилотът доведе механиците от поддръжката. Има вероятност да е фалшива тревога и да продължим.

Анет вирна глава.

— Наистина ли? А изключването на двигателя?

— Показанията на уредите може да са неверни.

Тя се усмихна.

— Ако решиш да продължим, ще обясниш това на нервните ни пътници, нали?

— Много ли са нервни? Ей сега ще им кажа нещо.

Анет кимна. Кен бавно вдигна микрофона към устата си, внимателно обмисляйки думите си, после натисна бутона.

— Драги пътници, отново говори командирът на самолета. Чакаме механиците да проверят какъв проблем имаме. Ако на борда има други пилоти, които биха желали да хвърлят един бърз поглед на уредите, моля да заповядат. Ако някой откликне на молбата ми, моля натиснете бутона и повикайте някоя от стюардесите. Тя ще ви придружи до пилотската кабина.

Анет го гледаше изненадана.

Не бе характерно за Кен да не я предупреди.

Тя нервно огледа пътническия салон. Кевин вече водеше един млад мъж, който се бе отзовал на поканата на командира. В същия миг Рудолф Бостич привлече вниманието й.

— Да?

— Простете, мога ли да помогна с нещо? Да подам оплакване за неизправността на двигателя или да издам съдебна заповед да се разчисти летището?

Тя се засмя и поклати глава.

— Още не.

— Признавам, че предложението ми се основава на личен интерес. След два часа трябва да произнесе реч във Финикс и започнах да се притеснявам.

— На официална церемония ли, господин главен прокурор?

— Благодаря, но малко прибързано ми дадохте титлата. Не, на юридически семинар. Е, светът няма да свърши, ако не се появя.

— Ами, в момента чакаме механик и не можем да напуснем самолета, докато не дойде. Не знам колко време ще отнеме.

Рудолф Бостич се усмихна.

— Добре. Извинете за безпокойството.

— Няма нищо.

Диспечерски център на „Еърбридж“, Международно летище, Колорадо Спрингс — 10:25

Джуди Смит, ръководител „Полети“, се приближи до Върни Гарсия и сложи ръка на рамото му. Той не я бе видял и леко подскочи при допира.

— Върни, след десетина минути трябва да пуснем друг самолет на мястото на полет 90. Разговаря ли с Улф?

Той поклати глава.

— Трябваше да ми се обади веднага щом кацне в Дуранго. Току-що говорих с управителя там. Преди десет минути помощник-пилотът е слязъл от самолета. Не знам какво е станало после.

Тя сви устни и се замисли.

— Добре. Когато се обади, кажи му, че тежката артилерия идва. Ще му изпратим двама механици.

Гарсия се огледа дали някой не слуша разговора им и я хвана за ръката.

— Джуди, преди няколко минути реагира странно, когато ти казах, че командир на полета е Кен Улф. Има ли нещо, което не знам?

Тя не отговори веднага.

— Защо питаш?

Той сви рамене.

— Ами, когато сутринта му дадох документите за полета, ми се стори, че изглежда странно. Погледът му беше някак отнесен и блуждаещ. Но аз работя тук едва от август и не познавам добре служителите.

Джуди несъзнателно барабанеше с пръсти по бюрото му. Вдигна глава и го погледна в очите.

— Изглежда е отнесен, така ли?

— Много. Това има ли някакво значение?

Тя поклати глава бавно и неубедително.

— Кен Улф е загадка за нас, Върни. Той е приятен човек и способен пилот, но има странната способност да притеснява помощник-пилотите. В него сякаш живеят три-четири различни личности — единият Кен е весел и дружелюбен, другият — мрачен и необщителен, третият — уплашен и подозрителен. Не съм сигурна как да го възприемам, но независимо от промените, Кен винаги е бил играч от екипа, що се отнася до диспечерския контрол.

— Разбирам. Само помислих, че трябва да ти кажа.

Джуди се усмихна разсеяно и се направи да тръгне, после изведнъж се обърна.

— Върни...

— Да?

— Я се обади пак на управителя. Кажи му веднага да се качи на самолета, да изведе Улф и да го накара да ми се обади.

На борда на „Еърбридж“ 90, Областно летище Дуранго-Ла Плата, Колорадо — 10:28

Докато поднасяше храна и напитки на пътниците, Анет изведнъж чу, че вратата на пилотската кабина се тресна. Ехото отекна в целия самолет. После гласът на Улф изпълни пътническия салон.

— Драги пътници, говори командирът. Имам добри новини. Механиците установиха, че една елементарна верига ни давала грешни показания. Неизправността е отстранена и получихме разрешение да излетим. Извиняваме се за непредвиденото спиране. Моля стюардесите да затворят вратите и да подготвят пътниците за излитане.

Левият двигател започна да работи.

Анет отиде в първа класа и за миг застана там. Притесняваше я нещо, което не можеше да определи. Вероятно защото спомените ѝ от Дуранго бяха лоши. Преди няколко години имаше неприятно преживяване с един приятел, който се оказа женен.

Разбира се, че командирът трябваше да бърза, но скоростта, с която стана всичко, я изненада. Кога се бяха качили на борда механиците?

„Сигурно съм била с гръб по-дълго, отколкото мислех.“

Да, сигурно се беше залисала със сервирането и удовлетворяването на разнообразните желания на пътниците.

Воят на двигателите се усили, после бръмченето стана равномерно. Тя изведнъж се сети, че не е предложила кафе и безалкохолни напитки на пилотите. Самолетът започна да рулира на пистата. Анет се опита да отвори вратата на пилотската кабина.

Беше заключена.

Боингът рязко зави надясно и тя трябваше да се подпре, за да не падне.

Звънът на вътрешния телефон прекъсна мислите ѝ и Анет погледна към тавана. Червената светлина показваше, че я викат в нишата за екипажа отзад.

— Анет, обаждат се Кевин. Къде е пътникът от място 18-Д?

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, няма го и съпругата му се тревожи.

— Кой беше той?

— Командирът попита дали на борда има други пилоти и той изяви желание да отиде в пилотската кабина. Спомняш ли си?

— Да. Да не е в тоалетната?

— Тук, отзад го няма. Проверихме.

— Чакай малко.

Тя се наведе към вратата на тоалетната. Боингът се наклони наляво и Анет едва не загуби равновесие. Видя, че тоалетната е свободна, и каза:

— И тук го няма. Ще се обадя в пилотската кабина.

След малко чу гласа на Улф.

— Пилотска кабина.

— Кен? Обаждат се Анет. Може ли да вляза?

Той се поколеба, преди да отговори, после гласът му стана странен и напрегнат.

— Виж, предпочитам да не ме безпокоиш. Тук е... малко тясно. Реших да дам възможност на нашия гостуващ пилот да опита да лети.

Тя се усмихна с облекчение.

— Добре. Точно затова ти се обаждам. Съпругата му се притеснява.

— Предай ѝ, че ще се върне след малко. Тук му е интересно.

— Добре. Какво искаш да пиеш?

Отново последва мълчание.

— Кен?

— Нека да освободим линията. Много съм зает.

— Разбира се. Извинявай.

Анет остави слушалките и микрофона с ясното чувство, че без да иска, е заела линията и е задала твърде много въпроси. В това нямаше логика, но тя изпита вина.

От пилотската кабина се разнесоха два камбанни звука — сигналът, че са готови да излетят. Анет седна на сгъваемия стол и инстинктивно закопча предпазния колан.

„Защо е пуснал пътник в пилотската кабина, без да ми каже? При това непосредствено след аварийно кацане?“

Може би това беше причината за безпокойството ѝ.

Не, изпитваше го и по-рано, още преди Кевин да се обади за мъжа от място 18-Д.

Един паникьосан човек изскочи от предната врата на летището в Дуранго и хукна към пристигащия пикап. Очите му бяха широко отворени.

— От „Еърбридж“ ли сте? — обърна се той към униформения мъж, който слезе от пикапа.

— Да, господине. Какво...

— Трябва да ми помогнете! Съпругата ми е на самолета, който излита!

— Какво говорите?

— Самолетът беше отклонен тук. А сега излита. Командирът ме помоли да свърша нещо и докато бях на земята, потегли.

— Чакайте малко. За полет 90 ли става дума?

— Да.

— Той не отива никъде, господине.

— Как да не отива? Погледнете. Вече излита.

Изведнъж ги блъсна вълната от шума на двата турбореактивни двигателя и иззад сградата се появи един самолет.

Човекът от пикапа се завтече към площадката встрани от сградата на летището, където очакваше да види познатите очертания

на „Боинг 737“.

Площадката беше празна и в това нямаше никаква логика. Самолетът бе кацнал там с изключен двигател. Не можеше да замине никъде, без да бъде проверен от механиците.

Мъжът погледна на север. Един реактивен самолет тъкмо набираше скорост, за да излети.

Емблемата на опашката беше на „Еърбридж“.

Дейвид Гейтс стоеше стъписан и гледаше как самолетът му излита без него.

За миг си помисли, че командирът просто е забравил, че помощникът му не е на борда. Но само за миг.

4.

На борда на „Еърбридж“ 90 — 10:44

Обаждането от помещението за екипажа отзад беше добре дошло и Анет притисна слушалката до ухото си точно когато прозвучаха двете камбанки, които показваха, че са се издигнали на височина три хиляди метра.

— Анет? — попита Кевин.

— Да?

— Бев и аз се тревожим за една от групите.

— Коя група, Кевин? Имаше някакъв училищен оркестър, нали?

— Да. Те седят на редици 13–20, но от осма има друга група от двайсет и двама души. Трябва да им обърнем специално внимание. Имах възможност за малко да поговоря с тях, когато кацнахме, но след това внезапно излитане вероятно са се побъркали от страх.

— Защо?

От другия край на линията се чу смях.

— Защото са от клиника за лечение на страх от летене.

Анет затвори очи и поклати глава.

— Чудесно.

Махна слушалките и микрофона и скочи, оглеждайки първа класа. От другата страна на пътеката до Руди Бостич седеше поразително красива млада жена, която ѝ се усмихна. Анет се приближи до нея, пресмятайки разходите за елегантния ѝ червен костюм с опасно къса пола.

— Желаете ли нещо?

Жената отново се усмихна.

— Не, благодаря. Само кафе, когато имате възможност. — После наклони глава към пилотската кабина и добави: — Чух, че грубиянинът вътре се заяжда с всичко. Изглежда, сте подложена на повече от обичайния стрес.

Анет също се усмихна.

— Това върви заедно с професията.

— Питам се дали се случва често. Имам предвид предпазното изключване на двигателя и аварийното кацане.

Анет поклати глава.

— От три години обслужвам тази авиолиния и такова нещо ми се случва за пръв път. А преди това двайсет години съм летяла с друга авиокомпания.

Жената кимна и отмести очи към вратата.

Анет понечи да тръгне, но жената я дръпна за ръкава.

— Извинете... може ли да ви задам още един тъп въпрос?

— Няма тъпи въпроси. Питайте.

— Пилотската кабина има ли друг вход?

— Друг вход ли?

— Да.

— Не. Само тази врата.

— Добре. Благодаря.

Жената тръсна глава, сякаш да отхвърли любопитството си, и се усмихна.

— Сигурно не съм видяла. Докато бяхме на летището, единият пилот слезе, но не съм забелязала кога се е върнал. Затова се питам дали има друга врата.

Анет се усмихна, прикривайки внезапно обзелото я безпокойство. От място 1-В вратата на пилотската кабина се виждаше идеално.

— Ами... вероятно за миг сте се разсеяли. Но бъдете сигурна в едно — на този самолет му трябва двама пилоти и щом летим, значи са в кабината.

— О, не се притеснявам. Попитах само от любопитство.

Анет бързо влезе в помещението за екипажа и дръпна завесата. Облегна се на леко извитата врата и опита да се съсредоточи върху няколкото странни неща, които се бяха случили и не ѝ даваха покой. Ритъмът на работата беше нарушен. Дали да поднесе напитките? Беше смешно дори да мисли за това. Сервирането ѝ бе станало втора природа.

Тя обърна глава към вратата на пилотската кабина. Пилотите може би вече искаха нещо за пиене.

Вдигна вътрешния телефон и натисна копчето за повикване на командира. Успокои се, когато Кен Улф отговори почти веднага.

— Готови ли сте за напитките, господа?

— Момент — отговори Кен и след кратка пауза добави: — Не, Анет. Благодаря.

— Добре. Би ли ми отворил вратата за секунда, Кен? Искам да вляза при теб.

Отново настъпи мълчание и стомахът ѝ се сви. Нещо не беше наред. Това не бе характерно за Улф. Защо не искаше да отвори?

Накрая чу гласа му.

— Анет, очаквам турбулентни течения. Защо не се увериш дали всички са седнали и да седнеш и ти?

— Добре, командире, но, моля те, отвори за секунда.

— Не сега, Анет.

— Но...

— После.

В гласа му прозвуча раздразнение, каквото не беше чувала никога. Опита се да каже нещо, но не можа. Сетне махна слушалките. Мрачните ѝ предчувствия се засилиха.

Диспечерски център на авиолинии „Еърбридж“, Международно летище, Колорадо Спрингс — 10:45

Джуди Смит чу как нещо се строши и вдигна глава. Върни Гарсия скочи и широко отворил очи, размаха като обезумял ръце, за да я повика. Тя бързо се приближи до него. Той закри с ръка слушалката и хвърли бърз поглед към счупената чаша на пода. Лицето му беше преbledняло.

— Джуди, имаме много голям проблем. „90“ е излетял без помощник-пилота.

Джуди се стъписа. Гарсия сигурно бъркаше нещо?

— На летището в Дуранго няма база за поддръжка — продължи Върни. — Разговарях по телефона с помощник-пилота. Изпаднал е в паника.

— Но как е станало това? Няма начин.

— Не се шегувам, Джуди. Вземи слушалката.

Тя вдигна телефона.

— Говори ръководителят на „Контрол полети“. Кой се обажда?

— Помощник-пилот Дейвид Гейтс.

— Къде се намираш?

— На летището в Дуранго. Самолетът излетя без мен. Доколкото ми е известно, единственият пилот там е командирът, но нямам представа защо е заминал, освен ако не е бил принуден.

— Принуден? Искаш да кажеш отвлечен?

— Ами, не виждам друго обяснение.

Гласът му беше измъчен, дори паникьосан. Младият пилот задъхано почна да разказва какво е станало.

— Чакай малко. На летището не е имало механик, така ли?

— Има, но този Гюс, когото трябваше да повикам, е починал преди няколко години.

— Казваш, че е бил оставен и още един пътник?

— Да. След малко ще ти дам да разговаряш с него. Съпругата му е в самолета и той е много притеснен.

— Кога излетя самолетът?

— Преди пет минути.

— Почакай. — Джуди се обърна към Гарсия. — Свържи се с центъра в Албакърки. Разбери дали поддържат връзка с „90“ и накъде се е отправил. Искам да говоря с диспечера.

— Разбрано.

Върни започна да набира номера, а Джуди поднови разговора си с потресения Дейвид Гейтс.

— И така, Дейвид. Забеляза ли нещо, по което можеш да съдиш, че някой се е промъкнал на борда?

— Не. Самолетът вече излиташе. Но около сградата на летището няма охрана. Може някой да се е качил. Не попитах наземния персонал.

— Дейвид, това е много важно. Какво точно те кара да мислиш, че самолетът е бил отвлечен?

— Няма друго логично обяснение. Никой нормален човек не би излетял с боинг, който се управлява от двама пилоти, освен ако не е бил принуден да го направи.

Джуди трескаво обмисляше различни вероятности. Помощник-пилотът имаше право. Нямаше друго смислено обяснение. Имаха огромен проблем.

— Какво да направя? — попита Гейтс.

— Кажи ми номера на телефона, от който се обаждаш, и стой там... И още не казвай на никого за това.

— Не се притеснявай. Ще мълча. Искаш ли да говориш с пътника, който също беше оставен?

— Ще му се обадя по-късно.

— Добре, но той е много разтревожен.

Джуди остави слушалката и погледна Върни Гарсия, който оживено говореше по телефона. Неколцина диспечери, които не бяха дежурни, се бяха събрали и се опитваха да разберат какво се е случило.

— Джим, свържи ме с ФБР — каза тя. — Джери, отиди до бюрото ми, извади наръчника за аварийни процедури и прочети глава „Отвличане“. Рашид, имаш ли работа?

— Не. Какво да направя?

— Обади се на главния пилот, в оперативната служба и на шефовете. Разкажи им всичко.

— Кое, Джуди? Не знам какво става.

— О, съжалявам. Моля, съберете се всички да чуете какво ще ви кажа...

Контролен център за ръководство на въздушното движение, Албакърки — 10:50

Диспечерката от контролния център за ръководство на въздушното движение Авис Беир отпи глътка кафе и провери височината на полет 90 на „Еърбридж“. Както му беше разрешено, пилотът се бе издигнал на шест хиляди метра над зоната между северозападен Ню Мексико и североизточна Аризона и се обади с обичайния безизразен плътен глас. Стори й се странно, че аварийното приземяване в Дуранго е приключило толкова бързо, но поне самолетът беше проверен и отново летеше.

Авис сложи пръст на бутона на предавателя и в този момент прозвуча алармата. В същия миг започна да свети и малкото фосфоресциращо информационно блокче до изображението на боинга на „Еърбридж“. Показваше код, който виждаше за пръв път в практиката си.

7500!

Това явно беше някаква грешка, но за всеки случай тя трябваше да изпълни указанията. Усети внезапни тръпки и погледна вляво, за да види дали алармата е привлякла вниманието и на някой друг.

Не. Никой не гледаше към нея.

Авис се наведе напред и се вторачи в информацията на екрана, после натисна бутона на предавателя.

— „Еърбридж“ 90, тук центърът в Албакърки. Видях, че транспондерът ви предава сигнал „7500“. Вярно ли е?

Сърцето ѝ биеше лудешки в очакване на отговора.

— Потвърждавам, Център. Подадох сигнал „7500“. В пилотската кабина имам неканен гост.

Авис се облегна назад. Цялата изстина. Истина беше! „7500“ означаваше отвличане.

— Прието, „Еърбридж“ 90. Сигналът „7500“ е действителен. Моля, поддържайте височина шест хиляди метра и стойте на линията.

На борда на „Еърбридж“ 90 — 10:55

Ръцете ѝ леко трепереха, но Анет се опита да прикрие безпокойството си, докато поднасяше напитките на пътниците в първа класа. После се върна в помещението за екипажа и в същия миг прозвуча напрегнатият глас на Кен Улф:

— Драги пътници, говори командирът на полета. Имаме малка изненада за вас. Закъсняваме за Финикс, понеже Ръководството на въздушното движение ни бави, за да ни включи в потока за летището във Финикс и ни насочва към Монюмънт Вали, Юта, но имаме разрешение да се спуснем и да разгледаме по-отблизо. Ще ви закараме във Финикс веднага щом ни позволят, а през това време можете да се насладите на гледката, която ще видите след около пет минути.

Анет взе вътрешния телефон и натисна копчето за повикване на пилотите. Улф отговори веднага.

— Кен, трябва да говоря с теб.

— Кажи, Анет.

— Лично.

— Защо?

— В качеството си на старша стюардеса искам да вляза в пилотската кабина и да говоря с теб. Веднага. Какво става, Кен?

— Анет, в момента не можеш да влезеш. Но не се притеснявай.

Тя се облегна на вратата. Дали не преживяваше някаква параноидна заблуда? Може би беше смешно да се тревожи. Но Кен Улф не я пускаше да влезе при него и това означаваше, че крие нещо. Тя се притесни още повече. Кен Улф бе непредсказуем и затворен, но обикновено не се изолираше от стюардесите. Имаше възможни причини за отказа му, но нито една от тях не й харесваше.

„Ами, ако другият пилот управлява незаконно самолета и Кен не иска да знам това? Ще бъдем изложени на риск. Трябва да направя нещо.“

— Командире, искам да говоря с Дейвид.

Настъпи смразяващо мълчание. Ако не беше на мястото си, Дейвид вероятно щеше да излъже, за да предпази Кен и себе си. Не беше позволено друг да кара самолета.

— Той е зает, Анет. После ще поговорим.

— Сега, ако обичаш. Искам да говоря с него веднага. Или не е на мястото си? По дяволите, кажи ми какво става?

Последва още една продължителна пауза, сетне гласът на Кен изведнъж прозвуча различно, с по-авторитетен тон.

— Добре, Анет. Имаш право. Слушай внимателно, защото съм много напрегнат. Дейвид не е тук.

— Какво?!

— Тук е един друг човек, който настоява да ни казва накъде да летим.

Тя затвори очи в опит да намери друго обяснение освен онова, което изскочи в съзнанието ѝ.

Но нищо не се вместваше. Трябваше да попита, макар че думите заплашваха да заседнат на гърлото ѝ.

— Кен?

— Да?

— Отвлечени ли сме?

Отново настъпи мълчание, което сякаш продължи цяла вечност.

— Потвърждавам, Анет. В Дуранго. Той изведнъж нахлу в кабината, тресна вратата и допря пистолет до главата ми... Добре го направи, да те вземат дяволите! — каза той с друг тон, очевидно се обръщаше към натрапника.

— Господи, Кен! Един ли е?

— Да. И размахва пистолета, за да свършвам с разговора. Не иска да казваш на пътниците. Няма да нарани никого, но настоява да летим където заповяда.

— Къде? В Куба ли?

— Не знам, Анет. Първо иска да разгледа отблизо Монюмънт Вали, после ще ми каже накъде да продължа.

— А Бев и Кевин? Трябва да знаят какво се е случило.

— Не. Той подслушва този канал. Не можеш да им кажеш.

— Мъжът от място 18-Д ли е, Кен? Казва се Бек.

Отговор не последва.

— Кен?

Чу се изщракване, което показва, че връзката е прекъсната. Тя погледна слушалката, сякаш беше бомба с часовников механизъм, и бавно я остави на мястото ѝ. Дали бе възможно похитителят да е мъжът от място 18-О?

Не, едва ли. Той беше твърде млад и имаше красива съпруга.

Анет влезе в помещението за екипажа. Зави ѝ се свят.

Самолетът започна да се спуска. През прозореца вече се виждаше пустинята. Анет беше като парализирана. В главата ѝ се въртеше един въпрос.

„Какво да направя?“

5.

Център за ръководство на въздушното движение, Албакърки — 10:58

— „Еърбридж“ 90, моля, обяснете какви са намеренията ви.

Авис Беир отмести пръст от трансмисионния бутон и погледна отговорника на смяната, който се бе вторачил в големия компютърен екран. Представителният старши диспечер посочи с късия си дебел пръст точката с обозначение „ЕБ90“ и поклати глава.

— Две хиляди и петстотин метра и продължава да се спуска. И не сте му дали разрешение за кацане, така ли?

— Не е искал. Сам започна да се спуска. Засякох го на аварийната честота.

— Наистина странно. Какво ли е намислил, по дяволите?

— Нямам представа. Не казва нищо.

— Какво има пред него, Авис?

— Предимно широко, открито пространство. Средната височина на заобикалящата го пустиня е около хиляда и петстотин метра, но някои от възвишенията като Митънс в Монюмънт Вали се издигат на още триста.

— Времето?

— Видимостта е неограничена. Ще може да вижда препятствията пред себе си. Спускането изглежда контролирано.

— Опитай пак, Авис.

— „Еърбридж“ 90, тук центърът в Албакърки.

Последваха няколко секунди тишина, после се чуха звуците от настройването на предавателя и думи, от време на време заглушавани от смущения по трасето.

— Албакърки, тук „Еърбридж“ 90. Чудите се какво правим, нали?

— Потвърдено, „90“. Виждам, че се спускате. Какво мислите да правите?

— Моят гост иска да разгледа околността, а после да отиде до Солт Лейк Сити. По пътя ще ми каже какво друго иска. Тогава ще ви се обадя.

— Гостът ви... на нашата честота ли е?

Настъпи дълга пауза, сетне високоговорителят отново оживя.

— Потвърдено, Албакърки. Той е въоръжен, чува всяка дума и ми казва какво да правя.

— Можем ли да направим нещо за вас?

— Ами... момент... той иска да разговаря с главния прокурор на Съединените щати и... да доведете също областния прокурор на Станфорд, Кънектикът, шефа на полицейския патрул в Колорадо и тамошния щатски и федерален съдия.

Зад Авис и началника ѝ се бяха събрали трима други диспечери, които се спогледаха с недоумение. Авис записа исканията.

— Разбрано, „90“. Ще направим всичко възможно. Имате разрешение да летите на всяка безопасна височина над две хиляди метра. Маневрирайте, както прецените. Моля, съобщете ни, когато сте готови да се отправите към Солт Лейк Сити.

— Прието, Албакърки.

Авис вдигна глава и погледна главния диспечер.

— ФБР още ли е на линията?

Той кимна.

— Установяват връзка с Вашингтон.

Диспечерска служба на авиолинии „Еърбридж“, международно летище, Колорадо Спрингс — 10:58

В спартански обзаведения кабинет, в който се намираше диспечерската служба на авиолинии „Еърбридж“, влизаха все повече хора. Главният пилот и вицепрезидентът по оперативната дейност бяха в един ъгъл и бързо обясняваха на директора какво е станало. Десетина други служители сновяха насам-натам или говореха по телефоните. Четирима диспечери контролираха полетите и се опитваха да чуят още новини за „90“. Пилотите на другите полети не знаеха нищо.

— Джуди, Дейвид Гейтс от Дуранго иска да говори с теб.

Тя се обърна. Върни Гарсия ѝ сочеше една от примигващите телефонни линии. Джуди грабна слушалката.

— Тук шефът на Ръководство въздушно движение.
— Госпожице Смит?
— Много съм заета, Дейвид. Трябва да почакаш. След няколко минути очаквам да ми се обадят от ФБР.
— Да, но има още нещо, което трябва да знаеш.
— Какво?
— За пътника, чиято съпруга е на самолета. Кен Улф му бил казал да слезе. Търсел пилоти.
— Какво искаш да кажеш, Дейвид? Кой търсел пилоти?
— Ще те свържа с него. Трябва да го изслушаш.
От другата страна на линията се чу непознат глас.
— Казвам се Джони Бек.
— Господин Бек, много съжалявам, че са ви оставили — каза Джуди. — Можете ли да ми разкажете какво се случи?
Докато той говореше, тя започна да драска завъртулки в бележника си. Сетне изведнъж спря.
— Чакайте малко. Какво ви е накарал да направите командирът?
— Разговаряхме в пилотската кабина и той ми каза, че е забравил да вземе плана на полета. Помоли ме да изтичам да го донеса.
— И тогава ли слязохте от самолета?
— Да. Но никой от служителите в Дуранго не знаеше за какво става дума и когато се върнах, вратите бяха затворени и двигателите включени.
— Имаше ли някой друг в пилотската кабина? Или на вратата?
— Не.
— Сигурен ли сте?
— Да.
— А на площадката пред сградата на летището? Или при стълбата?
— Не.
Джуди се опита да си представи сцената. Бек влиза в сградата и пита за плана на полета, който изобщо не можеше да е там.
— Колко време бяхте в сградата, господин Бек?
— Не повече от три-четири минути. Госпожице, Нанси, съпругата ми, е в самолета... — Гласът му потрепери от вълнение и тревога. — Къде са те сега? Какво става?

Джуди пресметна времето, което беше необходимо на земния персонал да отмести стълбата и на стюардесите да затворят вратите. И да се включат двигателите. Три минути едва ли бяха достатъчни.

— Господин Бек, сигурен ли сте, че когато сте се върнали, двигателите са работели?

— Да. Абсолютно. Но къде е самолетът сега?

— В момента лети към Финикс. Ще ви свържем със съпругата ви веднага щом можем.

Лъжата лесно се изплъзна от устата ѝ, но какво друго можеше да каже? Съпругата ви е заложница на някакъв манияк, отвлякъл един от нашите самолети?

Не, засега се налагаше да лъже.

Тя му благодари и прикова поглед в групата шефове в ъгъла.

Изведнъж усети ледена тръпка. Краката ѝ отмаляха. Подпря се на бюрото и седна. Спомни си думите на Върни Гарсия. Улф му се сторил странен...

На борда бе имало двама пилоти и командирът бе отпратил и двамата.

Защо?

Обзеха я мрачни предчувствия.

Главно управление на ФБР, Вашингтон, окръг Колумбия — 11:00

Агент Кларк Робъртс прие съобщението за отвлечането от командния център на Федералното авиационно управление във Вирджиния и внимателно започна да изпълнява стандартната процедура, тоест да уведоми съответните шефове и агенти в Денвър и Колорадо Спрингс. Тъкмо търсеше агент за преговори с похитители, когато влезе негов колега и каза:

— Имаме искане. Гъст ли си с главния прокурор на Съединените щати?

Робъртс се намръщи и присви очи.

— Какво?

— Похитителят иска връзка с главния прокурор, с областния на Станфорд, с шефа на полицейския патрул в Колорадо, с щатския и с федералния съдия.

— Шегуваш ли се? Господи! Такива искания означават, че отвличането е по политически причини.

— Освен това се е насочил към Солт Лейк Сити. Току-що проверих. Там имаме агент.

— Добре.

— Само че... е жена.

— Жена ли?

Агентът кимна.

— Откога наемаме жени да преговарят? — попита Робъртс.

— Имаме няколко, но това не е главното ѝ задължение. Тя е психолог. Разполагаме само с нея.

— Как се казва?

— Катерин Бронски. Вече позвъних на пейджъра ѝ и съобщих твоя номер. Ще организираме команден пост на летището с помощта на полицията и тя ще отиде там.

— Има ли опит?

Агентът погледна Кларк, подсмихна се и каза:

— Това е втората ѝ година като основен агент. Но преди месец е изкарала курс по преговори с похитители в Куонтико.

— О, боже!

— Виж, може пък да внесе свежа струя. Освен това в края на краищата не знаем дали похитителят е мъж, или жена.

— Ще е политически некоректно от моя страна, ако възразя една повърхностно квалифицирана жена да води преговори с похитител от какъвто и да е пол, затова няма да го направя.

— Добре. Нищо не съм чул.

Кларк Робъртс поклати глава.

— И кога ще пристигне самолетът в Солт Лейк Сити?

— Най-рано след половин час.

— А ние кога ще се установим там?

— Най-рано след половин час.

— Казвал ли съм ти, че е много забавно да се работи с теб?

— Не.

— Добре. Не го приемай като комплимент.

На борда на „Еърбридж“ 90 — 11:05

— Драги пътници, отново говори вашият командир. Оставете онова, което четете, и погледнете през прозорците. Ще видите историческите възвишения на Монюмънт Вали. Виждали сте ги в хиляди каубойски филми, но никога на живо и толкова отблизо.

Анет погледна уплашените очи на двамата си колеги — току-що им бе казала за отвличането. Стояха в помещението за екипажа отзад.

— Трябва да се върна, преди да е погледнал през шпионката — каза тя.

Бев кимна.

— Не знам как ще свърши това, но искам да видя края.

Докато бързаше по пътеката между редиците, Анет чу гласа на младата жена от място 18-Е.

— Госпожице, моля ви! Може ли да говоря с вас?

Анет се обърна стреснато. Викаше я съпругата на младия пилот, който бе влязъл в пилотската кабина по време на престоя в Дуранго. Стомахът ѝ се сви. Отново се запита дали похитителят е той и дали е замесена и съпругата му.

— Да?

— Аз съм Нанси Бек. Съпругът ми отиде в пилотската кабина и не съм го виждала оттогава...

Анет се усмихна насила.

— Там е, госпожо Бек.

Младата жена видимо се успокои.

— Много ви благодаря.

Анет кимна и се опита да реши как да оформи въпроса, който се въртеше в главата ѝ.

— Госпожо Бек, съпругът ви...

— Моля? — озадачено попита младата жена.

— Съжалявам. Забравих какво щях да попитам.

Анет се обърна, върна се в първа класа и погледна през прозореца. Боингът леко се поклащаше от турбулентните течения и разпръскваше колони от горещ въздух над повърхността на пустинята. От тях околният пейзаж представляваше безумно неясно петно.

Стъписа се, като забеляза колко ниско летят, и стомахът ѝ се сви на студено кълбо.

Погледна напред и застрашителната близост на Уест Митън я уплаши. Самолетът мина покрай възвишението на по-малко от триста

метра. Върхът се издигаше на значително по-голяма височина от тази, на която летеше боингът.

Ръката ѝ неволно се вдигна към устата, когато самолетът прелетя покрай него, подскачайки от силния вятър.

Анет обърна глава надясно точно навреме, за да види другото високо възвишение, което изпълваше прозорците. Беше толкова близо, че сякаш можеше да го докосне. Структурата на вертикалните скали се виждаше в пълни подробности. Скоростта и близостта на хълма не оставяха съмнение, че самолетът ще се разбие.

Тя отново завъртя глава наляво, зърна туристическия център на хребета и психически се подготви за удара, от който инстинктивно чувстваше, че няма да оцелее.

Изведнъж двигателите ускориха оборотите и боингът рязко се издигна.

Профучаха над някакъв коларски път, после над магистрала и започнаха да завиват надясно. Пустинята изчезна.

В пътническия салон настъпи суматоха. Чуха се ахкания и възклицания, но най-висок бе гласът на непокорния пътник от място 6-B:

— Какво прави този идиот?

В главата ѝ се въртеше същият въпрос.

Анет тръгна към него. Лицето ѝ беше бледо като восък, а гласът — изнемощял писък.

— Сега ще видя какво става, господине. Моля, седнете на мястото си.

Веждите на мъжа гневно потрепваха, но той кимна, седна и закопча предпазния колан. Анет бързо се приближи до вътрешния телефон и натисна няколко пъти бутона за повикване. Не я интересуваше дали ще ядоса Улф или похитителя.

— Да? — сприхаво попита Кен.

— Какво беше това, по дяволите? Изплаши всички до смърт, Кен.

— Нямах избор, Анет. Поне продължаваме да летим. Твърде сложно е за обяснение.

— Кен, самолетът е пълен с травмизирани хора. Бяхме на двеста метра от земята.

— На сто.

— Господи!

Тя потърка слепоочията си и се вторачи в празното пространство.

— Анет, той ми заповядва да летя към Солт Лейк Сити. Всичко ще се оправи.

— Надявам се. Знаеш ли какво иска?

— Мир на света, пиле в тенджерата на всеки и смърт за престъпниците. Още не знам.

— Трябва да говориш на пътниците, Кен. Да ги информираш.

— Защо?

— Защото са уплашени до смърт. Аз също. Да не знам какво става е по-лошо, отколкото новината, че сме отвлечени.

— Ти знаеше истината, Анет, но по-спокойна ли си? Не, нали?

— Трябва да им кажеш нещо! Измисли някаква история, че е в реда на нещата да бръмчиш над един национален паметник и да лавираш между планини. Пътниците задават въпроси, на които не мога да отговоря.

— Оправяй се, Анет. Аз мога да правя само каквото иска този човек.

— Има ли пистолет?

— По-лошо. В багажа му има пластичен взрив, а електронният спусък е в ръката му.

Анет не беше в състояние да каже нещо. Само един пилот. Пистолет. Експлозиви.

Тя преглътна, опитвайки се да прочисти гърлото си от заседналата там буца.

— Какво да направя, Кен?

Мускулите на диафрагмата й трепереха неудържимо.

— Преди всичко, стой далеч от вътрешния телефон. Не се опитвай да му отвлечаш вниманието, нито да отваряш вратата. Може да го стреснеш и ако поради някаква причина пусне спусъка, всички ще умрем.

6.

Солт Лейк Сити — 11:10

Кет Бронски махна влажната хавлия от главата си и избърса капките вода от тялото си, като се оглеждаше в голямото огледало. Двайсетминутният горещ душ беше разточителна глезотия, но пък се чувстваше чудесно — особено след като бе спала до десет и половина.

— Не е зле. Съвсем не е зле — каза тя, приглади корема си с дясната ръка, изопна гръб и изправи рамене. — Ето, така ще изглеждам след два месеца. На трийсет и две най-сетне ще стана сексбогиня.

Ухили се. Беше довольна от диетата, но не правеше достатъчно гимнастика. Реши през следващата седмица да се заеме сериозно с този въпрос.

Обърна се на една страна и внимателно разгледа профила си. Остана довольна от непокорния водопад кестеняви коси, стигащи до раменете ѝ, и от очертанията на гърдите.

Предишната нощ бе работила до късно и сутринта беше свободна, но на бюрото я чакаше купчина доклади.

Кет разопакова едни нови бикини и погледна часовника.

Господи, минаваше единайсет!

Пейджърът ѝ, който беше свързан с националната мрежа, стоеше на кухненския плот. Присъствието му я изпълваше с вълнение. Това беше потвърждение, че е агент на ФБР. Взе го и се усмихна.

В същия миг пейджърът започна да звъни и Кет чак подскочи. Смути се, сякаш онзи, който изпращаше съобщението, можеше да я види как се оглежда гола в огледалото.

Екранът показва спешно съобщение от главното управление на ФБР във Вашингтон и номер, на който да се обади. Тя бързо се приближи до телефона на нощното шкафче и записа първите подробности за отвлечането на самолета на авиолиния „Еърбридж“ и за организирането на команден пост на международното летище в Солт Лейк Сити.

— След десет минути съм в колата — каза тя на колегата си във Вашингтон. — Ще се обадя по пътя.

Развълнувана, Кет затвори телефона.

Беше официално определена от ФБР да преговаря с похитител. Мисълта я накара да се усмихне, докато се чудеше какво да облече.

„Нещо делово — помисли тя. — Костюм с панталон.“

Изведнъж вълнението изчезна. Положението беше много сериозно. Едно отвличане на самолет можеше да изиска всяко нейно умение и практически знания като психолог и действията ѝ щяха да бъдат следени внимателно както от шефовете ѝ, така и от медиите. Преди всичко, ФБР имаха много малко жени, специалисти по преговори с похитители. Нещо по-лошо, една-единствена грешка и Кет можеше да предизвика смъртта на пътниците на борда.

Ръцете ѝ се разтрепериха, докато закопчаваше блузата си, и по гърба ѝ премина хладна тръпка. Единственото препятствие между катастрофата и мирната развързка щеше да бъде гласът ѝ. Самообладанието ѝ. И интелектът ѝ. Трябваше да запази хладнокръвие.

„Добре де, страхувам се. По-добре да го призная сега.“ — Кет пое дълбоко дъх и се помъчи да се съсредоточи.

„Страхувам се, но знам какво правя.“

Пак погледна часовника. Вече бяха минали дванайсет минути. Бързо си сложи червило, малко туш за мигли и руж, грабна ключовете и тръгна към вратата.

На борда на „Еърбридж“ 90 — 11:14

— Господине! Моля ви, седнете!

Един от пътниците бе разтворил завесите и я гледаше намръщено.

— Аз съм от Федералното авиационно управление, госпожице. Дъдли Харис. Трябва незабавно да говоря с командира. — И той извади служебната карта от джоба на ризата си. — Инспектор съм по поддръжката и виждам, че става нещо нередно. Длъжни сте да ме пуснете в пилотската кабина.

Тя се вторачи в него за секунда, сетне се облегна на междинната врата и вдигна пръст към устата си.

— Какво има? — подозрително попита той.

— Господин Харис, трябва да ви кажа нещо... Не сме съобщили на пътниците, но самолетът е отвлечен. Похитителят е в пилотската кабина. Държи пистолет и твърди, че в багажното отделение има бомба.

Инспекторът от Федералното авиационно управление отскочи назад и широко отвори очи.

— Отвлечени?

Анет кимна сериозно и се наведе към него.

— Командирът ми каза, че похитителят слуша по вътрешния телефон.

Харис пое дълбоко дъх и погледна към заключената врата на пилотската кабина. На лицето му се изписа тревога.

— Нямах представа.

Тя сви рамене.

— Командирът ме предупреди да не казвам на никого.

Звукът на камбанките отново отекна в нишата за екипажа и Анет вдигна глава към светлинките на тавана. Кен я викаше. Преглътна с усилие, направи знак на Харис да чака и взе слушалките и микрофона.

— Да, Кен.

— Чух гласове пред вратата. Какво става? Да не би онова копеле Рудолф Бостич да вдига скандали?

— Бостич? О, не, командире. Тук има инспектор от Федералното авиационно управление, който не харесва полета. Искан да говори с теб, но...

— Но ти ми каза, че сме отвлечени, нали?

— Наложих се, Кен.

Последва мълчание и тя затаи дъх.

— Там ли е още? — попита Улф.

— Да. При мен е.

— Ами... имам инструкции да му кажа да се върне на мястото си... Трябва да затварям.

Анет остави слушалките и предаде съобщението на Харис, който вдигна ръце.

— Тръгвам, но ако се нуждаете от мен, седя на място 22-В.

— Благодаря, господин Харис.

Инспекторът се отправи към мястото си. Анет бе отчаяна и объркана. Чувството се засили, когато по радиоуредбата отново се разнесе гласът на Кен Улф.

— Драги пътници, говори командирът. Онова, което не можех да ви кажа преди малко, е, че сме принудени да променим плановете си. Няма да го увъртам. Самолетът е отвлечен. Похитителят седи до мен и държи пистолет.

Чуха се сподавени възклицания.

— Нещо по-лошо. Похитителят твърди, че в багажното отделение има чанта с експлозиви, и държи електронен спусък. Пусне ли го, свършено е с нас. Ето защо предупреждавам всички да стоят на местата си, да запазят спокойствие и при никакви обстоятелства да не се опитват да се намесват, защото пръстите му може да изпуснат електронния спусък.

Анет стоеше стъписана и наблюдаваше ужасените лица на хората. Чуха се няколко вика, но когато командирът продължи да говори, отново настъпи тишина.

— Извинете ме за няколко секунди... Какво?

Кен явно слушаше какво му казва похитителят. Чу се приглушено мърморене, после гласът на командира прозвуча отново:

— Той ми каза да ви уверя, че няма намерение да наранява никого на борда. Има обаче истински експлозиви, за да е сигурен, че всички ще му повярват. Казва, че... Какво? Не чувам.

Последва тишина. На всеки няколко секунди Кен повтаряше „добре“, докато похитителят му нареждаше какво да каже. Анет се обърна и погледна вратата на пилотската кабина. Вероятно щеше да успее да чуе похитителя.

Спомняше си ясно гласа на мъжа от място 18-Д и трябваше да разбере дали похитителят е той.

Бързо се приближи до вратата и долепи ухо. Кен пак заговори.

— Извинете за забавянето. Опитвам се да ви предам точно думите му. Казва, че след малко ще съобщи какви са исканията му, но ми заповядва през това време да летя към Солт Лейк Сити. Освен това... Почакайте.

Анет се заслуша, но не чу друго, освен гласа на Кен.

— Добре... Разбрах. Той иска управата на щата Колорадо и правителството на Съединените щати да предприемат определени

действия, за да се опитат да поправят едно ужасно зло. Знае, че постъпката му е наказуема, но престъплението, към което се опитва да привлече общественото внимание, е много по-лошо. Ще ви кажа повече, когато ми разреши. През това време запазете спокойствие и не се правете на герои. Това може да убие всички ни.

Радиоуредбата пак изщрака. От пилотската кабина не се чу нищо друго. Анет се зачуди защо похитителят говори толкова тихо. Може би гласът му беше заглушаван от бръмченето на моторите и от шума на въздушната струя. Подслушването явно нямаше да помогне.

Солт Лейк Сити — 11:27

За трети пореден път Кет Бронски спря на червен светофар и отчаяна удари с юмрук по таблото на старото си волво. Спомни си, че бе обещала да се обади в централата на ФБР. Зелената светлина блесна точно когато извади клетъчния телефон. Кет бързо превключи на скорост, потегли и набра номера. От Вашингтон отговори веднага.

— Обажда се Кет Бронски. На път съм за летището.

— Добре. Кога ще бъдеш там?

— След десетина минути. Какви са последните новини? Знаем ли нещо за похитителя?

Агентът я информира какви са исканията, за странната разходка из Монюмънт Вали и как командирът е оставил помощник-пилота в Дуранго.

Кет вдигна вежди в недоумение.

— Оставил е помощник-пилота?

— Да. А похитителят явно е изритал и един друг пилот, от пътниците.

— Странно. Може би похитителят също е пилот и не иска компания.

— Не знам, Кет. Опитваме се да говорим с помощник-пилота.

— Можеш ли да ме свържеш с него и с пътника щом стигна в командния пост?

— Би трябвало да мога.

— Много е важно е да получа идентификация и профил на заподозрения.

— Да, но в момента нямаме представа кой е той. Командирът не го е описал. Знаем само, че е мъж.

— Отправил ли е заплахи?

— Има пистолет.

— Провери с какъв военен арсенал ще трябва да работя. Има ли в района изстребители, ако ни потрѣбват?

— Аз ръководя операцията, Кет. Знаеш каква е ролята на лицето, водещо преговорите. Ще извършим всичко съобразно стандартните процедури и аз и колегите от ФБР ще ти помагаме.

„И ще чакате да поемете контрол, ако прецените, че се провалям“
— помисли тя.

— Добре. Нека някой да ми даде предавател, щом пристигна в командния пост. Тогава пак ще ти се обадя.

— Разбрано. Ще говорим отново след няколко минути.

На борда на „Еърбридж“ 90 — 11:29

Старшата стюардеса забърза към задната част на салона и това уплаши всички пътници. Очите ѝ бяха широко отворени от страх, челото ѝ смръщено, а държането ѝ показваше, че няма да спре, за да отговаря на въпросите им.

Анет стигна до Кевин и Бев и ги дръпна в отделението за екипажа за бързо съвещание.

— Не можах да чуя гласа на похитителя и нямам представа с кого имаме работа, но подозирам, че е младият пилот, който влезе при Кен. Казва се Джони Бек. Съпругата му е Нанси. Седи на място 18-Е.

Бев се ококори.

— Шегуваш се!

Анет поклати глава.

— Аз им помогнах да пренесат ръчния си багаж, Анет. И двамата бяха много мили.

— Може да е било преструвка. Пък и къде е той?

— Възможно ли е да сме го оставили в Дуранго? — попита Кевин.

— Как? Доколкото знам, не е слизал от самолета.

— Но съпругата му беше обезумяла — възрази Бев. — Мислеше, че е слязъл. Нали затова ти се обадох. Преди минута тя много се

уплаши, като чу, че сме отвлечени, и не знаех какво да й кажа. Страхува се, че съпругът ѝ може да е в пилотската кабина и да е в опасност.

Тримата погледнаха към Нанси Бек.

— Или още е в пилотската кабина и го държат на прицел, или...
— почна Бев.

— Кен каза, че Джон Бек е при него. После, когато попитах дали Бек е похитителят, прекъсна връзката. Сигурно е той — рече Анет.

Кевин стисна зъби.

— Стига да успеем да отворим вратата, ще го хвана.

— Това не е наша работа! — сгълча го Анет и веднага съжали за тона си. — Извинявай, Кевин. Но не бива да се правим на Рамбовци.

— Анет, видя ли колко близо минахме до Митънс? — попита той.

Тя кимна.

— Разминахме се на косъм — добави Бев. — Ако принуждава Кен да лети толкова ниско, ще ни убие и без взрива си.

Тримата се умълчаха, после Анет каза:

— И така, ако Бек е в самолета, значи той е похитителят... Ако е останал в Дуранго, авиокомпанията би трябвало вече да знае за това и на борда се е вмъкнал някой друг.

— Сигурно — каза Кевин. — Преброих пътниците. Никой друг не липсва. Или е той, или някой се е качил в Дуранго.

— Какво ще правим, Анет? — попита Бев.

— Вие двамата дръжте положението тук. Аз ще използвам някой от телефоните в седалките и ще се обадя на компанията.

Кевин кимна.

— Кен е опитен. Ще съумее да ни запази в безопасност.

Анет се поколеба и той забеляза това.

— Какво има, Анет?

Тя тръсна глава, сякаш се опитваше да се освободи от паяжина.

— О, нищо.

— Хайде, кажи. Нещо ти хрумна. Видях.

Тя го погледна, сетне погледна Бев.

— В Колорадо Спрингс се случи нещо, което ме озадачи.

И им разказа за реакцията на командира при споменаването на името на Рудолф Бостич, преди да излетят.

— Затова ли закъсняхме? — попита Бев.

Анет кимна и каза:

— Едва ли това, което го разстрои за Бостич, има връзка с отвличането, но беше много странно. А и преди малко Кен ме попита дали Бостич не вдига скандали. Много странно...

Анет забърза по пътеката между редиците. Някои пътници я поглеждаха, други се бяха вторачили право напред, трети говореха по телефоните.

Тя спря до един добре облечен млад мъж, който разговаряше по телефона, и попита:

— Телефоните още работят, така ли?

Той кимна. Държеше слушалката така, сякаш щяха да я грабнат от ръката му.

— Да. Говоря със семейството си.

— Кажете им, че всичко е наред — рече Анет и продължи към първа класа.

Местата вдясно бяха свободни. Тя отиде в помещението за екипажа, взе чантата си, извади картата си „Американ Експрес“, върна се при пътниците и седна на едно от незаетите места до някакъв едър мъж с пуловер и джинси. Усмихна му се, вдигна пръст към устните си и посочи телефона.

Той явно разбра и кимна.

Анет пхна картата и зачака да я свържат. Поглеждаше загрижено към пилотската кабина и се опитваше да не мисли за последствията.

— Служба „Разписание на екипажа“.

— Чувате ли ме? — тихо попита тя.

— Ало. Служба „Разписание на екипажа“.

Анет чу обичайните сигнали, които предупреждаваха, че обаждането се записва.

— Чувате ли ме? Обаждат се Анет Бакстър от полет 90...

— Давам ви последна възможност. Тук служба „Разписание на екипажа“. Чувате ли ме?

— По дяволите! — възкликна тя, затвори и отново набра номера.

— Служба „Разписание на екипажа“.

— Чувате ли ме сега?

— Да. Кой се обажда?

Анет се представи.

— Обаждаш се от полет 90? Господи, чакай малко. Ще те свържа с „Ръководство въздушно движение“. Не затваряй.

Последва шум, който сякаш продължи цяла вечност. Сетне се чу изщракване и радиоуредбата се включи. Гласът на Кен изпълни салона:

— Драги пътници, отново е командирът. Нашият похитител ми нареди да говоря с вас.

— Ало? Полет 90 ли е? — попита един глас по телефона.

Анет бързо пое дъх.

— Да. Тук е Анет, старшата стюардеса.

— Аз съм Джуди Смит от „Ръководство въздушно движение“. Какво става с вас?

— Това вероятно ще ви причини неудобство... — продължи Улф.

— Отвякоха ни в Дуранго. Някой принуди командира да излети без помощник-пилота...

— Знаем, Анет. Кажи ми какво става в момента.

— ... но сега ще протегна ръка и ще прекъсна една верига, която... — продължаваше Кен.

— Ей сега, но първо трябва да разбере нещо. Оставихме ли пътник в Дуранго? Ако не сме, тогава знам кой е похитителят. В противен случай е някой, който се е качил там.

— ... ще изключи телефоните — завърши Кен.

Анет притисна слушалката до ухото си.

— Ало? Джуди, чу ли?

Най-после фактът, че командирът е изключил телефоните, проникна в съзнанието ѝ и сърцето ѝ се сви.

От пилотската кабина прозвуча повикване и Анет скочи и се втурна към вътрешния телефон.

— Да, Кен?

— Къде беше, Анет? Търсих те.

Тя знаеше, че похитителят слуша всяка дума. Отговорът ѝ не трябваше да е предизвикателен.

— Грижех се за пътниците, Кен. Уплашени са до смърт.

— Събери всички клетъчни телефони, Анет. Веднага.

— Какво?

— Клетъчните телефони. Всички до един. Той заповяда така.

— Това ще отнеме известно време, Кен.

— Направи го. Той и без това е достатъчно ядосан. Обади ми се, когато ги събереш. Той има нещо като писалка, която вибрира, ако някой използва клетъчен телефон, затова предупреди всички да ги предадат. Ако някой задържи телефона си и се опита да го използва, той веднага ще разбере.

7.

Централата на Си Ен Ен, Атланта — 11:30

Секретарката на вицепрезидентката на новините стана от бюрото си и отвори вратата на кабинета на шефката си.

— Джули? Извинявай, че нахлувам така, но може ли да ти кажа нещо? Спешно е.

Джули Макнеър кимна и се извини на безупречно облечения млад мъж, с когото провеждаше интервю за назначаване на работа, последва секретарката си и затвори вратата.

— По-добре да си заслужава.

— Спомняш ли си кандидата от Финикс, който се яви на събеседване преди две седмици? — попита секретарката.

Джули се замисли за секунда.

— Някой си Крис, нали?

— Да, Крис Билингс. Той е на телефона и настоява веднага да го свържа с теб, защото...

— Това едва ли ще му донесе точки.

— Почакай. Каза, че е очевиден на истинска сензация. Намира се на някакъв самолет.

— Добре, ще говоря с него.

Секретарката ѝ подаде слушалката.

— Какво има, господин Билингс?

— Отвлечен съм.

— Моля?

— Летя със самолет, който е отвлечен. Полет 90 на „Еърбридж“.

Той ѝ разказа основното. Очите на Джули Макнеър се разшириха, тя се наведе над бюрото, грабна писалка и написа бележка: „Свържи се с контролната кабина. Кажете им да бъдат готови да предават на живо от тази линия“.

Секретарката я прочете, кимна и хукна към вратата.

— Добре, Крис, казваш, че се обаждаш от един от телефоните на седалките?

— Да, и това ще струва цяло състояние, но...

— Не се притеснявай, ние ще платим сметката. Ще предаваме думите ти на живо.

— Простете, госпожице Макнеър, но първо трябва да се споразумеем за нещо.

Тя се запита защо един кандидат за работа, който иска да стане кореспондент на Си Ен Ен, ще иска пари за репортажа си. Би трябвало да знае, че за доброволни репортажи не се плаща. Пък и това беше идеална възможност да го чуят на живо.

— Какво споразумение, Крис?

— Назначихте ли вече някого на новото място?

— Не.

— Хубаво. Искam тази длъжност. Бива ме. Аз съм най-добрият ви кандидат. Писна ми от Финикс и от местните новини. Назначете ме веднага на заплатата, която обявихте, и репортажът е ваш.

— Това е изнудване. Не...

— Моля ви, госпожице Макнеър. Това не е изнудване, а умение да се пазариш. Онзи ден не го притежавах, но вече го имам. Мога да се обадя на другите мрежи и да им направя същото предложение, но много искам да работя в Си Ен Ен.

— Другите мрежи ще ти кажат да вървиш по дяволите.

— Мисля, че не вярвате на това. Аз не продавам репортаж, а себе си. Вижте, аз съм адски добър репортер, но още не съм имал възможност да го докажа на национално ниво. Прослушахте ли записите ми?

Тя въздъхна.

— Откровено казано, не. Бях заета с интервютата.

— Добре. Назначете ме за шест месеца. Думата ви ще бъде достатъчна. Ако харесате сегашния ми репортаж, назначете ме на постоянно място. Само ми дайте възможност.

— В противен случай няма да кажеш нищо, така ли?

— Госпожице Макнеър, вие също сте професионален журналист. Какво бихте направили на мое място?

Джули обмисли предложението. Обичаше да взима решения под натиск. Какво пък, по дяволите? Дори да се провалеше, щеше да го изтърпи шест месеца и после да намери друг.

— Добре, споразумяхме се. Назначен си. А сега може ли да излъчим репортажа ти, преди новината да е остаряла?

— Готов съм, госпожице Макнеър.

Диспечерски център на авиолинии „Еърбридж“, Международно летище, Колорадо Спрингс — 11:30

За двайсет минути главните изпълнителни директори на „Еърбридж“ сформираха екип за справяне с кризата и повикаха главния пилот, шефа и заместника по оперативната дейност. Неколцина от екипа оживено разговаряха по телефоните на бюрата, други двама използваха клетъчни телефони, а президентът на компанията говореше в ъгъла с главния юрисконсулт на корпорацията. Само главният пилот вдигна глава, когато шефката на „Ръководство въздушно движение“ влезе в стаята с бледо като восък лице.

Джуди Смит бързо се приближи до него и каза:

— Стив? Имаш ли свободна минутка?

Той изглеждаше напрегнат. Беше главен пилот от една година — година на постоянно финансово напрежение и настоявания от страна на ръководството да поддържа компанията с минимален брой пилоти. Дори да работеха безплатно, те пак щяха да струват скъпо в очите на „Еърбридж“ и при всяка удобна възможност той се бе оплаквал от това. Работата го уморяваше и натрупващото се изтощение личеше от тъмните торбички под очите му.

— Какво има, Джуди?

Тя кимна към коридора.

— Може ли да... говорим там?

Стив Кобърг се увери, че всички в залата са заети, последва я и щом излязоха, попита:

— Какво става?

Джуди се вторачи в очите му, помълча, после каза:

— Стив, познаваш ли добре Кен Улф?

Кобърг подозрително наклони глава.

— Ами... той е един от пилотите. Какво имаш предвид?

— Мисля, че знаеш, Стив. И двамата сме наясно, че в случая имаме сериозни притеснения. Познавам Кен и го уважавам, но е факт, че той е много напрегнат и аз не разбирам защо.

Той разпери ръце.

— Джуди... Преди да го назначат тук, Улф мина през ада. Хайде да оставим това, а? Има неща, които не са свързани със случилото се, и те са причината за поведението му.

— Какви неща, Стив?

Кобърг вдигна очи към тавана, изсумтя, после я погледна.

— Неща, които ме помоли да не разпространявам в тази компания. Неща, причинили му огромна болка. Неща, които не са твоя работа.

Тя замислено се вторачи в обувките си, после изведнъж вдигна глава.

— Питам се дали тези неща, за които не знаем, могат да обяснят странното му поведение.

Кобърг отново въздъхна отчаяно.

— Знам, че е малко особен, но какво общо може да има това с... отвлечането?

— Помощник-пилотите се оплакват от него, нали?

— Знаеш, че не мога да обсъждам подобна информация.

— Стив, разговарях с няколко пилоти, които са летели с Кен. Всички казват, че го бива и прави всичко като по учебник, но ги побърква. Ще ми кажеш ли, че не си забелязал това?

— Непрекъснато взимаме някакви мамини детенца, които се оплакват от командирите си. Не го ли знаеш?

— Знам го, но знам и че има постоянен поток разтревожени пилоти, които ти казват същото като на мен. Описват го като много сдържан, разсеян и непоследователен. Не отговаря на повикванията по радиото и изпада в различни настроения. Не може да се разчита на него, защото внезапно се обажда, че е болен. Това едва ли е нормална характеристика. Чуval си тези неща, нали, Стив?

Той въздъхна. Лицето му се натъжи.

— За бога, Джуди, той наистина е потиснат.

Кобърг се обърна, бръкна в джобовете си и се вторачи в дъното на коридора. Наведе глава, сетне погледна Джуди и тихо каза:

— Преди четири години Кен загуби съпругата си. При автомобилна злополука. Преди две години единственото му дете, единайсетгодишна дъщеричка, беше отвлечена, изнасилена, измъчвана

и убита в Кънектикът. Оттогава той страда денонощно. Загубил е всичките си близки на този свят и има право да е такъв, какъвто е.

Джуди го гледаше с отворена уста и ококорени очи.

— Боже мой!

— Кен искаше да избегне точно такава реакция тук, сред колегите. Затова ме помоли да не казвам на никого.

— Знаеше ли това, когато го назначи?

Той кимна.

— Повечето. Той беше пилот в една източна авиолиния. Част от империята на Дейвидсън. Нали го познаваш?

Тя кимна. Дейвидсън беше известно име в света на авиационните линии, а освен това и един от най-големите акционери в „Еърбридж“.

— Господин Дейвидсън ми се обади лично и ми разказа историята. Обясни, че убиецът бил освободен заради техническа подробност. Притеснявал се, че Улф живее там, в Кънектикът. — Кобърг млъкна за миг, сетне продължи: — Помоли ме да намеря място за Кен Улф в „Еърбридж“ и ми изпрати служебното му досие. Не видях причини да откажа.

Джуди го погледна изпитателно.

— Ходил ли е при психиатър, Стив?

Той за пореден път въздъхна.

— Джуди, Кен е отличен пилот, а ние се нуждаем от такива. Винаги, когато анулираме някой полет, трябва да отговарям аз, защото не мога да назнача достатъчно пилоти заради жълтите стотинки, които плащаме. Не ме интересува дали някой от пилотите ходи при психиатър, щом върши работата си. Това е личен проблем.

— Личен проблем?

— Да, по дяволите!

— Но, Стив, в случай че не си забелязал, той кара нашите самолети. Вози нашите пътници. Някой проверил ли е дали Улф получава психиатрична помощ?

— Този разговор води ли донякъде? — изсумтя Кобърг.

— Да.

— Докъде?

— Как се е качил на борда похитителят, Стив?

Той се вторачи в нея, после сви рамене.

— Защо питаш мен, Джуди? Ти ни разказа какво се е случило.

Тя поклати глава.

— Казах ви само онова, което ми съобщиха. Самолетът неочаквано се приземил в Дуранго и явно е бил управляван от някого, докато помощник-пилотът е слязъл да изпълни странна поръчка. Пътник, който по една случайност е бил единственият друг пилот на борда, също е бил свален от самолета.

— Е, и?

— Кен Улф е най-проблематичният ни служител. Досието му с тревожните данни за непоследователно поведение вероятно е доста дебело.

Кобърг присви очи и изправи рамене.

— Намеците ти не ми харесват, Джуди.

— Стив, ако похитителят е дебнел в засада, откъде е знаел, че самолетът ще извърши принудително кацане в Дуранго? И кой би планирал отвлечение в Дуранго? Оттам не минават много самолети. Задавал ли си си този въпрос?

— Вероятно похитителят е взел решението в момента. Кой би могъл да знае предварително, че двигателят ще се повреди?

— Не се е повредил. Улф го е изключил. После решава да кацне в Дуранго. Разбираш ли? Той е единственият, който би могъл да знае.

Очите на Стив Кобърг се присвиха под гъстите вежди.

— Може би похитителят вече е бил на борда.

— Може би. Но помощник-пилотът каза, че не е видял нищо подозрително преди командирът да го прати за зелен хайвер.

— За зелен хайвер? — Лицето му изразяваше неподправено изумление. — Господи, Джуди, за какво намекваш? Искаш да кажеш, че Кен Улф е съучастник на похитителя? По дяволите, той е просто потиснат. Не е престъпник.

— Не знам, Стив. Знам само, че в тази работа има нещо гнило. А и Върни Гарсия е забелязал колко разсеян е бил Улф тази сутрин.

Кобърг погледна наляво, сетне надясно, вторачи се в нея и съвсем тихо каза:

— Джуди, не бива да споменаваш пред никого тези неоснователни подозрения.

Тя настръхна.

— Ами щом нито ти, нито аз можем да ги обясним, трябва да кажем на някой друг.

— Но ти нямаш никакви доказателства!

— Имам разпокъсани данни, които не се вместили в нищо, и командир, който вероятно не бива да лети. Трябва да разберем какво става. И ако смяташ, че това ще ти навлече неприятности, поemi отговорността.

Кобърг облиза устни и тихо каза:

— Виж какво, Джуди, Кен има право да лети. Нямах причина да го оставям на земята. Назначението му е правилно, но ако продължаваш така, наистина ще ми причиниш неприятности. Не забравяй, че Том Дейвидсън лично ме помоли да назнача Улф.

— И какво означава това?

— Ами... ако изглежда така, че „Еърбридж“ е сбъркала, като е назначила Улф, това ще рефлектира върху господин Дейвидсън.

— Можеш ли да докажеш, че Дейвидсън ти се е обадил за него?

Той се изненада.

— Е, не...

— Стив, хора като Том Дейвидсън са твърде умни и влиятелни, за да се оставят да ги обвинят в нещо. Ако решението да се назначи Кен Улф бъде приписано на нас, можеш да се обзаложиш, че Дейвидсън няма да си спомни такова обаждане.

Кобърг отвори уста да възрази, но Джуди вдигна ръка и го спря.

— Не се опитвам да ти причиня неприятности, Стив, но или аз ще им разкажа за Кен, или ти. Или ще го направим заедно. Забрави Дейвидсън. Тази история засяга теб.

Отново настъпи неловко мълчание. Кобърг се вторачи в нея.

— Говориш сериозно, нали? — попита накрая той.

— Съвсем. Ще го направим още сега.

Стив преглътна шумно и поe дълбоко дъх. Потърка брадичка и погледна към залата за съвещания.

— Ще го направим заедно.

— Добре.

— Аз ще им кажа за миналото му, а ти — какво е видял днес Върни.

— Добре.

— Но, моля те, само не казвай, че не бива да лети.

Тя бавно кимна.

— Стив, мисля, че ще се досетят сами.

На борда на „Еърбридж“ 90 — 11:40

Анет спря на пътеката и погледна Бев и Кевин. Бев ѝ се усмихна окуражително, но Кевин изглеждаше ядосан. Анет надзърна в найлоновия чувал за боклук, който носеше. Вътре вече имаше десетина клетъчни телефона. Щеше да събере още. Изпълняваше указанията на похитителя.

— Госпожице?

Тя се обърна, видя познатото лице на младия мъж, когото преди малко бе забелязала да говори по телефона, и се сепна, понеже той изведнъж бръкна в чувала.

Анет го дръпна.

— Какво правите?

— Трябва ми телефон. Аз съм репортер от Си Ен Ен. Предавах на живо, когато прекъснаха телефоните.

— Не! Господи, не чухте ли какво казах? Похитителят ще разбере. Не можем да си позволим да го ядосаме.

Не можеше да избие от главата си мисълта за разгневения психопат с пръст на спусъка и се запита дали пътниците усещат безпокойството ѝ.

Крис Билингс ѝ направи знак да се приближи и прошепна:

— Не ме разбрахте. Опитвам се да обясня на света какво точно става тук.

— Но защо? Защо да рискуваме да ни взривят?

— За да ни освободят в Солт Лейк Сити. ФБР трябва да знае подробностите, инак може да допуснат фатална грешка.

Тя се дръпна и поклати глава.

— Не можем да поемем този риск. Най-безопасният начин да се справим с похитителя е като изпълняваме желанията му.

Анет продължи към първа класа, взе още няколко клетъчни телефона и спря до Рудолф Бостич.

Той се усмихна и ѝ подаде най-малкия клетъчен телефон, който бе виждала.

— Скоро ще ги правят микроскопични като хирургични импланти — каза той и го пусна в чувала.

Анет също се усмихна и пак се зачуди какво ли е направил Бостич, за да разстрои толкова силно Кен Улф.

Той се взря в уплашеното ѝ лице и прочете табелката на блузата ѝ.

— Добре ли сте, Анет?

Тя кимна и се помъчи да се усмихне. Изпълнението ѝ не беше убедително и двамата го разбраха.

— Безпокоя се... като всички останали.

— Имате ли представа какво иска похитителят?

Анет поклати глава.

— Още не.

Той се намести по-удобно и вдигна пръст.

— Знаете ли, може би ще е по-добре да не казвате на командира и на похитителя, че аз съм на борда, след като не знаем какво става. Само като предпазна мярка. Един федерален прокурор може да се превърне в мишена.

— Разбирам — отговори тя, опитвайки се да запази безпристрастно изражение, и пак си припомни странната реакция на Кен, когато му даде визитната картичка на Бостич. — Ще се погрижа никой да не казва на похитителя.

Анет се прибра в отделението за екипажа, дръпна завесите и потрепери. Остави чувала в ъгъла и в същия миг си спомни за недовършения си разговор с диспечерите. Опитала се бе да разбере дали боингът е оставил пътник в Дуранго, но дали я бяха чули?

Вероятно не, но дори да имаха отговор на този въпрос, как щеше да го чуе тя?

„Младежът от Си Ен Ен има право — помисли тя. — ФБР трябва да знае какво става.“

Погледна към вратата на пилотската кабина и се помъчи да си представи какво ли ще направи похитителят, ако разбере, че някой говори със земята без негово разрешение. Имаше ли място в самолета, където би могла да използва клетъчния телефон, без да активира уреда?

„Ще накара Кен да ми се обади по вътрешния телефон — реши тя. — Ще се разkreщи да не се опитвам да се обаждам още веднъж.

Това е всичко.“

Наведе се и извади от чувала клетъчния телефон на Бостич. Пусна го в джоба на престилката си, вдигна чувала и потърси Кен.

Той отговори веднага.

— Телефоните са тук, пред вратата. Искаш ли ги в пилотската кабина?

— Сега ще отворя вратата, Анет. Ще я откряна само колкото да хвърлиш чувала вътре и веднага ще я затворя. Той каза, че ако те види, ще стреля. Не иска да го разпознаваш, ясно ли е?

— Да. Но може ли да вляза и да поговоря с теб?

— Не! Разбра ли какво трябва да направиш?

— Да, Кен.

Тя взе чувала с клетъчните телефони и електронната ключалка изщрака. Анет натисна дръжката и отвори вратата около двайсет сантиметра. С периферното си зрение видя гърба на Кен. Бързо протегна ръка и пусна чувала на пода. От мястото, където се намираше, не се виждаше седалката на помощник-пилота.

Аварийната брадва беше до вратата.

„Дали да я грабна? — запита се тя. — А после?“

Затвори и се приближи до вътрешния телефон. Краката ѝ се разтрепериха при мисълта да нападне някого с брадва.

Взе слушалките и натисна копчето.

— Телефоните са вътре, Кен.

— Благодаря, Анет.

— Кен?

Отговор не последва.

— Кен, моля те, отвори ми.

Най-после бутонът на предавателя изщрака.

— Какво?

— Кен, той слуша ли?

— Да. Приближаваме се към Солт Лейк Сити. Нямаме много време. Трябва да се подготвят много неща, а аз дори не...

Гласът му за миг заглъхна.

— Какво, Кен?

— Нищо. Каза ми да затворя. Седни и си сложи предпазния колан. Така ще е по-безопасно.

По гърба ѝ полазиха ледени тръпки.

— Кое ще е по-безопасно, Кен? Какво иска той?

Кен не отговори. Връзката прекъсна.

Анет седна и затвори очи.

Гласът по радиоуредбата я стресна.

— Отново е командирът на полета. Всички да седнат и незабавно да затегнат предпазните колани. Не ставайте от местата си, каквото и да стане.

Тя скочи и влезе в първа класа. Самолетът изведнъж се наклони надясно. Очите на уплашените пътници се приковаха в нея. Обраслите с дървета планини се извъртяха под тях. Завоят продължаваше!

Анет се хвана за багажното отделение.

Продължаваха да завиват. Самолетът се наклони почти на деветдесет градуса.

Дърветата започнаха да минават вертикално покрай десните прозорци. Сноп слънчеви лъчи проникна отляво.

„Какво прави той, по дяволите?“

Боингът се обръщаше наопаки! Покрай тях лудешки профучаваха дървета, скали и поляни. После се видя хоризонтът и Анет усети как краката ѝ се отлепят от пода.

Летяха преобърнати!

От пътническия салон се разнесоха викове и писъци.

Анет установи, че е в състояние на безтегловност. Синьото небе, облаците, дърветата и планините продължиха да преминават покрай прозорците, но обърнати надолу. Бръмченето на двигателите се усили и самолетът увеличи скоростта.

След няколко секунди се върна в нормално хоризонтално положение.

Радиоуредбата пак изщрака и оглушителните викове на пътниците стихнаха. Гласът на Кен беше напрегнат и отсечен.

— Наредиха ми да ви кажа, че това беше само пример за онова, което ще се случи, ако някой не изпълни заповедите на този човек. Дори не помисляйте да се намесвате. Стойте на местата си. Запазете спокойствие. Не се бъркайте, инак той ще ви накара да преживеете много по-лоши неща.

Диспечерски център на авиолинии „Еърбридж“, Международно летище, Колорадо Спрингс — 11:40

Щом Джуди Смит и Кобърг почнаха да обясняват на вицепрезидента по оперативната дейност и президента на компанията съмненията си, един от адвокатите на компанията се намеси, спря ги и ги изведе в съседното помещение, където се представи като вицепрезидент по юридическите въпроси на компанията и изпитателно се вторачи в главния пилот.

— Капитан Кобърг, нали?

— Да, господине.

После адвокатът се обърна към Джуди.

— И така, онова, което казвате... притесненията ви за реакциите на командира след ужасната му лична трагедия... няма да излязат от тази стая. Всяко не подкрепено с факти предположение или наблюдение за емоционалното състояние на някой от нашите пилоти е поверителна информация, дори опасна клюка.

Джуди отвори уста да каже нещо, но Стив Кобърг я изпревари.

— Нямаме намерение да разпространяваме този разговор, господин Уолас. Но мислим, че управата трябва да знае тези подробности.

Адвокатът изсумтя и се намръщи.

— Да, наистина трябва да знаем дали този командир се държи безотговорно в една финансово несигурна въздушна операция, в която са вложени милиони долари.

Кобърг погледна Джуди и озадачен разпери ръце.

— Смятате, че не трябваше да споменавам нищо? Това са само дребни притеснения, но не искам ръководството да остане неинформирано.

— Мислите ли, че командирът трябваше да остане на земята? — грубо го прекъсна Уолас.

— Не, разбира се. Ако мислех така, Кен Улф щеше да е на земята.

Уолас се намръщи още повече.

— Точно за това става дума. Официално този човек няма проблеми, които биха оставили съмнение в способностите му, защото... ако вие подозирахте нещо такова, щяхте да го отстраните от летене.

— Господине... — започна Кобърг, но адвокатът вдигна ръка и го прекъсна.

— Да се направи нещо по-малко, отколкото да се забрани да лети на един официално съмнителен командир на полет, би било грубо недоглеждане, дори ако проблемите му нямат нищо общо с отвлечането на самолета. Не забравяйте, че страната е пълна с побеснели адвокати на ищци, които веднага ще ни дадат под съд само заради предположението, че командирът не е идеален. Ще представят в съда мастилено петно в бордовия му дневник отпреди трийсет години. Ние трябва да знаем всичко за него и не можем да говорим за необосновани притеснения, защото не се е усмихнал достатъчно широко на някоя готина диспечерка, когато сутринта е взел документите за полета.

— Господин Уолас, тези думи ме обиждат! — рязко възрази Джуди.

— Кое, мила? Че си готина ли? Та това е факт.

Джеймс Райдър, президентът на авиокомпанията, дръпна Уолас за ръкава на сакото.

— Достатъчно, Джак. В днешно време момичетата са много чувствителни.

— Ние сме жени, господине! — отговори Джуди. — Но не очаквах сексуални намеци, особено от висши служители.

— Извинете, госпожице Смит — въздъхна Райдър. — Жени, разбира се. Точно това исках да кажа. Естествено, че няма да търпим сексуални обиди тук.

Джак Уолас сви рамене. Джуди започна да барабани с пръсти по масата, сетне каза:

— И така, господин Уолас, казвате, че информацията, която имаме от наблюденията върху екипажа, не трябва да се докладва, следователно...

Той удари с юмрук по масата и я прекъсна.

— По дяволите, госпожице Смит, няма информация, след като не сте реагирали официално. Разбирате ли? Ако сте знаели, че командирът има истински, не спекулативни, емоционални проблеми, които несъмнено се отразяват върху способността му да управлява самолета, би трябвало веднага да го оставите на земята. Така ще каже съдът. И съдебните заседатели. Това ще раздухва и пресата, дори ако

всичко завърши благополучно и от главите на пътниците не падне и косъм. Щом не можете да решите какво в командира ви се струва достатъчно смущаващо и не сте предприели официални действия, значи не сте видели нищо и няма какво да докладвате. Ясно ли е? Тук всичко е черно и бяло. Няма място за сиво.

— Но ако някой официално ни попита как е изглеждал тази сутрин? — попита Джуди, като го погледна враждебно.

— Кой?

— Например от Федералното авиационно управление. Или от ФБР. Или в съда, докато сме под клетва.

Уолас се вторачи в нея със смесица от враждебност и презрение, сетне бавно, като внимателно подбираще думите си, каза:

— Никога не бих ви посъветвал да лъжете, госпожице Смит. Не забравяйте това. Но ще настоявам да бъдете абсолютно, твърдо сигурни, че онова, което казвате под клетва, се основава на солидни факти, а не на различни мнения или на случайни наблюдения.

Стив Кобърг неспокойно се размърда и рече:

— А писмените доклади от други пилоти?

Уолас го погледна замислено, усмихна се, наведе глава, после се вторачи в него с такава съсредоточеност, че главният пилот трепна.

— Какви доклади, командире?

— Ами... — започна Кобърг, но Уолас веднага го прекъсна:

— Ще бъда много изненадан и обезпокоен, ако вие или шефката ви допуснете подобни доклади да бъдат намерени сред официалната документация на авиокомпанията. Убеден съм, че ако следобед се кача в кабинетите ви, няма да намеря такива доклади, нали?

Уолас прикова с поглед Стив Кобърг, който след няколко неловки секунди преглътна и кимна.

— Добре — продължи адвокатът. — С това въпросът е приключен. Имаме самолет, контролиран от неизвестен похитител, който явно със сила е преодолял разумната съпротива на един от най-добрите ни пилоти. Трябва да се съсредоточим единствено върху това.

8.

Централата на Си Ен Ен, Атланта — 11:40

Режисьорът се наведе над вътрешния телефон и каза на водещия:

— Връзката с Билингс прекъсна. Не можем да направим нищо, освен да чакаме да ни се обади отново. Имаме негов кадър от видеокасетата, която остави... и ще пуснем пак аудиозаписа.

Един глас отляво привлече вниманието му.

— Ето я снимката. Подходяща ли е?

— Да, пусни я.

В студиото говорителят вдигна глава и се вторачи в камерата, която предаваше на живо.

— Имаме изключителна новина, която започнахме да предаваме преди по-малко от петнайсет минути. Отвлечен е пътнически самолет на авиолинии „Еърбридж“, движещ се по маршрут Колорадо Спрингс — Финикс, със сто и трийсет пътници на борда. Там е и кореспондентът на Си Ен Ен Крис Билингс, който поддържаше връзка с нас по телефона, но преди пет минути линията прекъсна.

Екранът показва снимка на Крис и гласът му изпълни апаратната. Той разказа за непредвиденото отклонение в Дуранго, за странното и страшно ниско прелитане над Монюмънт Вали и за внезапното съобщение, че самолетът е отвлечен.

— Засега никой на борда не знае какво иска похитителят нито кой е той. Никой не видя нищо необичайно преди потресаващото съобщение. Командирът каза, че похитителят го заплашва с пистолет, а в багажното отделение има чанта с експлозиви. Ето част от съобщението на командира на полета.

Билингс пусна записа, който бе направил на портативния си касетофон.

— „Казва, че след малко ще съобщи какви са исканията му, но ми заповяда през това време да летя към Солт Лейк Сити...“

После отново се чу гласът на Крис.

— Преди всяко изречение командирът спира, за да чуе заповедите на похитителя. Най-интересното беше, когато спомена, че знае какви са исканията му.

— „... управата на щата Колорадо и правителството на Съединените щати да предприемат определени действия, за да се опитат да поправят едно ужасно зло. Знае, че постъпката му е наказуема, но престъплението, към което се опитва да привлече общественото внимание, е много по-лошо. Ще ви кажа повече, когато ми разреши. През това време запазете спокойствие и не се правете на герои. Това може да убие всички ни.“

— Засега знаем само, че летим към Солт Лейк Сити и похитителят се опитва да поправи някакво зло, свързано с...

Линията прекъсна и на екрана отново се появи лицето на водещия.

— Както вече казах, в този миг загубихме връзка с нашия кореспондент Крис Билингс. Си Ен Ен научи, че похитителят иска да разговаря с главния прокурор на Съединените щати и с федерален съдия. Това явно ще стане, когато самолетът кацне в Солт Лейк Сити. Според източници, близки до Белия дом, на борда на отвлечения боинг е и човекът, който тази седмица вероятно ще замени излизащия в пенсия главен прокурор на Съединените щати. Рудолф Бостич, областният прокурор на северен Ню Йорк, пътува за Финикс, Аризона, където трябва да присъства на конференция на американските юристи.

Международно летище, Солт Лейк Сити — 11:45

Когато агент Кет Бронски пристигна, малката заседателна зала до помещенията на полицията вече беше пригодена за команден пост. Франк Ботъл, служител на ФБР от трийсет години, вдигна глава, направи й знак да се приближи до него, приключи разговора си по телефона и каза:

— Това беше Вашингтон. Вече задвижих нещата. Ей сега ще ти кажа какво става.

Тя се усмихна и го потупа по рамото. Изпита облекчение, че той вече е тук. Докато караше към летището, Кет мислеше как най-дипломатично да овладее положението и да организира работата си за десетина минути — нали всички други служители бяха мъже. Сега

можеше да разчита на солидна помощ. Непреклонен, но любезен, Франк Ботъл обичаше да работи с жени, макар и да не ги ценеше много като професионалисти.

— И така, Кет. Кажу какво ти трябва.

— Първо, йерархията. Кой командва тук?

— По отношение на цялото тактическо командване, аз. Ти отговаряш за преговорите с похитителя и стратегическото планиране. Основаваш се на личната си преценка. Ще ни помагат двама от нашите агенти. Те ще ми докладват координатите на самолета.

Франк я представи на Бил Липски, единият от агентите, сетне продължи:

— Ти ще се оправяш с онези, които са в пилотската кабина, Кет. Ще ми казваш какво ти е нужно и кога, и ще ми даваш указания какво да правя. Ще сторя всичко възможно нещата да бъдат така, както ти искаш.

Тя прехапа устни и кимна.

— Добре.

— Но ако поискаш да атакуваш самолета, ще трябва да получи одобрение от Вашингтон. Повикал съм местния специализиран отряд за борба с тероризма.

— Трябва да вляза във връзка със самолета колкото е възможно по-скоро. Как ще се осъществи това?

Бил Липски въздъхна.

— След малко ще дойде човек от Федералното авиационно управление. Когато боингът се приближи, да речем, на сто и петдесет километра, ще те свържем с радиопредавателя му. Ще инсталираме специален телефон, ако похитителят ни позволи, или ще се включим във вътрешната радиоуредба в самолета и така ще говорим с тях.

Кет кимна.

— Или ще им подадем клетъчен телефон през прозореца. Или портативен предавател. Дигитален клетъчен телефон ще е по-добре, ако не можем да инсталираме обикновена линия, защото не искам медиите да подслушват и да предават разговора ни.

— Добре. — Бил Липски махна на един полицаи от летището. — Ще го накарам да потърси телефон.

— Франк, какво знаем за похитителя? — попита Кет.

— Още нищо. Поискахме авиокомпанията спешно да ни изпрати списък с имената на пътниците и на екипажа. В окръг Колумбия имаме екип, готов да ги провери. Чу ли, че Си Ен Ен има репортер на борда?

Тя поклати глава и Франк ѝ разказа за съобщението му и за безумния полет през Монюмънт Вали.

— Репортерът беше прекъснат по средата на изречението. Или са излезли от обсега на клетъчните телефони, или...

— Или похитителят им е заповядал да ги изключат — довърши мисълта му Кет. — Това може да се окаже важно.

— Знаеш ли, че похитителят иска да говори с главния прокурор, с федерален съдия и с още няколко важни клечки?

— Да, чух. — Тя се вторачи в старшия агент. — Имаш ли чувството, че въпросът може да е политически?

— Засега всичко е загадка. Но съм съгласен с теб, че намирам сва на политика.

Кет успя да запази равнодушно изражение. Ако ставаше въпрос за политически искания и похитителят беше склонен към самоубийство...

Изведнъж я обзе страх. Преговорите с психически разстроени хора бяха едно, но пазарлъците с безумни политически фанатици — съвсем друго. Тя се помоли наум да не е второто.

После бързо огледа лицата около себе си. Франк Ботъл беше спокоен и сдържан. Бил Липски, високият млад полицаи със слънчев загар, наглеждаше разтревожен, но неколцината други ченгета в стаята явно бяха готови да действат.

„И всички гледат теб, момиче“ — помисли Кет.

Тя се обърна към Бил Липски и колкото можа по-авторитетно каза:

— И така, моля някой да ми каже колко гориво има на самолета и какъв е пробегът му. Трябват ми авиационни карти и списък на летищата, които биха могли да се използват в различните щати. Донесете ми и наръчник за този модел боинг.

— Имаш ги — рече Липски.

— Франк, би ли ги накарал да побързат да ме свържат със самолета? Трябва да знаем за какво става дума. И веднага щом разбереш къде ще спрат, ми кажи.

— Защо, Кет?

Тя се усмихна.

— Защото не мога да спечеля доверието на похитителя, като се крия в кабинет без прозорец. В един момент трябва да изляза, та той да ме вижда.

— Предполагаш, че негодникът е мъж?

— Повечето негодници са мъже.

— Уби ме, Бронски.

На борда на „Еърбридж“ 90 — 11:45

— Разбери, Анет — каза Кен по вътрешния телефон. — Трябва да правя каквото ми нарежда. Седни и се моли на Бога.

— Той слуша ли в момента, Кен?

— Да.

— Добре. Господин похитител, бихте ли ни казали какво искате?

— Анет! Господи, какво правиш? Слава богу, че това му се стори забавно. Виж какво, седни и наблюдавай Бостич.

Тя пое дълбоко въздух и притисна слушалката до ухото си.

— Защо Бостич?

— Моля?

— Защо да наблюдавам Бостич? Какво общо има той с цялата тази работа? Нещо лично ли е?

Последва дълго мълчание.

— Чакай малко...

Гласът на Кен затихна, докато разговаряше с похитителя.

— Да й кажа ли? Всъщност защо да държа в неведение екипажа си?

Пак настъпи тишина, после отново се чу гласът на Улф.

— Каза само, че всичко е заради Бостич. Той не е почтеният човек, за какъвто се представя.

— Не разбирам, Кен. Щом става въпрос за Бостич, защо ще отвлеча всички нас?

— Достатъчно, Анет. Той има пистолет и бомба и не бива да му противоречим. Млъкни и седни.

— Кен...

— Веднага, Анет!

— Добре, добре.

Тя окачи слушалките и тръгна към първа класа. Неочаквано радиоуредбата се включи.

— Моля всички членове на екипажа незабавно да седнат на най-близките до тях места. Това е заповед. Веднага.

Една голяма мъжка ръка се протегна и внимателно дръпна Анет на плюшената седалка до пътеката.

— Благодаря, господин Бостич.

Той се усмихна едва-едва.

— Няма защо. Похитителят сигурно наблюдава през шпионката. Анет потрепери.

— Мога ли да направя нещо за теб, Анет? Между другото, бих желал да ме наричаш Руди.

Очите ѝ бяха приковани във вратата на пилотската кабина. Тя въздъхна и кимна, после каза:

— Трябва да се свържем с ФБР и с авиокомпанията.

Той я погледна озадачен.

— Но как?

Анет извади от джоба на престилката си миниатюрния клетъчен телефон и му го подаде.

— Нали каза...

— Да, той вероятно има детектор. Но, предполагам, че няма да ни взриви само заради едно-единствено неподчинение.

Рудолф Бостич погледна телефона в ръката си така, сякаш му бяха дали ръчна граната.

— Не мислиш ли, че ФБР вече знае?

Тя се обърна и го погледна в очите. Решителността ѝ закръжи на тънкия ръб на мимолетното колебание. Бяха ѝ наредили да наблюдава Бостич. Това включваше ли и разговори с него? Защо да не предупреди бъдещия главен прокурор на Съединените щати, че е мишената на похитителя? Винаги имаше престъпници, които твърдяха, че са обвинени несправедливо. Може би Бостич знаеше за какво става въпрос.

В края на краищата не той бе отвлякъл самолета.

— Убедена съм, че са разбрали. Но трябва да знаят какво точно става тук. А и на мен ми е нужна информация от тях.

— Какво имаш предвид?

Анет му обясни за притесненията за младия пилот от място 18-Д.

— В Дуранго го видях да отива към пилотската кабина — каза Бостич. — Стори ми се, че го чух и да слиза по стълбата, но не съм сигурен.

— Ако не е слязъл от самолета, той е похитителят.

Руди поклати глава.

— Не, не. Огледах го добре. Той е твърде млад. Едва ли има трийсет години. Не съм го виждал. Не мога да си представя защо би имал проблем с мен. Трябва да е някой друг.

— Имаш ли врагове?

Бостич изсумтя, после се засмя и я погледна.

— Е, нали работата ми е да предявям обвинения срещу хората и да им съсипвам живота заради онова, което са извършили. Вероятно има стотина закоравели престъпници, които ще сметнат за чест да ме убият бавно и мъчително.

— Говори ли ти нещо името Кен Улф?

Бостич поклати глава.

— Не. Кой е той?

— Нашият командир. Само се питах... дали го познаваш. Това е всичко.

— Не мога да си спомня. Откъде е?

— Мисля, че от Колорадо.

— Името не ми е познато.

Тя посочи клетъчния телефон.

— Ще опиташ ли, Руди?

Той отново го погледна и сякаш се стъписа, че още е в ръката му.

— Да, но как да се свържа с ФБР?

Анет се изненада от въпроса. Та той беше федерален прокурор!

— Набери 911 и поискай да те прехвърлят.

Бостич преглътна и бавно кимна. Очите му още бяха вторачени в малкия телефон.

— Добре. Ще опитам.

Тя се надигна.

— Къде отиваш? — попита той.

— Да видя как са пътниците.

— Но той каза...

— Аз отговарям за всички вас. Ще рискувам.

— Ами какво ще стане, ако той разбере, че говоря по телефона, и изскочи от кабината?

— Щом чуеш вратата да се отваря, скрий телефона. Няма начин да разбере откъде е дошъл сигналът.

Рудолф кимна и неохотно започна да набира. Анет стана и тръгна по пътеката между редовете, опитвайки се да потисне разочарованието си от неговото малодушие.

9.

Летището в Солт Лейк Сити, Команден пост на ФБР — 11:50

— Агент Бронски? Ако вдигнете слушалката и наберете линия 25, диспечерска служба „Приземяване“ моментално ще ви свърже с отвлечения самолет.

Кет се обърна към техника, който се занимаваше с телефоните на бюрото.

— Готов ли си?

Той кимна.

— Ще записвам разговорите и ще ги препращам във Вашингтон, както каза.

Тя седна, пое дълбоко дъх, взе слушалката и натисна съответния бутон.

— Тук агент Бронски.

— „Приземяване“, Солт Лейк Сити. Свързвам ви. С кого ще разговарям от онзи самолет?

— Доколкото знам, с един от пилотите. Преди малко му дадохме указания и отговорът беше професионален. Сигурен съм, че разговаряме с пилот. Готови сме да ви свържем.

Кет нагласи слушалките на главата си и попита:

— „Еърбридж“ 90, чувате ли ме?

Последва тишина, сетне предавателят изщрака.

— Тук „Еърбридж“ 90. Кой се обажда?

Гласът беше плътен и уравновесен.

— Командирът ли е?

— Кой се обажда? Коя сте вие?

— Кет Бронски. Агент съм от ФБР и разговарям с вас по радиопредавателя на диспечерска служба „Приземяване“ в Солт Лейк Сити. Намирам се на международното летище. С кого разговарям?

— С командира на полет 90. Ясна ли ви е ситуацията?

— Не съвсем, господине. Разбрах, че в пилотската кабина имате неканен гост, който слуша разговорите.

— Точно така. Подадохме сигнал „7500“ и той знае какво означава това.

— А вие командирът Кен Улф ли сте?

Минаха няколко секунди, докато Кет изчакваше пресметнатото въздействие върху похитителя и командира — реакцията от факта, че ФБР са си свършили работата по въпроса за екипажа.

— Да. Кен Улф.

— Командире, човекът до вас иска ли да каже името си?

— Чакайте малко. — След двайсет секунди предавателят отново се включи. — Не, не желае да ви каже името си.

— Добре. А иска ли да говори с мен?

Последва още една пауза със същата продължителност.

— Не. Аз трябва да предавам думите му.

— Разбрано. Първото, което ми е необходимо, за да помогна, е да имам ясна представа какво точно иска. Казаха ми, че желае да говори с различни представители на властта, и ние работим по въпроса, но трябва да знам какви са другите му искания, за да се опитаме да ги изпълним.

Отговорът последва чак след трийсет секунди.

— Попитах го. Отговори, че иска любов, милосърдие и мир, агент Бронски... Убийците да бъдат екзекутирани заради престъпленията си, педофилите — заключени там, където няма да нараняват малки момичета и момчета, прокурорите лъжци — разобличени и... Какво беше последното?... А, да. Иска глупавите съдии, които обичат престъпниците, да бъдат лишени от правото да практикуват професията си. Всичките му искания били изпълними. Безопасността на пътниците зависела от това дали инструкциите му ще бъдат изпълнени до една... Моля?

Чу се мърморене — командирът държеше бутона на предавателя натиснат.

„Браво, командире — помисли Кет. — Може би и аз ще чуя какво казва похитителят.“

Другият глас беше твърде неясен и далечен, но все пак се чуваше.

— Агент Бронски, той каза да ви предам, че няма какво да губи, и да го смятате за напълно безразсъден. Въоръжен е и държи електронен спусък на бомба. В багажното отделение има експлозив.

Щял да дава нарежданията си едно по едно и ако не се съгласите да ги изпълните, ние... сме мъртви.

Кет кимна. Стандартната тактика. Още в началото похитителят заплашва с насилие, за да установи господство над ситуацията.

— Ще се постареем да изпълним всичките му указания и ще ви информираме точно какво правим. Стъпка по стъпка. Ще дадем на похитителя каквото иска, стига той да покаже добра воля постепенно да пусне пътниците и екипажа и никой да не пострада. Общото ни желание е да приключим с тази история бързо и без жертви. Мислите ли, че той разбира всичко това?

След миг Кен отговори:

— Да, но всякакви номера или опити за измама щели да бъдат фатални. Ако го свържете с някой друг вместо с главния прокурор, той ще задейства спусъка и ние... Не обичам тази дума, но се налага да я употребя... ще бъдем изпечени.

— Ясно. Уверете го, че няма да се отсетнем от думата си, нито от споразумението, което постигнахме. Сделката си е сделка и пълното доверие в американското правителство ще я подкрепи. Но той трябва да се съгласи да чака и да каже, ако нещо го притеснява. Никой няма да ви преследва, но може да се случи нещо непредвидено, което да го уплаши, и ние трябва да имаме възможност бързо да му го обясним. Ще се съгласи ли първо да пита за всичко, което не разбира напълно?

— Каза, че да.

— Добре. Знам, че летите насам. Ще поговорим повече, когато кацнете, но бих искала да разбере какво точно иска да направим първо?

— Дайте ми някакъв телефонен номер при вас. Искан да ви се обади от клетъчен телефон.

Кет погледна техника, който написа местния код и номера на телефона, после го прочете по микрофона.

— Ще ви се обади.

След минута, която й се стори цяла вечност, съответната линия светна и Кет грабна слушалката.

— Агент Бронски.

— Значи сделката е следната. Първата инструкция е ФБР да отиде в един фургон в паркинг в южната част на Денвър и да арестува обитателя му.

Кет записа адреса.

— Добре. Но ако там намерят повече от един човек?

— Чакайте малко.

Тя сложи ръка на слушалката и се обърна към техника.

— Записваш ли?

Той кимна, а командирът отново се обади.

— И така, той казва да се молите да намерите там само един човек. Ще търсите едър набит мъж. Всеки друг би бил жертва на отвличане.

— Добре.

— Заподозреният трябва официално да бъде арестуван и да му бъдат предявени федерални обвинения в отвличане и убийство. След час и нещо да се свика федерален съд, който да издаде официална присъда. Да бъде гарантиран пълен процес. Ако искате хората на борда на този самолет да оцелеят, трябва да изпълните всичко това.

— Ще ни каже ли името на човека, когото иска да арестуваме?

Настъпи мълчание, което продължи няколко секунди.

— Каза ми да повторя, че в онзи фургон има само един човекоподобен организъм. Когато го арестувате, ще ви даде по-нататъшни обяснения и инструкции.

— Може ли да ни каже кого е отвлякъл и убил онзи мъж?

— Не. Когато го арестувате.

Кет погледна Франк Ботъл, който вече се бе обадил по отворената линия на ФБР. Той вдигна вежди и сви рамене — сигнал, който тя разбра много добре. Можеше да стане, можеше и да не стане. А през това време тя да увърта и да изчаква.

— Командире, кажете му, че веднага започваме. Щом кацнете и всичко е наред, пак ще говорим. Ще попитате ли дали ще позволи да инсталираме частна телефонна линия до самолета ви?

— Ще попитам и ще ви кажа, когато кацнем... Агент Бронски?

— Да?

— И през ум да не ви минава да стреляте в гумите, да препречвате пътя на самолета или да прибегвате до физическа намеса. Опитате ли се да го направите, ще взриви бомбата.

— Разбирам. Ще чакам тук, на вашата въздушна честота, в случай че ви потърбявам.

— Прието.

— Кет? — повика я Франк Ботъл.

Тя стана, даде телефона на полицаия от летището и каза:

— Установи отново връзка с диспечерска служба „Приземяване“ в Солт Лейк Сити и не се отделяй от този телефон. Кажи на диспечера да ти съобщи веднага щом командирът поиска да говори с мен. Дръж отворена и другата линия, в случай че се обади по клетъчен телефон.

Полицаят кимна и зае мястото й. Кет се приближи до Франк.

— Какво става?

— На линия 23 са двамата мъже в Дуранго, с които искаше да разговаряш. От Ръководство въздушно движение в Солт Лейк Сити току-що ни съобщиха, че друг самолет е видял полет 90 да извършва въздушна акробатика няколко минути преди ти да започнеш да говориш с тях.

— Въздушна акробатика?

— Ами лупинг. Това е...

— Знам какво е, Франк. И още какво са правели?

— Първо са летели ниско, после лупинг.

— Значи имаме незаконно прелитане над Монюмънт Вали...

— Летял е буквално над земята. Навярно се е между гигантските скали.

— Да, а сега самолетът се люшка. Сещаш ли се какво мисля?

— Ти си психологът, Кет. Аз съм само федерално ченге. Наклоните показват, че в пилотската кабина може да е имало схватка. Но не знам как да тълкувам изпълнението в Монюмънт Вали. — Франк се вторачи в очите й. — Но... ти мислиш нещо друго, нали?

Тя кимна.

— Не е схватка, а може би нещо много по-опасно. Той може да демонстрира чувство за свобода, несъвместимо със заповедите му дотук. Или се опитва да уплаши всички на борда. В едно съм сигурна, Франк. Трябва на всяка цена да го убедим да кацне и да го задържим на земята. Каквото и да става, летенето е опасно непредсказуемо. Издигнат ли се отново във въздуха, може да ги изпуснем.

— Какво искаш да кажеш?

— Похитителят каза, че е отчаян, и демонстрира физически контрол върху самолета. Това ми говори, че не се страхува от техниката. Нито от смъртта. И ако е склонен към самоубийство, може да ги взриви, без да му мигне окото.

— Умишлено предизвикана катастрофа, така ли?...

— От три хиляди метра се пада за по-малко от петнайсет секунди. Командирът може да не успее да го предотврати.

— Чудесно. И какво предлагаш?

— Да се молим да кацне.

Кет взе телефона и натисна бутона за връзка с Дуранго.

На борда на „Еърбридж“ 90 — 11:50

Обилно потящият се Рудолф Бостич затвори клетъчния телефон. Изглеждаше уплашен и ядосан.

— Не можеш ли да се свържеш? — попита тя.

Той поклати глава.

— Вероятно връзката ще се подобри след няколко минути. В момента се издигаме над планината. Щом я прехвърлим, би трябвало да можеш да се свържеш.

Широко отворил очи, Бостич се бе вторачил във вратата на пилотската кабина и не й отговори.

— Руди?

Той мълчеше.

— Руди, има ли... нещо, което не ми казваш?

Прокурорът рязко се обърна към нея. Лицето му бе застинало в паника.

— Анет, ти каза, че командирът се казва Кен Улф, така ли?

— Да.

— И е от Колорадо?

Тя се вгледа изпитателно в очите му. В тях имаше паника. По гърба й премина ледена тръпка.

— Мисля, че живее в Колорадо, Руди. Не знам нищо за миналото му.

— Възможно ли е да е от Кънектикът?

— Защо питаш?

— Има ли... Имал ли е дъщеря? Да е споменавал, че е загубил дъщеря?

— Какво имаш предвид? Болна ли е била?

— Не.

— Явно нещо ужасно те притеснява, Руди. Кажи ми какво.

Той се бе вкопчил толкова силно в облегалката за ръце, че кокалчетата на пръстите му бяха побелели.

— Виж какво — добави Анет. — Не го познавам достатъчно добре. Дори не знам дали е женен. Знам, че е преживял някаква трагедия и веднъж го чух да казва, че есента на Източното крайбрежие му липсва, но не съм сигурна.

— Спомням си гласа му. Той е.

— Кен Улф?

Бостич кимна.

— Но какво за него? Врагове ли сте?

— В известно отношение, да.

Анет седеше стъписана. През главата ѝ минаваха различни вероятности. Какви бяха шансовете един похитител, който мрази Рудолф Бостич, да се качи на самолет, управляван от пилот, ядосан на същия човек?

— Анет?

Гласът на Бостич не проникна в калейдоскопа от мисли, които се въртяха в главата ѝ. Тя стана, отиде да вземе чантата си и извади от нея ключа за пилотската кабина.

Усещаше погледа на прокурора, но не се обърна. Знаеше, че се е вцепенил на мястото си и че се страхува да се намеси.

Радиоуредбата мълчеше, от пилотската кабина не се чуваха никакви звуци. Полетът сякаш протичаше нормално и атмосферата направи опасенията ѝ да изглеждат още по-абсурдни.

Анет безшумно се приближи до вратата на пилотската кабина и сложи ръка на валчестата дръжка.

После с хирургическа точност пхна ключа.

„Ако греша, ще получа куршум в лицето.“

Тази мисъл я накара да спре и да се върне към логиката.

„Знам, че съм права. Но трябва да видя с очите си.“

Ключът изгаряше пръстите ѝ.

„О, господи, как да го направя? Дали да се втурна вътре, или само да откrexна вратата?“

Отвореше ли бавно, щяха да се чуят поредица от изщраквания. Единственият начин да изненада похитителя беше да отвори рязко.

Боингът се разтресе и тя се подпря с рамо на вратата на тоалетната.

Сега!

Превъртя ключа и блъсна вратата.

Кен Улф се обърна. На лицето му се изписа ужас и стъписване.

Анет стоеше втрещена, с отворена уста. Кен седеше отляво, както бе предполагала.

Мястото вдясно беше празно.

— Какво правиш, по дяволите? — викна той. Лицето му почервения.

Тя преглътна с усилие.

— Въпросът е какво правиш ти, командире?

Той погледна уредите, сетне пак нея.

— Дай ми ключа, Анет. После излез, затвори вратата и ми се обади по вътрешния телефон.

Анет дишаше тежко. Главата ѝ се въртеше. Гласът ѝ звучеше сякаш някъде отдалеч.

— Кен, каквото и да си намислил да правиш, плашиш всички до смърт...

— Прави каквото ти казвам! — изрева той. — Не се шегувам за експлозивите.

И вдигна лявата си ръка. Държеше някакъв малък черен предмет, който приличаше на дистанционно управление за алармена система на кола.

— Това е спусък, Анет. В чантата ми в багажното отделение отпред има пакет пластичен взрив. Ако се опиташ да ме обезвредиш и го пусна за секунда, всичко е свършено. Ще гръмнем. Пък и на борда няма други пилоти. Опиташ ли да се бориш с мен, всички ще умрат. Излез оттук!

— Защо, Кен? Защо правиш това?

— Излез, по дяволите! Обади ми се по вътрешния телефон.

Тя му даде ключа, излезе и затвори.

Цялата трепереше.

Спря, после се приближи до вътрешния телефон.

— Добре, Анет, сега се успокой.

— Не разбирам... Ти... отвлечаш самолета, който управляваш. Защо, Кен? А кариерата ти?

— Анет, ти искаш отговори, а аз не съм готов да ти ги дам. Но и аз имам един въпрос. Знаеш ли кой е онзи боклук в първа класа?

— Какво?

— Знаеш ли кой е Рудолф Бостич?

— Да. Той е... Вероятно ще бъде следващият главен прокурор на Съединените щати.

— Не и ако успея да му попреча.

По гърба ѝ полазиха тръпки.

— Какви ги говориш, Кен?

— Бостич е причината за всичко това, Анет. Каквото и да стане, не го забравяй.

Тя не разбираше нищо. В думите на Кен нямаше никаква логика.

— Какво имаш против господин Бостич?

— Не наричай това животно „господин“, ясно ли ти е? Бостич е причината за това. После ще обясня... на всички. А през това време не изпускай от очи това копеле. Той е замесен в тази история. Бостич е проклет престъпник! Нищо не му сервирай. Не му казвай нищо. Само го предупреди това лайно да седи на мястото си, защото иначе похитителят ще го застреля!

— Но похитителят си ти, Кен.

— Точно в това е въпросът, нали?

— В какво е въпросът? Нищо не разбирам. Не знам какво искаш. По лицето ѝ потекоха сълзи.

На пилотите можеше да се има доверие. Те никога не предаваха екипажа си. Четвърт век бе поверявала живота си в ръцете им и сега не можеше да приеме онова, което ставаше.

Това не можеше да е истина!

10.

Летището в Солт Лейк Сити, Команден пост на ФБР — 12:10

Агент Кет Бронски остави слушалките и се облегна на стола. В главата ѝ още отекваше гласът на изоставения в Дуранго помощник-пилот. Тя чу разказа му за странното поведение на командира в Колорадо Спрингс и стомахът ѝ се сви от страх.

Огледа помещението. Другите агенти се бяха навели над телефоните и компютрите. Полицаяте влизаха и излизаха, изпълнявайки различни поръчки. Всички трескаво се готвеха за пристигането на боинга.

Разказът на помощник-пилота беше някак... Кет несъзнателно барабанеше с пръсти по бюрото, обмисляше положението и се опитваше да разбере защо всичко е толкова объркано. Беше се научила да се доверява на инстинкта си и интуицията рядко я подвеждаше. Но сега ставаше въпрос за живота на реални хора. Дали щеше да има смелостта да послуша вътрешния си глас?

Кет изведнъж се изправи, грабна телефона, набра номера на диспечерска служба „Приземяване“ в Солт Лейк Сити и помоли отново да я свържат с „Еърбридж“ 90, после се обърна към Франк Ботъл.

— Франк, сложи си слушалките. Пак ще разговарям с него.

Той кимна.

Кен отговори след трийсет секунди.

— Командире, тук агент Бронски. Шефовете ми заповядаха да говоря с похитителя. Бихте ли ме свързали с него?

Отговорът от пилотската кабина на „Еърбридж“ 90 дойде мигновено.

— Не.

Кет се замисли.

— Командире, от професионалната си подготовка знаете, че в ситуация, включваща отвлечане на самолет от гражданската авиация, ние сме длъжни да потвърдим присъствието на похитителя и на оръжието. Засега чух само вашия глас. Щом похитителят седи до вас,

ние трябва да говорим с него и да чуем гласа му, преди да започнем да изпълняваме исканията му. Това е задължително, разбрахте ли?

Минаха трийсет секунди, после Кен Улф каза:

— Да не сте полудели, Бронски? Не ви ли е ясно какво става тук? Този човек не дава пукната пара за вашите правила.

— Попитайте го дали наистина иска да изпълним условията му.

Пак настъпи мълчание. После се чу:

— Каза, че това е тъп въпрос. Разбира се, че иска, но не желае да разговаря с вас. Аз трябва да предавам думите му.

— Командире, знам, че той слуша, затова ще го кажа направо. Господине, ако отказвате да говорите с мен, в Колорадо никой няма да бъде арестуван и никой от американското правителство няма да си мръдне пръста, за да удовлетвори исканията ви въпреки заплахите, защото ние не вярваме, че вие съществувате. За да промените всичко това, трябва да разговаряте с мен. Кажете само няколко думи. Необходима ми е вашата помощ, за да ви помогна и аз.

Отговор не последва. Сърцето на Кет биеше силно. Тя съзнаваше риска, който поема, но трябваше да си изясни нещата.

Мина една минута, сетне две. Кет с нетърпение чакаше да чуе гласа на командира, за да се увери, че всичко е наред.

„Господи, дали не сбърках?“

Предавателят изщрака и този път се чу друг глас — груб, плътен и мъжествен.

— Слушай, тъпа кучко — изръмжа той. — Не искам да говоря нито с теб, нито с никого. Командирът ще предава думите ми. Ако още веднъж ме ядосаш, ще взривя този седем-три и вие, надути федерални ченгета, до края на живота си ще съжбялявате, че не сте ме послушали.

Сетне отново настъпи тишина.

Кет се обърна към техника.

— Записа ли това?

Той кимна.

— Силно и ясно.

— Агент Бронски? — попита Улф и тя притисна слушалката до дясното си ухо.

— Кажете, командире.

— Надявам се, че сте доволна от този отговор, защото наистина го ядосахте. Съветвам ви да не го правите отново, ако искате да ни

помогнете да оцелеем.

— Ясно, командире. От сега нататък ще разговаряме само с вас.

Кет остави слушалката и се обърна към Франк Ботъл. Той изглеждаше разтревожен. Стана, приближи се до нея и тихо попита:

— Защо го направи, по дяволите?

Тя го погледна в очите.

— Послушах инстинкта си, Франк.

— Толкова много ли ти трябва запис на гласа му?

— Да — кимна Кет. — След малко ще ти кажа защо.

— Не пренебрегвай процедурите, Кет. Целият свят ни гледа, а ти си новак.

— Знам.

Франк се отдалечи, а тя отиде при техника.

— Лари, можеш ли да анализираш двата гласа?

— Анализ на акцента ли?

— Да. И да дигитализираш и да ги сравниш.

Той се вторачи изпитателно в лицето ѝ — не разбираше какво е намислила.

— Трябва да изпратя записа по телефона в лабораторията във Вашингтон. Тук нямам необходимата апаратура.

— Добре. Направи го веднага.

— Но трябва да знам какво търсиш, Кет.

— Само ги помоли да сравнят гласовите отпечатыци и да анализират акцента, за да се уверя, че... става дума за два ларинкса.

Техникът се ококори невярващо.

— Искаш да си сигурна, че гласовете са на двама души?

— Да. Но не казвай на никого засега. Това е само предпазна мярка, а не теория.

Той кимна.

— Добре. Ей сега ще стане. Процедурата е лесна.

— Колко време ще отнеме?

— Десет минути. Най-много петнайсет.

— Каж ми, когато получиш анализите.

Кет бързо отиде до Франк, който говореше с трима новодошли полицаи.

— Франк? Можеш ли да ми отделиш минутка?

Той посочи тримата мъже.

— Тези хора са екипът на специализирания отряд за борба с тероризма от полицията на Солт Лейк Сити, Кет.

Тя се усмихна.

— Извинете ме, господа. После ще се запознаем официално.

Хвана Франк за ръката и го отведе настрана.

— Искam едно бързо разследване, без да се повдигат въпроси. Имаме ли агенти в управлението на „Еърбридж“ в Колорадо Спрингс?

— Двама. На място са от пет минути. Защо?

— Как да се свържа с тях?

Той въздъхна и за миг наведе глава.

— Кет, кажи ми какво искаш и аз ще го направя. Но недей да увърташ. Трябва да знам какво мислиш.

— Не увъртам, Франк, просто действам предпазливо. В случая има нещо много смущаващо.

— Какво?

— Командирът. И всичко. Нещо не се връзва. Искam колкото е възможно повече информация за Кен Улф.

Франк потърка брадичката си. Гледаше я изпитателно.

— Хайде, Кет, изплюй камъчето. Какво подозираш?

— Съжaliaвам, Франк. Не искам да правя прибързани изводи, но преди малко говорих с помощник-пилота, който е бил оставен в Дуранго, както и с пътника. Тази сутрин в Колорадо Спрингс и в Дуранго Кен Улф се държал много странно. Имам причини да смятам, че може би е искал да се отърве от всички други пилоти на борда.

— Защо?

— И аз това се питам. На борда има някаква важна клечка, но не съм сигурна дали има нещо общо с цялата история.

Франк кимна.

— Да. Рудолф Бостич, федерален прокурор от Ню Йорк. Кандидат за главен прокурор на Съединените щати.

— Помощник-пилотът каза, че сутринта командирът се вкиснал, когато разбрал, че Бостич е в самолета. Реакцията му била много странна, после внезапно изключил двигателя и свалил от борда всички пилоти, които биха могли да приземят самолета.

— Какво искаш да кажеш, Кет?

— Мисля, че командирът може да е сам в пилотската кабина.

— Не те разбрах.

— Има вероятност командирът да е похитителят.

— Глупости!

— В момента Лари изпраща в лабораторията записа на гласовете. Трябва ми информация за този човек. Всякакво доказателство за нестабилност или връзка с някакъв странен случай.

— Искаш да кажеш, че вторият глас е бил подправен?

— Не съм сигурна, но има такава вероятност. Пък и похитителят познава самолетите. Чу ли думите му за боинга?

Франк изглеждаше озадачен.

— Какво имаш предвид?

— Ами един обикновен човек би го нарекъл самолет или боинг. Той каза „седем-три“. Това е пилотски жаргон, Франк. Ако в пилотската кабина има втори човек, той или е пилот, или знае всичко за авиацията.

— Това не ти дава право да правиш подобен извод.

— Но освен това знаем, че похитителят не се страхува от летене.

Един от полицаите се приближи до Кет, но тя му направи знак, че е заета.

— Не сега, моля ви.

Франк въздъхна.

— Кет, ако това е истина...

— Агент Бронски, съжалявам, но ви търсят — каза полицаят. — Спешно е.

— Кой ме търси, за бога?

— Командирът на самолета. Искане да говори с вас. Направо креци!

Кет хукна към телефона.

— Агент Бронски слуша.

— Разкарайте оттук проклетите Ф-16! — изрева гласът на Кен Улф. — Чувате ли, Бронски?

Франк вдигна слушалката на деривата.

— За какво говорите, командире?

— Казах ви: без номера, без изстребители, без нищо. Да се махнат! Този идиот ще ни убие.

— Защо, какво става?

— А вие какво мислите, че става, Бронски? Изпратили сте изстребители. Похитителят се ядоса и аз искам да престане да ни

заплашва. Ясно ли е?

— Командире, кажете ми какво точно става.

— По дяволите, той заплашва, че ще ни убие заради изстребителите!

— Не сме изпращали изстребители, командире.

— Много хитро, Бронски. Уреждате с въздушната отбрана да прати два изстребителя да ме преследват и после се преструвате, че не знаете нищо. Изключително доверие, няма що! Той е ужасно ядосан.

Кет сложи ръка на слушалката и извика:

— Франк!

Той кимна и започна да натиска копчетата на телефона на бюрото си.

— Разбрах. Сега ще проверя.

Кет затвори очи и се опита да си представи сцената в пилотската кабина и какво мисли похитителят.

— Добре, командире, вижте какво. Всички знаем, че понякога дясната ръка не знае какво прави лявата. Давам ви честната си дума, че нямаме представа какви са изстребителите, за които говорите, нито откъде са дошли и какво правят там. Преследват ли ви?

— Точно така, Бронски. И не се правете, че не знаете. Вляво са. Той иска... Чакайте малко... Искате, преди да кацнем в Солт Лейк Сити да види пилотите на двата изстребителя на пистата, застанали до самолетите си.

— Прието, командире. Работим по въпроса.

Кет отново се обърна към съседното бюро.

— Франк?

Той отдалечи слушалката от ухото си.

— По дяволите! От Вашингтон са повикали въздушната отбрана, без да ни кажат. Изстребителите са от базата в Огдън... Обаждам се да ги върнат.

Тя поклати глава и повтори заповедите на Улф.

— Не, Франк. Той иска да кацнат тук, на международното летище в Солт Лейк Сити и пилотите да слезат.

Франк кимна и отново притисна слушалката до ухото си, за да даде спешни инструкции, а Кет каза на Улф:

— Командире, в момента предаваме съобщението. След няколко минути ще стигне до тях.

— По-добре да побързат, защото той размахва проклетия спусък! Изведнъж се разнесоха трясъци и пак се чу гласът на Улф, но по-отдалеч:

— Нали ти казах... Престани. Моля те! Те се подчиняват. Недей! После настъпи тишина.

— Още един такъв номер, Бронски, и той ще задейства спусъка. Моля ви, не му давайте повод!

Централното управление на „Еърбридж“, Колорадо Спрингс, Колорадо — 12:10

Джуди Смит забеляза двамата мъже в черни костюми още щом влязоха в сградата, а когато главният юрисконсулт на компанията ги посрещна и ги придружи до втория етаж, разбра, че са агенти на ФБР. Главният пилот, който несъмнено се беше ровил из служебните досиета на персонала, щеше да им представи една промита версия на Кен Улф. Нямаше да спомене за неуравновесеност, за резки промени в настроението, за оплакванията на помощник-пилотите, нито за гнетящото я чувство, че похищението на самолета е последица от ада, през който е преминал Кен. Стив Кобърг щеше да се престори, че не знае нищо и че е разтревожен за най-добрия си служител. Надлъгването щеше да продължи около пет минути. Тя се запита дали агентите ветерани щяха да проумеят това. И отговорът беше очевиден: не навреме.

И наистина, след малко двамата мъже се върнаха, ръкуваха се с главния пилот, който стоеше в коридора пред диспечерския пункт, и тръгнаха към паркинга. И двамата държаха по една папка.

После се качиха в черния служебен автомобил и потеглиха към задния портал — единственият изход, където нямаше камери за наблюдение. Пушачите често се криеха там, за да не предизвикват гнева на колегите си непушачи.

Джуди бързо стана, излезе в коридора и хукна към другия му край.

Бутна вратата и изпита облекчение, като видя, че навън няма никого.

Стената над нея беше без прозорци и шефовете нямаше как да видят какво ще направи.

Щом черната кола зави зад ъгъла, Джуди ѝ препречи пътя. Шофьорът натисна спирачките, а другият мъж отвори прозореца.

Тя пристъпи към колата и попита:

— От ФБР ли сте, господа?

Единият кимна, приковал очи върху служебната ѝ значка.

— Да. Какво има?

Джуди се представи и посочи задната врата на колата.

— Бързо ме изведете оттук. Трябва да говорим насаме.

На борда на „Еърбридж“ 90 — 12:12

Анет беше втрещена. Но щом усети, че двигателите на боинга намаляват оборотите, приготвяйки се за спускане, грабна микрофона на радиопредбата.

— Госпожи и господа, говори старшата стюардеса. След малко ще кацнем на международното летище в Солт Лейк Сити, но поради несигурността на положението искам всички да бъдете нащрек. Събуйте обувките си, извадете от джобовете си всички остри предмети и слушайте внимателно указанията ми.

Камбанките от пилотската кабина извънхяха. Анет не им обърна внимание и прочете списъка на процедурите, които пътниците трябваше да изпълнят.

— Наведете глави към коленете си, в случай че спрем внезапно. Така няма да се ударите в седалките.

Камбанките започнаха да звънят, без да спират.

— Ще повторя инструкциите малко преди кацането, но ако междувременно се случи нещо неочаквано, сами заемете тази позиция и изчакайте...

Изведнъж се намеси Кен и тя остави микрофона и взе слушалките.

— Какво има, Кен?

— Какво правиш, по дяволите?

— Грижа се за пътниците.

— Казах ти да седнеш.

— В такъв случай трябва да ме застреляш, защото ще направя всичко възможно хората да се чувстват в безопасност.

— Анет, предупреждавам те...

— Позволи ми да си върша работата, по дяволите! Не искаш да говориш с мен, не желаш да ми обясниш нищо, само плашиш пътниците. Няма да седя със скръстени ръце и да ги оставя неподготвени.

— Неподготвени за какво, Анет?

— И аз това питам, Кен.

— Просто ще кацнем. После ще преговарям и ще отправям заплахи. Толкова ли е трудно да го разбереш?

Гласът му бе загубил част от язвителността си.

— Заплахи ли? Това ли е всичко?

— Не. Държа и спуська на бомбата. Мога да я взривя. И ще го направя, ако не постигна онова, което искам.

— Но какво искаш, Кен?

— Правосъдие, Анет. Защото ако не успея, ще бъдат убити малки момиченца.

— Какви ги говориш? Опитваш се да предотвратиш убийство, като заплашваш със същото.

— Достатъчно, Анет! Седни на мястото си!

Слепоочията ѝ пулсираха, ръцете ѝ трепереха. Говореше твърде високо и видя тревогата в очите на жената от място 1-В — явно бе чула по-голямата част от разговора.

— Анет, ако не ме послушаш, ти ще си виновна за загиналите пътници на борда. А сега се успокой! Подготви ги за кацане, щом си решила да се правиш на идеалната стюардеса, но повече не ме предизвиквай. Ясно ли ти е?

— Напълно — отговори тя, остави слушалките и влезе в първа класа.

Рудолф Бостич я хвана за ръката и я дръпна да седне до него.

— Заболя ме, Руди!

— Извинявай. Но ти говореше с пилотската кабина. Улф не знае, че съм на борда, нали? Не си му казала.

Тя се вгледа изпитателно в очите му и се поколеба, като видя, че лицето му е изкривено от неподправен страх.

— В Колорадо Спрингс му показах визитната ти картичка, Руди.

— Господи! Нали те помолих да не му казваш!

— Това беше преди да излетим. Не добавих нищо повече, но той вече знаеше. Похитителят също.

— О, боже!

— Виж какво, Руди, имаме голям проблем.

Той кимна, приковал очи в завесите на отделението за екипажа отпред.

— Знам. Той е сам там, нали? В пилотската кабина е само Кен Улф, нали?

Анет кимна. Дали Бостич бе чул разговора по вътрешния телефон, или сам бе стигнал до този извод?

— Каза, че ти си виновен за всичко това, Руди. Нямам представа какво има предвид.

Той се загледа през прозореца и започна да гризе кокалчетата на пръстите си.

— Руди?

Бостич не отговори. Тя се поколеба за момент, после стана. Пътничката от място 1-В я гледаше уплашено. Анет сложи ръка на рамото ѝ, за да я окуражи, и каза:

— Ще се върна след минутка.

Жената кимна.

Освен Бостич в първа класа имаше още трима пътници. Всички бяха уплашени и се опитваха да уловят погледа ѝ. Анет вдигна ръка, за да им направи знак да почакаят, забърза към Нанси Бек и ѝ прошепна:

— Съпругът ви е добре. Не мога да ви кажа нищо повече.

Възрастната жена на предната седалка ужасено бе закрила уста с ръката си и трепереше.

Анет отиде при Бев и Кевин и им разказа всичко.

— Господи, той се е побъркал! — ахна Кевин.

Анет поклати глава.

— Свързано е с Бостич, но и двамата не ми казват нищо, макар че прокурорът попита дали Кен е загубил дете и дали е от Кънектикът.

— Оттам е — рече Бев. — Но не знам дали е загубил дете.

— Вижте — каза Анет, — пътниците са ужасени. Трябва да направим нещо.

— Добре. Да отидем при тях — предложи Кевин.

Анет тръгна първа. Кевин и Бев я следваха по петите. Тя намери уплашената жена, която бе забелязала, и се наведе към нея.

— Добре ли сте?

Жената я гледаше втрещено.

Изисканият сивокос мъж, който седеше до нея, се обади:

— Ужасена е и не мога да я успокоя.

— Съпруга ли ви е, господине?

— Не, приятели сме. Ние сме от групата за лечение на страх от летене. Когато се записахме за този полет, мислехме, че ще надникнем във вашия свят, но сега смятам, че идеята не е много добра.

Анет се вторачи в него — не разбираше за какво става дума.

— Не е добра ли?

— Съгласен съм, че сте измислили много хитро учебно занимание, но ще ви бъда благодарен, ако приключите веднага. Джени мисли, че всичко е истина, и не мога да я разубедя... Да ни уплашите до смърт едва ли е най-добрият начин да ни накарате да летим с вашата компания.

— Господине...

— Кажете на командира да спре представлението. Някои от нас се разстроиха много.

— Господине, не ми я приятно да ви го кажа, но това не е представление. Наистина сме отвлечени.

Мъжът се дръпна, сякаш го бе ударила.

— Наистина?

Анет кимна.

— И в пилотската кабина наистина има похитител?

Тя пак кимна.

Мъжът погледна през прозореца, сетне се обърна към спътничката си, която бе притиснала юмрук до устата си и стискаше очи, и каза:

— Успокой се, Джени. Вече и мен ме е страх.

11.

На борда на „Еърбридж“ 90 — 12:20

Лявата ръка на Кен Улф трепереше върху контролния лост. Двата изстребителя трябваше да се отдалечат от боинга всеки момент. Болеше го главата, но той се стараеше да не обръща внимание на това. Нямаше смисъл да иска аспирин от Анет. Вече не ѝ беше командир. Беше ѝ станал враг.

Първият изстребител изведнъж се наклони, после се върна в хоризонтално положение. Кен видя как пилотът погледна надолу и притисна ръка към микрофона на шлема — неволна реакция при повикване по радиостанцията.

Внезапно двата изстребителя се наклониха наляво и се стрелнаха на северозапад, към Солт Лейк Сити.

„А сега какво ще правиш?“ — запита се той.

Представяше си уплашените пътници, ядосания екипаж и суматохата в управлението на „Еърбридж“. Сигурно вече се бяха обадили на Том Дейвидсън. Кен изпита угризения. Дейвидсън му бе осигурил длъжността в авиокомпанията, помогнал му бе да се съвземе и се грижеше за доброто му. Така ли му се отплащаше той сега?

Кен поклати глава и се съсредоточи върху предстоящите събития. ФБР щеше да се опита да измисли как да измами похитителя. Трябваше да предвиди всяка тяхна стъпка и да осуети опитите им — все едно игра на шах с високи залози и внезапен край. Налагаше се да го стори заради Мелинда.

„Тази година щеше да е в гимназията — помисли Кен. — Красива девойка, почти жена. Животът щеше да е пред нея.“ Вътрешният глас, който никога не го напускаше, отново не му даваше покой. Така беше всеки ден след убийството ѝ.

„Съсредоточи се, по дяволите! Предвиди ходовете им, иначе те измамат.“

Той намали тягата и продължи да се спуска. След няколко минути изстребителите щяха да кацнат и на пилотите несъмнено щеше

да бъде наредено да излязат от кабините, както бе поискал похитителят.

Кен се замисли за приготовленията на ФБР и за капаните, в които се готвеха да го хванат — от психологически игри до изтощително чакане. Засега беше твърде зает да отправя заплахи и да управлява самолета, за да мисли какво ще прави по-нататък и как да довърши онова, което бе започнал.

Тази мисъл изведнъж го уплаши, сякаш не бе успял да предвиди някакъв съдбоносен техен ход. ФБР просто трябваше да задържат боинга на земята и да го убедят да се предаде. Нямаше да поемат инициативата да разобличат Бостич, нито да арестуват изрода, който бе убил Мелинда. Бяха твърде заети да кроят планове как да атакуват самолета.

Улф погледна на североизток, към планинската верига, граничеща с източния край на Солт Лейк Сити. Очертанията на хребета на север от Огдън бяха заострени и високи, върховете бяха покрити със сняг. Той изчисли височината на най-високия хребет и я запомни. Щеше да свърши работа.

Летището в Солт Лейк Сити, Команден пост на ФБР — 12:32

— Двата изстребителя са на земята — каза Франк Ботъл. —
Пилотите слизат.

— Добре — кимна Кет. — А боингът?

— Приближава се към пистата. Всяко друго движение е преустановено.

— Има ли хеликоптери на медиите?

Франк каза няколко думи по телефона, после пак се обърна към нея и кимна.

— Два. Подчиняват се на указанията на диспечерската служба и кръжат на разстояние.

— Но предават на живо телевизионни кадри, нали?

— Предупредих те.

Кет се обърна към един от полицаите.

— Трябва да погледна през някой прозорец.

— В другата стая са Си Ен Ен, агент Бронски — отговори той. —
Предават на живо от един от хеликоптерите. Предаването върви и по

местните канали. Оттам най-добре ще видите онази част на летището.

Тя тръгна след него. Влязоха в добре обзаведен кабинет.

— На шефа е — обясни полицаят.

Един телевизор в ъгъла излъчваше на живо как боингът се приближава към летището. Вече беше на по-малко от километър и половина и постепенно се спускаше към пистата. И изведнъж самолетът сякаш задържа височината си.

— Какво прави? — попита полицаят.

— Ще прелети над летището, за да провери дали пилотите на изстребителите са слезли от самолетите — отговори Кет.

Боингът идваше към пистата на сто и петдесет метра над земята. Камерата го следеше. После показва двата изстребителя Ф-16. Гласът на говорителя на Си Ен Ен придружаваше прелитането с непрекъснат разказ.

— На борда на този самолет има сто двайсет и двама души. ФБР и други представители на властта чакат командира да се приземи. Още не е известно кой ще поеме отговорността за този пиратски акт.

Неочаквано носът на боинга се вдигна нагоре и самолетът започна да набира височина.

— Ще се върне ли, или няма? — тихо прозвуча гласът на Франк.

Кет трепна. Не го беше видяла да влиза. После отново се вторачи в екрана.

— Убедена съм, че от кулата са му дали разрешение да кацне.

Боингът продължаваше да лети на север и равномерно да се издига. Кет го наблюдаваше със засилващо се мрачно предчувствие.

— Защо не обръща?

Един от телефоните на бюрото на шефа на полицията иззвъня. Някой вдигна слушалката и веднага се обърна към агентите на ФБР.

— Агент Бронски? Командирът се обажда. Искате да говори с вас.

Кет взе слушалката, а Франк се приближи до деривата.

— Бронски?

— Да, командире. Къде отивате? Двата Ф-16 са на земята, както поискахте. Пилотите са навън. Не ги ли видяхте?

— Видях ги, Бронски. Видях и другите превозни средства, дебнещи в засада.

— Какво говорите? Няма никаква засада. Удържахме на думата си.

— Арестуван ли е извергът от покрайнините на Денвър?

Кет погледна Франк, който поклати глава.

— Работим по случая, командире. Споразумяхме се за това само преди петнайсет минути. Трябва ни време.

На борда на „Еърбридж“ 90 — 12:36

Докато боингът набираше височина, отдалечавайки се от международното летище в Солт Лейк Сити, ужасът, сковаващ сърцето на Рудолф Бостич, го накара да забрави за клетъчния телефон на коленете му. Анет седна до него.

— Още ли не си се свързал по телефона?

Тонът ѝ беше напрегнат и настоятелен. Той изправи рамене и я погледна.

— Не... Откровено казано, забравих. Къде се намираме?

— Приближаваме се към планините и летим на север. Не знам защо. Опитай да се обадиш по телефона. Кен не иска да разговаря с мен.

— На кого да се обадя?

— На ФБР. Нали те действат по този въпрос.

Рудолф кимна, натисна бутона и поиска спешна връзка с най-близкото подразделение на ФБР.

Летището в Солт Лейк Сити, Команден пост на ФБР — 12:36

Новината, че ФБР „действа“ по искания арест в Колорадо, не се посрещна добре в пилотската кабина на полет 90 и Кет се подготви за нови заплахи.

Тя помоли за още време и гласът на командира отново се чу на същата честота. Звучеше изтерзано и настоятелно.

— Знам рутината, агент. Увъртай, увъртай и пак увъртай. Очаквах това, но този път номерът няма да мине. Наказанието, задето не изпълнихте точно указанията му, ще бъде взривяването на всички на борда. Разбирате ли, Бронски? Всеки мъж, жена и дете в този самолет, включително аз, ще умрем само след няколко минути, освен ако похитителят не получи уверението на главния прокурор на

Съединените щати, че убиецът, когото ви каза да задържите, ще бъде арестуван, обвинен и осъден. Ясно ли е? Помогнете ми!

— Да, командире, разбираме. Почакайте.

Кет видя, че Франк набира някакъв телефонен номер, и се опита да си представи сцената в боинга. Обмисляше всяка дума, която бе изрекъл Кен Улф. Подозренията ѝ трябваше да са верни. Сражаваха се с невидим противник, заобикаляха истинските въпроси и не стигаха доникъде, а Улф ставаше опасно безумен. Ако искаше да стигне до същността на нещата, Кет трябваше да остави преструвките.

Тя погледна Франк и направи гримаса.

— Какво има, Кет? — тихо попита той.

— Нямам друг избор, Франк. Ще го предизвикам.

Ботъл се приближи до нея. Лицето му беше разтревожено.

— Какво искаш да кажеш? Какво си намислила?

— Трябва да го принудя да разкрие картите си. Да спра представлението.

— Имаш предвид самоличността на похитителя?

Тя кимна.

— Ти си шефът, Кет — изсумтя Франк. — Ние те учим на процедурите, но сме те назначили заради интелекта и интуицията ти.

Кет се усмихна.

— Не забравяй да кажеш това на изслушването по време на вътрешното разследване.

Тя възобнови линията и вдигна микрофона до устата си. Гледаше в бюрото.

— Добре, командире, хайде да свалим картите. Вие държите всички козове и аз знам това. Трябва да знам какво всъщност искате и защо.

— Защо се обръщате към мен, Бронски? — незабавно отговори Улф. — Не става въпрос какво искам аз, а той. Нали го чухте.

— Не, командире, чух вас. Само вас.

Последва дълго мълчание.

— Какво означава това?

— Командире, вие сте сам в пилотската кабина. И двамата го знаем. През цялото време разговарям с похитителя, нали? Сигурно сте знаели, че ще се досетя.

Кет затаи дъх.

Най-сетне дълга въздишка наруши тишината.

— Как разбрахте, Бронски?

Тя усети как сърцето ѝ пропусна един удар. Беше се усъмнила. Рискува. Но да чуе хладнокръвно, брутално потвърждение, беше силен шок.

— Имаше твърде много фрагменти, които не се вместиха в ребуса, командире. Но сега, когато и двамата знаем какво става и кой владее положението, можем да поговорим сериозно.

— За какво, Бронски? Аз съм разкрит. И какво от това? За мен и без това всичко е свършено.

— Какви са исканията ви, командире?

Изминаха трийсет секунди мълчание — като бавно мъчение.

— Вече ви казах — отговори той. — Арестувахте ли онзи боклук от Денвър? Нали чухте какво иска „похитителят“?

В гласа му прозвуча ирония. Плюс неподправен, чистосърдечен гняв и болка. Кет долови тези чувства и разбра, че бариерата между тях е станала почти непреодолима.

— Да, чух похитителя, или както там искате да наричате митичната личност, която сте измислили. Но истината е, че аз не го увъртам. Правим всичко възможно да удовлетвори желанията ви, но това изисква време.

— Ха, действате! Само ме мотаєте и ме лъжете.

— Престанете, командире. Моля ви, върнете се в Солт Лейк Сити и се приземете, за да решим въпроса.

— Защо, Бронски? За да спукате гумите, да атакувате самолета и да се опитате да ме принудите да се предам?

— Наричайте ме Кет. Всичките ми приятели ми викат така. От Катерин.

— Вече ви станах приятел, така ли? Стъпка номер петнайсет. Прав ли съм, агент Бронски? „Преговарящият с похитителя преди всичко трябва да се опита да изгради лични взаимоотношения с него. Това постепенно ще се превърне в предимство на представителя на властта в опитите му да овладее положението“ — добави той с престорено назидателен глас. — Правилно ли цитирах?

В стомаха ѝ пролази ледено чувство на страх. Улф наистина бе цитирал правилно инструкцията от наръчника и Кет мрачно осъзна, че играта драстично се е променила. Това не бяха преговори с обикновен

похитител. Командирът бе обучен в същите похвати, които тя бе усвоила в академията на ФБР.

Обзе я хладът на безнадеждността. Съпротивляваше се, но чувството на поражение вече я теглеше надолу, сковаваше гласа ѝ, смразяваше съзнанието ѝ и пречеше на способността ѝ да разсъждава ясно.

Изведнъж Кет вече не беше обученият професионалист, контролиращ играта, а само пионка.

— Командире...

— Щом ще бъдем приятели... Е, добре, Кет — каза той колкото можа по-подигравателно, — защо не ме наричаш Кен? След като ще се преструваме, че ни е грижа един за друг...

— Командире... Кен... всички предимства са на твоя страна.

— Кен Улф те притисна до стената, агент Бронски. Знам всеки твой ход. Аз съм най-лошият ти кошмар, както звучи изтърканата фраза от онзи стар филм, защото съм наясно с всичките ти процедури и номера.

— Ние не използваме номера, Кен.

— И още как! Лъжите на правителството са ми известни, Бронски. От две години съм жертва на измамите им и на идиотщините на корумпирани прокурори и глупави съдии.

— Командире, какво се е случило с теб? Моля те, кажи ми защо си толкова ядосан? Не разбирам.

— Всичко с времето си, Бронски. Ще разбереш.

— Добре, тогава накъде си се отправил, командире? Ще се върнеш ли тук?

— О, какво пък, по дяволите! Наричай ме Кен. И без това повече няма да бъда пилот и командир на полет.

— Накъде си се отправил, Кен? Това е първият въпрос.

— Вероятно към ада. Но ще взема със себе си няколко наистина низши животни и около сто и двацет невинни хора, ако не направиш онова, което искам.

— Все още ти предстои да постигнеш целта си, Кен. Не изпускай шансовете си. Не се отказвай от разговорите с мен.

Някой я потупа по рамото. Беше Франк. Държеше разтворена тетрадка, на която с големи печатни букви пишеше: ОТ

ЛАБОРАТОРИЯТА КАЗАХА, ЧЕ ДВАТА ГЛАСА ПРИНАДЛЕЖАТ НА ЕДИН И СЪЩ ЧОВЕК. ТИ СЕ ОКАЗА ПРАВА.

Кет кимна и отново се съсредоточи върху разговора.

— Кен, изслушай ме много внимателно. Аз не съм президентът на Съединените щати, нито дори директорът на ФБР. Аз съм само обикновен агент и не мога да отменям закони или да формулирам политиката на правителството. Казвам ти, че ако кацнеш в Солт Лейк Сити, ще направим всичко възможно да приключим с тази история, като се заемем със злото, което се опитваш да поправиш. Но ако отлетиш някъде, не мога да ти обещаю нищо.

Секундите минаваха. В коридора отекна глас:

— Диспечерска служба „Излитане“ казва, че боингът е завил към планината Уосач на височина две хиляди и седемстотин метра.

Кет въздъхна и попита:

— Кен, още ли си на линията?

— Да. Още няколко секунди.

— Какво... какво означава това?

— Не ми даваш никакви надежди, Кет. Човек не може да живее без надежда. Няма ли надежда, няма и спасение. Нито самолет. Довиждане, Кет. Съжалявам, че не ме послуша. Може би следващия път ще го направиш. Извинявай. Не исках да кажа това. Не желая да помагам на похитителите. Този случай е уникален. Ти току-що прецака една изключително необичайна ситуация.

— Какво съм прецакала, Кен? И как можем да го поправим?

— Твърде късно е, Кет. Кажи на онзи прославен главен прокурор, че причината са малодушието и отказът му да действа.

— Кен, пак се преструваш! Опитваме се да изпълним исканията ти. Направиш ли нещо прибързано, само ще помогнеш на бъдещите похитители да получават всичко, което искат. Ще ни принудиш да се съгласяваме незабавно с всяко тяхно искане. Ти си командир на полет. Искаш това да се превърне в обичайна практика? Всеки, който желае нещо, може да го получи, като отвлече самолет, само защото Кен Улф не може да почака? Не, ти не искаш това.

Кет усети, че челото ѝ е изпотено.

Линията още беше отворена, но Улф мълчеше.

В коридора един глас бавно повтаряше съобщенията от служба „Излитане“:

— Сега се насочва към хребета и не е достатъчно високо, за да мине над него.

— Кен, моля те, кажи нещо. Обясни поне какво искаш.

— Обзалагам се, че не си омъжена, Кет — отговори той.

Тя кимна, после се сети, че трябва да говори.

— Да. Не съм омъжена.

— Моля се на Бога да не ти се случи да загубиш дете, Кет. Само тогава ще ме разбереш.

— Командире, завий на запад! Веднага!

— Не, Кет. Ти пропиля шанса си.

— Командире, ти не си убиец!

— Ти не знаеш какъв съм, Кет. Нямахте достатъчно време хората ти да разберат нещо за мен. Авиокомпанията не разбира какво става с мен. Сегашният президент на Съединените щати със сигурност не разбира, инак нямаше да предлага за главен прокурор лъжец и негодник като Рудолф Бостич.

До нея се разнесе друг глас:

— Кет! Той лети право към върха!

На борда на „Еърбридж“ 90 — 12:45

Анет погледна вдясно и сърцето ѝ подскочи. Положението на планината се бе променило. Бяха се движили успоредно на нея, а сега летяха право срещу хребета, под наклон четирийсет и пет градуса.

Тя скочи от мястото си и съобщи по уредбата:

— Всички да затегнат коланите и да наведат глави към коленете! Повтарям, заемете позиция за аварийно кацане!

Почувства, че ужасът на пътниците отразява собствената ѝ паника, но нямаше какво друго да направи. Идеята да нахлуе в пилотската кабина и да удари по главата Кен Улф се връщаше на всеки няколко минути, но без пилот самолетът беше обречен. Сега животът на всички зависеше от похитителя — а никой не знаеше какво се опитва да направи той.

Летището в Солт Лейк Сити, Команден пост на ФБР — 12:45

Кет притисна слушалката до ухото си и затвори очи.

— Кен, дори да сложиш край на всичко това, дай ми достатъчно време да разбера какво искаш. Какво е направил Бостич? За какво е излъгал? Той ли е виновен, че си загубил детето си? Ако прекъснеш връзката и се блъснеш в планината, никой няма да узнае какви са били исканията ти.

Кен заговори отново. Гласът му беше тих, а думите — бавни и уморени, сякаш не проявяваше интерес.

— Човекът, когото трябва да арестувате, се казва Брадли Лумин. Той убива малки момичета. Отвлича ги, държи ги при себе си, изнасилва ги, върши ужасни неща с тях, после ги убива. Прави им снимки. Пуска ги по компютрите и вероятно по Интернет. И ще продължи да го прави, ако не го спрете. Две години се молих, но никой не ми обърна внимание. През това време той уби още две деца. Умолявах кого ли не, но напразно. И малките момиченца продължават да умират.

— Кет! — обади се Франк. — Остават му три километра до сблъсъка!

По гърба ѝ полазиха тръпки. Между пътниците и планинския хребет стояха само думите ѝ.

— По дяволите, Кен, чуй ме! Завий на запад и ми разкажи историята в основни линии. Не слагай край на всичко, преди да сме разбрали поне точно какво се е случило и какво можем да направим.

— Всичко е в полицейските архиви. Говорете с детектив Роджър Матсън от щатската полиция в Кънектикът. Той каза истината за Бостич. А Бостич излъга и потули всичко.

— Съвземи се, Кен. Ти си професионален пилот, а не убиец. Това, което си намислил, не прави чест на човека, когото си загубил.

„Той каза «малки момиченца». Престъпникът убива малки момичета, а Кен е загубил дете.“

— Става дума за дъщеря ти, нали? Как искаш да запомнят баща ѝ? Като масов убиец ли? Това ли искаш?

— Остава му километър и половина — пак се обади Франк. — Намира се на сто и петдесет метра над хребета.

— Кен, как изглеждаше дъщеря ти? Как се казваше? Хубава ли беше?

На борда на „Еърбридж“ 90 — 12:47

Някаква прелитаща покрай прозореца вила привлече вниманието на Анет. Тя мина покрай жената с широко отворени очи на място 1-В и приклепна, за да вижда по-добре. Самолетът се бе устремил право към планинския хребет!

Бостич мънкаше нещо по телефона — търсеше някого и настояваше с треперещ глас да го свържат.

Нямаше да има достатъчно време. Вече никой не можеше да повлияе на съдбата. Бяха твърде близо до хребета.

Изведнъж я обзе неестествено спокойствие. Жената стисна ръката ѝ и Анет отговори със същото. Щяха да се простят с живота заедно.

Летището в Солт Лейк Сити, Команден пост на ФБР — 12:49

Кет чу, че Кен Улф изключи клетъчния телефон и се вцепени. Погледна Франк обезумяло. Молеше се на Бога да не се случи онова, което очакваха всички.

Лицето на Франк Ботъл беше бледо като на смъртник.

— Диспечерска служба „Излитане“ казва... — заекна той, — че мишената се сляла с хребета... и изчезнала.

— О, боже!

12.

Летището в Солт Лейк Сити, Команден пост на ФБР — 12:50

„Един баща, който е решил да сложи край на кариерата и свободата си, за да даде под съд убиеца на дъщеря си, не би устоял да не отговори на последните два въпроса, колкото и да е силна болката му!“ — мислеше си Кет.

Замаяна, тя се приближи до бюрото, взе телефона от ръката на Франк и чу как диспечерът говори с някакъв боинг да се издигне над хребета и да огледа планината. Стисна устни, обърна се към Франк и другите в стаята и се прокашля. Съзнаваше, че гласът ѝ трепери.

— Господа... току-що ни измавиха. Той не се е разбил и това не е краят, а само началото на една необикновена и вероятно продължителна игра на котка и мишка. И котката е той.

Ботъл я погледна стъписан.

— Кет, по-добре да приемем реалността.

Тя поклати глава — знаеше, че е права.

— Не, Франк. Те са в безопасност. Той е минал ниско над хребета. Сега е някъде от другата страна и лети през равнините.

— Кет, ти не познаваш този човек. Не може да си сигурна.

— Сигурна съм.

Изведнъж в слушалката се чу глас:

— Солт Лейк Сити, тук е „Юнайтед Флайт“ 22–15. Кръжим над района... Изглежда... няма катастрофа, доколкото виждаме. Никакви следи от пожар, взрив или нещо подобно. Пък и не чуваме сигнали на аварийния локатор.

— Сигурни ли сте, „Юнайтед“?

— А вие сигурни ли сте в координатите, които ни дадохте?

— Да. Нула-три-нула.

— Тогава и ние сме сигурни. Не се е разбило нищо толкова голямо като боинг. Няма начин да не го видим.

Кет се отпусна на стола. Сърцето ѝ биеше като обезумяло. Франк стоеше изумен и гледаше стената.

— Боже мили, Бронски, ти се оказа права! Как разбра?

— Нещата просто не се връзват, Франк. Някой е убил дъщеря му. Той тъгува за нея, не за себе си. Катастрофата ще облекчи само неговата болка, не нейната. Такива чувства трябва да е изпитвал.

Тя подпря чело с ръка и се замисли. Имаше втора възможност, но трябваше да действа бързо.

В стаята влезе още един агент на ФБР и Франк веднага го попита:

— Какво има, Джим?

— Току-що получихме по телефона доклада на нашите двама агенти в Колорадо. Подробностите са интересни и авиокомпанията се опитва да ги потули, но командирът се държи странно, откакто преди две години дъщеря му е била убита.

— Някой спомня ли си този случай? — попита Кет.

Джим кимна, после сви рамене.

— Не знам. Но аз си го спомням, защото беше много скандален. Отвличане и убийство близо до Стамфорд, Кънектикът. След осем месеца хванаха копелето — гаден педофил, извършил множество издевателства. Занимавал се е и с детска порнография и с други такива неща.

Франк клатеше глава.

— Как се казва момичето?

— Мелинда Улф — отговори Джим. — Арестуваха онзи тип, казваше се Лумин, но доказателствата бяха само от обиска в дома му и от компютъра. И когато заповедта за задържане беше отхвърлена, следствието приключи.

Кет погледна Франк.

— Обзалагам се на каквото поискаш, че в издаването на тази заповед е замесен господин Бостич.

Джим поклати глава.

— Съмнявам се. Обвинението беше държавно, а не федерално.

Кет погледна единия, после другия и се обърна към Джим.

— Преди две години ли каза?

— Да. Проверих датата. Днес е втората годишнина от убийството й.

— Бинго — промълви Франк.

Кет склочи пръсти и се вторачи в пода.

— Франк, в източната страна на летището има няколко терминала на различни авиолинии. Единият се нарича „Милиън Еър“. Забравих как се казват другите. Ако нямаме готов самолет с пилоти от ФБР, обади се на „Милиън Еър“ и помоли за помощ. Провери дали можем да вземем някой самолет, който да има възможностите на боинга. След десет минути трябва да излети.

— Кет... — започна той. На лицето му бе изписана тревога.

— Имай ми доверие, Франк. Не се опитвай да спориш. Нямаме време. Ако не говоря с Улф пряко по радиостанцията от друг самолет, пак ще го изпуснем. Не мога да го направя оттук, от земята.

Франк Ботъл помълча, после изведнъж се усмихна.

— Добре, Кет. Един от полицаите ще те заведе, а аз ще им се обадя. Дръж отворен клетъчния си телефон.

— Джим... свържи се с диспечерска служба „Приземяване“ и ми кажи честотите, които Улф може да следи.

— Готово.

Джим грабна телефона, а Франк мина покрай него и тръгна към коридора. На прага спря и се обърна към Кет.

— Вземи оръжие и не рискувай.

Терминал на „Милиън Еър“, Международно летище, Солт Лейк Сити — 13:01

Дейн Бейли мина през пътническия салон на струващия трийсет и девет милиона долара „Гълфстрийм IV“ и влезе в обзаведената по последната дума на техниката пилотска кабина.

— Какво става? — попита помощник-пилотът Джеф Джейсън.

Дейн седна на командирското място и му даде няколко географски карти.

— За пръв път виждам ФБР да взима принудително самолет, но... шефът каза, че щом се нуждаят от помощ, ще им я окажем.

— Къде отиваме, Дейн?

Бейли поклати глава и се усмихна.

— Ей сега ще дойде агент от ФБР и ще ни каже. Знам само, че става дума за отвлечането на самолета на „Еърбридж“. Никога не съм виждал шефа толкова разтревожен. Опитва се да го прикрие, но тази история явно много го е разстроила.

— Само да знаеш с каква скорост пристигна вицепрезидентът на „Еърбридж“.

Бейли сви рамене.

— Човекът е инвестирал трийсет милиона долара в тази авиолиния, Джейсън. Има право да се тревожи.

На борда на „Еърбридж“ 90 — 12:50

В мига, в който Анет очакваше сблъсъка, боингът изведнъж се вдигна нагоре, после се спусна по другия склон и полетя ниско над дърветата — те профучаваха почти покрай прозорците с невероятна скорост.

— Какво става? — попита жената до нея.

Анет осъзна, че стиска ръката ѝ, и я пусна.

— Как се казвате?

— Луиз Ричардсън.

— Успокойте се, Луиз. Нямам представа какво става, но не мисля, че той ще ни убие. Само се опитва да ни уплаши.

— И успява!

Звукът от включването на радиоуредбата прозвуча зловещо. От другия край на линията вече нямаша съюзник, а враг.

— Слушайте, пътници. Стойте на местата си. Според нашия похитител днес на борда има не само един престъпник. Той казва, че в първа класа пътува едно изпращане на име Рудолф Бостич, който мисли, че ще стане следващият главен прокурор на Съединените щати. Господин Бостич е лъжец, мошеник и неосъден престъпник и нашият похитител го иска в пилотската кабина. Каза, че по-късно ще ви разкаже още неща. Анет, придружи господин Бостич до пилотската кабина. Ако не желае да дойде доброволно, кажи му, че нашият гост ще взриви бомбата.

Анет погледна към прокурора. Лицето му бе пребледняло. Клетъчният телефон падна от ръката му. Той я погледна с умоляващи очи и преглътна с усилие.

Тя стана и натисна копчето за връзка с Кен.

— Къде е той, по дяволите? — грубо попита Кен. — Не бях ли достатъчно ясен?

— Какво искаш, Кен? Да го убиеш в пилотската кабина, докато управляваш самолета?

— Мислех да го направя... но той трябва да застане жив пред съда. Сега чувстваш ли се по-добре?

Анет затвори очи и се опита да успокои дишането си.

— Кога ще хвърлиш маската, Кен? Хората вече се съмняват. Гласът ти е твърде гневен и изпълнен с омраза.

— Глупости. Престани да хитруваш, Анет. Хвани онзи червей за яката и го доведи тук.

— Сам го направи, Кен! — сопна му се тя.

Боингът мигновено се наклони надясно и рязко дръпна напред.

— Няма ли да промениш решението си, Анет? Или искаш да се разбием в хълмовете? Ако той не дойде тук, и без това няма за какво да живея.

— До... добре — заекна тя. — Ще го доведа.

Самолетът възвърна нормалното си хоризонтално положение.

Анет остави слушалките и микрофона и се върна в първа класа. Имаше чувството, че е екзекутор.

— Руди... — тихо каза тя, ядосана от страха, изписан на лицето му. Нали беше велик, смел прокурор? В момента ѝ бе необходима демонстрация на смелост, а не този жалък, уплашен образ на хванато натясно животно, който виждаше пред себе си.

— Какво... иска той? — попита Рудолф.

Анет сви рамене.

— Не знам, но каза, че няма да те нарани.

— Не мога да съживя дъщеря му!

— Дъщеря му ли? Какво се е случило с нея?

Дясната му ръка махна безцелно към тавана.

— Дълга история. Някой я уби и... полицията провали случая, а той обвинява мен, че не съм предявил федерални обвинения.

— Руди, не знам нищо по този въпрос, но ако той иска да му обещаеш нещо, за бога, направи го!

Бостич седеше неподвижен. Очите му се стрелкаха ту към нея, ту към пилотската кабина. Анет реши, че е търпяла достатъчно.

— Хайде, стани.

— Не можеш да постъпиш така с мен! Нали трябва да се грижиш за пътниците!

Лицето ѝ се изкриви в гримаса. Наистина ли водеше към смъртта един от пътниците, за да спаси останалите, или само се подчиняваше на неизбежното?

Може би Рудолф Бостич щеше да съумее да каже онова, което Кен искаше да чуе. Анет не беше екзекутор. Постъпката ѝ беше логична.

— Хайде. От теб зависи дали ще успееш да го разубедиш.

— От мен?

— Той твърди, че ти си причината за всичко това, Руди. Това означава, че само ти можеш да се справиш с положението.

— Ами ако откажа?

Тя го погледна в очите и се опита да си отговори на същия въпрос. Ако Бостич откажеше, щеше ли да потърси някой снажен пътник, който да ѝ помогне да го набута в пилотската кабина? Или щеше да чака, докато Кен се ядоса достатъчно, за да разбие самолета в планините?

— Руди, хайде. Не мога да го разубея. Вероятно ти ще успееш.

— Не... мога.

Анет се наведе и прошепна в ухото му:

— Руди, предполага се, че ти си водач. Трябва да покажеш малко увереност. Държиш се като страхливец.

Думите ѝ го жегнаха, както тя предполагаше. Той бавно се изправи и тръгна до нея. Анет се приближи до пилотската кабина и потропа три пъти. Електронната ключалка изщрака и вратата се отвори.

— Заповядайте, господин Бостич, седнете — рече Кен.

Електронният спусък беше в ръката му.

За миг прокурорът застана неподвижен. В главата на Анет преминаха различни мисли — да грабне аварийната брадва, да ритне Бостич, за да го вкара в пилотската кабина или да се нахвърли да души Кен. Безсмислени идеи, родени от паниката, която трябваше да потисне.

Рудолф Бостич бавно влезе и погледна към празното място на помощник-пилота.

— Затвори вратата, прокуроре — заповяда Кен.

Бостич се обърна и погледна Анет. Изражението му беше напрегнато, като на хванато в капан животно, а лицето — съвсем бяло.

Протегна ръка и затвори вратата.

Терминал на „Милиън Еър“, Международно летище, Солт Лейк Сити — 13:04

Кет Бронски посочи лъскавия реактивен самолет „Гълфстрийм IV“, който стоеше пред терминала на „Милиън Еър“, и каза:

— Натам!

— Това ли е самолетът? — попита полицаят, който седеше зад волана на служебната кола.

— По описанието прилича на него.

Ченгето зави и натисна газта.

— Вие от ФБР имате страхотна власт, щом можете да грабнете цял гълфстрийм.

— Всъщност ще го наемем. Надявам се само, че няма да платя сметката с моята кредитна карта.

Спряха на пет метра от самолета. Кет разкопча предпазния колан, благодари на полицая, грабна чантата си и портативната радиостанция и изскочи навън.

На стълбичката на гълфстрийма стоеше униформен пилот. Тя му махна и хукна към него.

— Вие ли сте „Новембър Файв Пет Лима Лима“?

— Да, госпожице — отговори той.

— Аз съм агент Бронски. Да излитаме.

Той се поколеба.

— Вие ли сте... агентът от ФБР, когото чакаме?

— Да не би да очаквате Елиот Нес? — с подигравателна усмивка попита тя.

Джеф Джейсън се ухили. Качиха се в самолета, Кет спря и изненадано погледна надясно. Един безупречно облечен в сив делови костюм мъж седеше на голям въртящ се стол.

— Здравейте — каза Кет.

— Здравейте — отговори той, стана и протегна ръка. — Аз съм Бил Норт.

— Агент Кет Бронски от ФБР. Пилот ли сте?

Мъжът се усмихна и посочи пътническия салон зад себе си.

— Не. Собственикът.

Помощник-пилотът бе прибрал стълбичката и заключваше вратата. Очите на Норт бяха тъмносини и я изучаваха спокойно и съсредоточено.

— Мислех, че този самолет ще бъде ангажиран само за нуждите на ФБР — каза тя.

Бил Норт поклати глава.

— Обади се един от вашите хора. Каза, че имало спешен случай. Нуждаели сте се от самолет, зареден с гориво и готов да излети веднага. И ето ни нас. — Той сви рамене. — После ще изпратя сметката на шефа ви. Самолетът е на ваше разположение. Аз съм просто един загрижен гражданин.

Бръмченето на двигателите проникна в звукоизолираната кабина. Кет се усмихна.

— По-добре да отида при пилотите ви. Благодаря. Има отвлечен самолет и трябва да бъде във връзка с него.

Норт кимна.

— Разбрах. Чувствайте се като у дома си. Кажете на момчетата какво ви е необходимо, а аз ще седя тук и няма да ви преча.

След три минути лъскавият „Гълфстрийм“ се отдели от писта 35 и излетя в ясното синьо небе.

Кет влезе в пилотската кабина. Помощник-пилотът ѝ подаде ръка.

— Аз съм Джеф Джейсън, агент Бронски. Това е Дейн Бейли.

— Приятно ми е — рече командирът на полета, без да откъсва очи от уредите.

— Благодаря ви, че откликнахте толкова бързо. За къде щяхте да летите?

Младият помощник-пилот погледна Дейн, после се ухили и отметна пясъчнорусия си перчем.

— Готвехме се да тръгнем за Колорадо Спрингс.

— Пък и — добави Дейн Бейли — това е най-вълнуващото събитие, откакто миналия месец возихме Синди Крофорд.

Кет се усмихна, после стана сериозна.

— И така, момчета, положението е много сложно. Ще трябва да говоря по една от двете радиостанции веднага щом се издигнем на необходимата височина. Целта е да се опита да поддържа връзка с отвлечения боинг.

— Разбрано, агент Бронски — каза Дейн. — Ръководство въздушно движение каза, че центърът в Солт Лейк Сити ще ни съобщава направлението и височината, които искаме. Ще ни предават информация от два изстребителя на военновъздушните сили, които явно се опитват да намерят боинга.

— Първо, наричайте ме Кет — каза тя. — Не „агент“.

Пилотите се спогледаха и се усмихнаха.

— С удоволствие, Кет.

— Второ — продължи тя, — искам да бъда в обсега на радиопредавателя му, за да мога да говоря с него. Мисля, че лети из дефилетата и се опитва да се крие. Има преднина от около дванайсет минути и предполагам, че е най-много на осемдесет километра пред нас, защото завива и лети накъдето му хрумне.

Дейн кимна.

— Ще го настигнем за около четиринайсет минути.

— Може да лети на север или на юг, не само на изток. Трябва да се издигнем на по-голяма височина, за да го забележим.

— Значи не знаете накъде се е отправил?

Кет поклати глава.

— Дори не знаем дали той знае накъде се е отправил. Колко гориво имате?

Пилотите се спогледаха, после командирът каза:

— Кет, това е „Гълфстрийм“ и резервоарът е почти пълен, така че имаме гориво за повече от осем часа. Но ако летим ниско, ще ни стигне само за пет.

— Чудесно. Това е повече, отколкото има боингът.

— Общо взето, можем да те закараме до Лондон.

— Ясно. — Кет посочи авиационната карта, която разгръщаше помощник-пилотът. — Това Юта ли е?

Той кимна.

— Юта е пълна с планини и долини, водещи към Колорадо. Ако боингът лети ниско, трудно ще го забележим.

— Не очаквам да го намерим визуално, а само се моля да го накараме да говори. Убедена съм, че ще го направи заради онова, което иска.

Дейн Бейли се обърна да я погледне.

— Кет, всичко това е съвсем внезапно. Ние всъщност не знаем какво става. Знаем само че е отвлечен самолет на „Еърбридж“.

Тя се вторачи в пода за няколко секунди. Питаше се колко да им каже и дали да говори уклончиво. Това беше работа на ФБР, но те бяха потенциални сътрудници — професионални пилоти, които можеха да разберат какво прави и може би да предложат правилната идея в решителния момент.

Въздъхна и погледна първо единия, после другия.

— Ами... информацията е поверителна, но ще ви разкажа какво знаем дотук, а после ще уведомя шефа ви.

Двамата чакаха.

— И така — започна тя, — намираме се в най-лошия кошмар в авиацията, момчета. Един пилот е отвлякъл собствения си самолет, държи пътниците като зложници и отправя искания, които не разбираме. И никой няма представа как ще свърши всичко това.

13.

На борда на „Еърбридж“ 90 — 13:16

— Лош избор на самолет, а, Руди?

Кен Улф рязко наклони боинга наляво и го плъзна покрай стърчащия зъбер, издигащ се на неколкостотин метра над тях, сетне погледна вдясно към ужасения прокурор.

Бостич преглътна с усилие и се опита да каже нещо.

— Какво, Руди? Не те чувам от звука на крещящото ти лицемерие. Говори по-силно.

— Попитах какво по-точно искаш от мен?

Кен рязко завъртя щурвала и боингът моментално се наклони надясно. Бостич ахна.

— Какво искам от теб ли? Ами, знам ли. Не може да е правосъдие. Това би било адски просто. Предполагам, че не може да е и нещо старомодно, като да предявиш обвинения към убиеца на дъщеря ми и да го осъдиш на смърт. Не, това няма да стане, защото ще навреди на кариерата на господин Рудолф Бостич, нали?

— Командире, не знам за какво говориш и какво искаш да направя, но наистина ме плашиш, като летиш толкова ниско. Не може ли да се издигнем? На този самолет има и невинни хора.

Кен завъртя щурвала наляво, за да спусне боинга към поредната долина.

— Радвам се, че определи хората отзад като невинни, за разлика от себе си. Какво искам ли? Самопризнания.

— За какво?

Кен изсумтя.

— Лайно. Каквото и да правиш, Бостич, не се преструвай на невинен пред мен. Познато ли ти е името Роджър Матсън?

Рудолф помълча малко, после кимна.

— Мисля, че е детектив в Стамфорд, Кънектикът.

— Няма какво да мислиш. Знаеш го. И Роджър Матсън е добър човек, нали?

Прокурорът сви рамене. Вдигнатите му вежди изразяваха тревога.

— Не знам. Работя с много детективи.

— Напротив, познаваш го много добре, защото Роджър и партньорът му ми разказаха цялата история. — Кен го изглежда гневно. — Знам какво си направил, Бостич. Имаш избор. Или ще подпишеш самопризнания тук, с всички подробности, дати и места, или ще те закарам в ада, където ти е мястото.

Рудолф потрепери, опита се да изправи рамене и погледна Кен в очите.

— Няма да призная нещо, което не съм извършил. Пък и не съм направил нищо лошо. Твоите нарушения обаче са безброй. Съзнаваш ли, че може да получиш дори смъртна присъда за въздушно пиратство?

Улф рязко обърна глава и очите му пронизаха лицето на Бостич.

— Виж какво, дрисльо! Хайде да изясним нещата. Аз умрях, когато онзи изверг уби дъщеря ми. Сега гледаш един разгневен труп, на когото изобщо не му пука. Това е първото.

— А второто? — тихо попита прокурорът.

— Второто е въпрос. Можеш ли да управляваш този самолет?

Рудолф отмести поглед към предното стъкло.

— Вероятно ще мога. Ако се наложи.

Кен изведнъж пусна щурвала и скръсти ръце. Боингът леко се сниши и една скала, високи поне триста метра, започна да изпълва предното стъкло.

— Хайде, Бостич, самолетът е твой. Да видим какво можеш.

Прокурорът го погледна озадачен.

— Какво? Нямам опит с такива големи самолети.

— Пак ли излъга, Руди? Нали каза, че вероятно ще можеш да го управляваш?

— Ако ми дават инструкции, може би, но...

— Нямах късмет, Руди. Мислиш, че владееш положението. Ти, който дори не съумя да съдействаш да осъдят един убиец! Хайде, щурвалът е пред теб. Сложи на него мазните си ръце.

Бостич се дръпна и вдигна ръце.

— Добре, добре, признавам, че не мога да го направя. Доволен ли си сега?

По челото му избиха капки пот. Скалата бързо се приближаваше към тях.

— По-добре го направи, негоднико. Или управлявай самолета, или признай как натопи Матсън.

— Но кой лост да дръпна? Ще се блъснем в тази скала, глупако! Какво да направя?

— Не знам, Руди. Щом великият федерален прокурор и кандидат за главен прокурор не можа да си спомни основни истини, и аз не си спомням как да ти помогна да управляваш самолета.

Бостич хвана щурвала с две ръце, погледна като обезумял напред, сетне го дръпна с всичка сила. Носът на боинга рязко се вдигна, а земното притегляне прикова и двамата към седалките.

Скалата изчезна. Носът продължаваше да сочи нагоре, а скоростта обезпокоително намаляваше.

Кен седеше със скръстени ръце и наблюдаваше.

Руди рязко бутна щурвала напред. Предпазните им колани се опънаха, а скалата отново се появи.

— Не мога! — изкрещя Бостич. — Не знам какво да правя!

— Съжалявам. Няма ли самопризнания, няма и уроци по летене — рече Кен.

Рудолф отвори широко очи и отново дръпна щурвала. Боингът мигновено се наклони наляво и се извиси нагоре под ъгъл почти деветдесет градуса. Скалата беше на около триста метра.

— Смяташ да направиш лупинг, така ли? — попита Улф.

— Какво? — изкрещя Бостич, докато се бореше да придвижи щурвала надясно и пак го дръпна с всичка сила.

Изведнъж и двата контролни лоста започнаха да вибрират. През предното стъкло не се виждаше нищо друго, освен синьо небе. Кен протегна ръце, блъсна напред лостовете за тягата и задържа наклона вдясно. Носът на самолета се спусна към хоризонта и скоростта се увеличи.

Когато боингът отново набра скорост, той намали тягата и продължи да управлява.

Рудолф Бостич беше облян в пот и дишаше тежко. Очите му бяха ококорени от страх, ръцете му още стискаха щурвала на помощник-пилота.

— Е, господин прокурор, какво установихме дотук?

Отговор не последва.

— Установихме — продължи Кен, — че когато се стигне до летене, ти си кръгла нула. Не можеш да го направиш и ако се опиташ, ще убиеш онези невинни хора отзад, за които толкова много се безпокоиш. Заедно със собствения си задник, на който явно много държиш.

— Какво искаш да постигнеш, Улф?

— Аз ли? Ами, предполагам, следното. Не можеш да се пребориш с мен, защото държа електронен спусък и дори да успееш да ме надвиеш, пусна ли го, самолетът ще експлодира. И тъй като ти явно не можеш да го управляваш и на борда няма други пилоти, трябва да правиш каквото ти кажа. С други думи, или ще напишеш самопризнания пред свидетели, или ще умреш. Ясно ли е?

— Не мога да повярвам, че си убиец, Улф.

— Ти си убиец, Бостич. Спомняш ли си малкото деветгодишно момиченце, което миналата година беше намерено в езерото? Ти го направи.

— Какви ги говориш, по дяволите?

— Ти си виновен, защото не прибра на топло убиеца. А преди шест месеца в Провинстаун, Масачузетс, умря още едно тринайсетгодишно момиче. Спомняш ли си я?

— Не.

— Така и предполагам. Ти носиш отговорността и за нейното убийство, защото съм убеден, че е станала жертва на същия изверг, който уби дъщеря ми. И двете момичета щяха да са живи днес, ако ти не беше излъгал.

Бостич удари с юмрук по стената на пилотската кабина и го погледна.

— Какви ги дрънкаш, Улф? Не съм излъгал за нищо! Какво мислиш, че съм направил, за бога?

Кен изсумтя и се съсредоточи върху уредите.

— Знам какво си направил. Имам доказателство. Но първо ще го чуя от устата ти. — Кен рязко обърна глава към Рудолф. — Разбираш ли? Не аз, а ти ще ми разкажеш всичко, при това с пълни подробности. Иначе скапаният ти задник ще бъде съсипан.

Настъпи неловко мълчание. Накрая Бостич тихо попита:

— Свърши ли, командире?

Кен кимна.

— Да, аз несъмнено свърших. Но и с теб е свършено, прокуроре.

Бостич не каза нищо. Вторачи се през страничния прозорец. Кен хвана здраво щурвала. В лявата си ръка внимателно държеше спусъка. Беше стиснал гневно челюсти. Мислите му бяха някъде далеч. Боингът прелиташе покрай един хребет и се поклащаше от струите въздух, предизвикани от горещината на обедното слънце.

Вдясно се появи още една долина — широка и водеща на юг — и Кен зави към нея, преминавайки на по-малко от двеста и петдесет метра над релефа. Сетне пак се увери, че самолетът не предава обичайната си идентификация на радарите на въздушния контрол, които сигурно го търсеха. Вторачил поглед в уредите, той в последната секунда успя да избегне ято мишелови, летящи на същата височина. Птиците се разпръснаха във всички посоки. По корпуса се чува два ужасяващи удара и Кен дръпна щурвала, но вече беше късно.

— Какво... беше това? — попита Бостич.

— Удари от птици — отговори Кен по-скоро на себе си.

Провери уредите и се успокои, като видя, че са в изправност. Вгледа се внимателно в лявото крило, после завъртя лостовете във всички посоки, доволен, че няма сериозна повреда. Единият от ударите се бе разнесъл от покрива на пилотската кабина и Кен изви глава, за да погледне през малките прозорчета горе. Очите му се съсредоточиха върху корпуса и не забелязаха внезапно блясък на слънчева светлина, отразен от високо летящите Ф-15, които завиха над същата долина на височина три хиляди метра — търсеха с тактическия си радар полет 90.

На борда на „Гълфстрийм Пет ЛЛ“ — 13:22

— Агент Бронски, на телефона.

Беше Бил Норт. Стоеше на вратата и се усмихваше.

— Моля? — попита тя озадачено.

— На борда имаме клетъчен телефон и аз си позволих волността да дам номера на вашите хора в Солт Лейк Сити. Единият — мисля, че се казва Франк — иска да говори с вас.

— Наистина ли се сетихте за това?

Норт кимна и се усмихна по-широко.

— Трябваше да правя нещо, за да минава по-бързо времето.

Кет стана, инстинктивно приглади панталона си и го последва. Влязоха в луксозно обзаведения пътнически салон. Норт ѝ направи знак да седне на плюшения стол и ѝ даде телефона.

— Франк?

— Намерихме го, Кет. От военновъздушните сили ни съобщиха координатите преди минута. Имаш ли нещо за писане?

— Казвай.

Той ѝ съобщи географската ширина и дължина.

— Отправил се е на югозапад и лети ниско, на около сто и петдесет метра над земята. Множество граждани са се оплакали, че самолетите летят прекалено ниско. Знаем, че е той.

— Добре. Свързахте ли се с него?

— Не. Това е твоя работа.

— Може ли да държим тази линия отворена?

— Предполагам.

— Чакай малко. — Кет погледна собственика. — Господин Норт, може ли да ви помоля за една голяма услуга?

Той разпери ръце.

— Само ако ме наричаш Бил.

— Добре, Бил. Аз съм Кет. Може ли да държим тази линия отворена и да я слушаш, в случай че той трябва да ми предаде още нещо?

— Разбира се.

Бил Норт стана от въртящия се стол и взе телефона. Кет скочи и се върна в пилотската кабина, за да съобщи координатите.

— Добре — рече Дейн, вкара координатите в компютъра и се вторачи в показанията на уредите. — Той е на трийсетина километра на юг от нас. Какво ще кажеш, Джеф?

Джейсън кимна и натисна напред лостовете за тягата, после се обърна към Кет.

— Сложи си слушалките и микрофона. Радиото е настроено на честотата, която ми каза.

— Ясно. Още ли сме на шест хиляди метра височина?

Помощник-пилотът кимна, а Дейн се обърна към нея.

— Когато го настигнем, вероятно ще бъдем на три хиляди, дори на по-малко.

Кет се наведе напред и се съсредоточи върху точицата, блещукаща на матовочерния екран на централната конзола. Помъчи се да подреди мислите си. Как щеше да реагира Улф на повикването ѝ? Сигурно щеше да почне да я ругае.

Но имаше ли друг избор?

Тя натисна бутона на преподавателя.

— „Еърбридж“ 90, тук е „Гълфстрийм Пет Лима Лима“. Чувате ли ме?

Отговори не последва.

— „Еърбридж“ 90, тук е „Гълфстрийм Пет Лима Лима“. Чувате ли ни?

Нищо.

Кет повтори повикването още няколко пъти, после вдигна глава и видя показанията на висотомера.

— Приближихме ли се до него?

Дейн поклати глава.

— Ще включа на максимална скорост за спускане. След около осем минути трябва да го настигнем.

Кет отново наведе глава, затвори очи и се помъчи да си представи какво става в пилотската кабина на отвлечения „Боинг 737“.

„Как ли ще се опита да се наложи — помисли тя. — Сигурно знае, че не можем да арестуваме хората ей така или да организираме съдебен процес, щом някой поиска... Ама разбира се, че го знае и само някое ново доказателство или информация ще го умилюсти.“

— Кет, ще го видя всеки момент — обади се Дейн.

Тя се замисли върху думите на помощник-пилота, оставен в Дуранго, и за реакциите на Кен Улф в Колорадо Спрингс. Кой беше онзи човек на борда?

„А, да, кандидатът за главен прокурор.“

— Чуваш ли, Кет?

Тя бе затворила очи и мислеше. „Той е прокурор за северния район на Ню Йорк и това включва Уайт Плейнс... което означава, че има пълномощия в Стамфорд, Кънектикът, където Кен Улф е живял, когато дъщеря му е била убита!“

Кет отвори очи.

Дейн Бейли леко наклони самолета наляво.

— Мисля, че е на около петнайсет километра пред нас, Кет.

Тя погледна екрана.

— Не го виждам.

— Сега е само точица. Лети ниско над долината. Боингът е голям и бърз.

Кет кимна.

— Чудесно. Доближи се, колкото е необходимо, но да не ни види. Имате ли втора слушалка на телефона?

— Да — отговори Джеф Джейсън и ѝ я подаде.

Франк чакаше на линията.

— Забелязахме го, Франк, но засега не отговаря на повикванията ми. Трябва ми и една бърза информация.

— Кажи, Кет.

— Как се казва прокурорът, който е на борда?

— Чакай малко... Рудолф Бостич.

— Провери дали седалището му е в Уайт Плейнс, дали има правомощия в Стамфорд и дали убийството на дъщерята на Кен Улф е извършено в този район. И накрая, замесен ли е господин Бостич в случая Улф?

— Записах, Кет. След минута ще ти се обадя. Каква е теорията ти?

— Мисля, че Бостич му трябва като източник. Той знае нещо, което Улф иска да разбере. Спомняш ли си първото му изявление? Да бъдат разобличени прокурорите лъжци. А помощник-пилотът каза, че Улф повърнал, когато чул, че Бостич е на борда. Сто на сто между Бостич и трагедията на Улф има някаква връзка.

Дейн Бейли я докосна по рамото и посочи напред. Кет погледна и за пръв път ясно видя очертанията на боинга. Извършваше ляв завой на няколко километра пред тях.

— Бил, още ли си на линията?

— Да.

— Би ли я слушал?

— Разбира се.

Тя върна телефона на помощник-пилота и вдигна към устата си микрофона на радиопредавателя.

— Командир Улф, тук е Кет Бронски. Моля те, говори с мен. Знам, че слушаш линията. Половината жители на Юта се оплакват, че летиш през прането им.

След секунда приемникът изщрака.

— Моментът не е подходящ за шеги, Бронски.

— Черният хумор е любимото занимание на ФБР, когато, разбира се, нямат работа с хора, които се опитват да променят света.

— Това ли се опитвам да направя?

— Така ми се струва и след като не се разби в планините, както искаше да мислим, обзалагам се, че все още желаш да направим нещо за теб.

— Имаше ефект, нали?

— Да, изпробва кръвното ни налягане, но аз вече те разбрах, Кен. Ти не си такъв, за какъвто искаш да те мислим. Това не означава, че няма да изпълниш заплахите си, но от друга страна, не искаш да нараниш никого. Икаш само да попречиш на убиеца на дъщеря ти да стори зло и на някой друг, нали? За това ли става въпрос?

Последваха няколко секунди мълчание. Сребристият боинг се наклони надясно и промени курса си — пое на юг и леко се издигна над вълнообразния релеф.

— Отчасти, Бронски. Имам много сметки за разчистване и тази е главната.

— Но има и още, нали? Нали каза, че искаш да разобличиш безскрупулните федерални прокурори.

— Имаш предвид лъжците като Рудолф Бостич ли? Да, би могло да се каже.

— Разкажи ми за Бостич.

— Ще направя нещо по-добро, Кет. След малко Рудолф Бостич сам ще ти разкаже какво е направил. Ще изпее всичко, докато още може.

— Знаем, че той е на борда, Кен.

— Сигурен съм. Всъщност той седи тук, до мен, в пилотската кабина и се пита кога ще забия аварийната брадва в жалкия му череп.

Кет вдигна пръст от бутона и се замисли. Улф бе принудил човека, когото обвиняваше в нещо, отнасящо се до смъртта на дъщеря му, да влезе в пилотската кабина. Тъй като Кен не беше склонен към самоубийство, този ход трябваше да е с цел принуда. Щеше да се опита да заплаши прокурора, за да го накара да каже, да признае или да обещае нещо.

„Хайде, Франк! Дай ми информацията, която поисках.“

Тя отново натисна бутона.

— Добре, Кен, ще призная, че това ме изненада. Вероятно и господин Бостич. Къде искаш да побъбрим?

— *Кога* е въпросът, Кет. Няма време.

— Няма да имаш достатъчно гориво.

— Вярно, но имам самолет, пълен с пътници, и бомба с електронен спусък, който трябва да държа, и когато ми потрябва гориво, ще кацна и ти ще направиш всичко възможно да го получи. Между другото, защо те чувам толкова ясно? Радиосигналят ти е отличен.

Дейн Бейли се обърна към Кет и посочи нагоре. Тя пусна бутона и погледна.

— Какво има?

— Отправил се е към един каньон с отвесни скали, Кет. Кажи му да издигне самолета и да се измъкне оттам.

— Така ще се издадем — възрази тя. — Къде е каньонът?

— Ето го. Побързай. Не се шегувам. След онзи завой каньонът свършва със скала, висока шестстотин метра.

— Вдигни се, Кен! Вдигни се веднага! Влязъл си в дълбок каньон. Пред теб има шестстотинметрова скала, която не виждаш!

Тя пусна бутона и зачака, приковала очи в боинга, който се приближаваше към завоя в каньона. Самолетът беше на по-малко от сто и петдесет метра над пътя, минаващ в средата на долината.

— Кен, за бога! Не се шегувам! Какво ще ти стане, ако издигнеш самолета? Вдигни го! Веднага!

Чу се кратко прашене, но не и глас. Боингът вече подхождаше към завоя и се накланяше надясно. Гласът на Дейн Бейли се намеси в честотата.

— „Еърбридж“ 90, няма майтап, човече! Тя не те лъже! Вдигни се веднага!

Носът на боинга мигновено се стрелна нагоре. Самолетът набра височина и заобиколи скалата, която пречеше на видимостта му.

— О, боже! — възкликна Кет.

Дейн преведе гълфстрийма над скалата на завоя и за няколко секунди боингът се скри от очите им. Сега видяха къде свършва каньонът — на зеленото плато на стотици метри над него.

Изведнъж боингът се появи. С високо вдигнат нос и с работещи на пълни обороти двигатели самолетът се издигаше към върха на скалата.

Кет стисна микрофона.

— Мисля, че... — с напрегнат глас започна Джеф — има шанс.

Нямаше начин да се разбере кое се намира по-високо — боингът или върхът — през микросекундата, преди самолетът да се слее с извисяващия се хребет. Кет затаи дъх в очакване на сблъсъка, като се питаше как ли ще се почувства, ако след секунда всички на борда на боинга загинат. Знаеше, че този път бе допуснала грешка.

В следващия миг зеленото плато се плъзна под боинга, който се извиси нагоре и после задържа височината си на триста метра над платото.

Кет пое дъх.

— Господи, размина се на косъм! — възкликна Джеф.

Кет протегна ръка и потупа командира по рамото.

— Благодаря ти, Дейн. Ти ги спаси. Той нямаше да послуша мен. Бейли кимна. Беше стиснал челюсти от напрежение.

Измина повече от минута, после радиопредавателят изщрака.

— Който и да е там, зад мен, благодаря. Това не влизаше в плана.

Кет натисна бутона.

— Опитах се да те предупредя, Кен.

Отговорът беше мигновен и явно предварително обмислен.

— Да, направи го, Кет. Което означава, че ме следиш. Къде си?

Тя поклати глава и сви рамене. Вдигна пръст от бутона и погледна Дейн.

— Дотук с изненадата.

Той се усмихна нервно.

— Може да се каже, че изплюхме камъчето, а?

Кет пак натисна бутона.

— Кен, ние сме зад теб и е време да сключим споразумение. Моля те.

Последва дълго мълчание, сетне радиопредавателят на „Еърбридж“ 90 отново изщрака.

— Какво предлагаш?

Кет не очакваше, че ще измисли толкова лесно какво да му каже, но отговорът ѝ беше незабавен.

— Гранд Джънкшън е малко по на изток. Има хубаво летище и никой не ни чака, защото не знаят, че ще бъдем там... Не забравяй, че нашето сътрудничество официално зависи от безопасността на пътниците. Защо не кацнеш в Гранд Джънкшън? Ще освободиш хората и ще ми обясниш какво точно искаш.

Кет зачака, наблюдавайки сребристия боинг, който продължаваше да лети на юг, поддържайки по-безопасна височина над платото.

Най-после преподавателят изщрака, а боингът внезапно предприе лав завой.

— Добре, нека да бъде Гранд Джънкшън, Кет. Но никакви номера и оръжия. Ще освободя всички, с изключение на Бостич, докато не направи самопризнания.

Тя въздъхна тежко и за секунда затвори очи и благодари на Бога.

— Правилно постъпваш, Кен. Сетне ще поработим върху исканията ти.

Кет остави микрофона и погледна двамата пилоти.

— Колко има до Гранд Джънкшън?

Дейн Бейли провери на компютъра, който мигновено показва информацията.

— Двеста километра, Кет. При тази скорост ще стигнем за по-малко от половин час.

Тя кимна и съобщи данните на Франк, после стана. Десният ѝ крак се беше схванал и Кет се подпря на преградата между седалките на пилотите, за да запази равновесие.

— Франк, имаме ли хора наблизо? Можем ли да докараме неколцина в Гранд Джънкшън, но да бъдат скрити?

Изслуша отговора му и кимна.

— Добре, но ги предупреди, Франк. Кажи им колко е непредсказуем този човек. Измисля всичко, докато лети, което означава, че често променя решенията си. Всеки момент ще очаква да е сгрешил и ще променя курса при първия знак, че е преценил погрешно нашата реакция. Никаква полиция, шерифи, нито дори аварийни камиони на летището, освен ако не са скрити в хангара. Чу ли? Уплашим ли го, ще го изпуснем.

14.

На борда на „Еърбридж“ 90 — 13:30

Анет, Бев и Кевин трескаво се суетяха в помещението за екипажа в задната част на самолета, когато скоростта изведнъж се увеличи и боингът рязко започна да се издига. Тримата се втурнаха към прозорците, чудейки се какво става, и след като видяха как ръбът на високото скалист плато профучава на по-малко от трийсет метра под тях, се спогледаха с пребледнели лица.

Разминаването на косъм изведнъж ги доведе до единодушно решение: пътниците трябваше да узнаят истината. Беше по-скоро спонтанна реакция, отколкото добре обмислено решение, възмущение към лъжата, че те са верният екипаж на командира Улф. Така мислеха пътниците и това трябваше да се промени.

Анет бързо извади мегафона, работещ с батерии, и тръгна към първа класа. Знаеше, че Кен ще чуе всичко, което каже по вътрешната радиоуредба. Самолетът летеше равномерно, без резките завои и подскоците, които бяха накарали десетина пътници да грабнат торбичките за повръщане.

Анет се обърна и се вгледа в уплашените очи на пътниците. Започна да ги информира, като говореше тихо, за да не я чуят в пилотската кабина, и се държеше с лявата ръка за багажното отделение, в случай че Улф предприемеше нови акробатични номера.

— Няма лесен начин да ви кажа това, драги пътници. Колкото и странно да звучи, ние сме отвлечени от собствения си командир. Капитан Кен Улф е единственият похитител на борда. Той отправя заплахите. Федералният областен прокурор за когото каза толкова много лоши неща, е негов пленник и е там, в пилотската кабина, сам с него. Помощник-пилотът явно е бил оставен в Дуранго. Ние, екипажът, разбрахме за това едва преди Солт Лейк Сити. Нямам представа какво ще стане по-нататък, но искам всички да останете със затегнати предпазни колани. Не се опитвайте да се правите на герои. Командирът каза, че е сложил бомба в багажното отделение и държи

електронен спусък. Аз видях този спусък. Наистина съществува и Кен Улф твърди, че ако го пусне, самолетът ще се взриви. Не можем да си позволим да поставяме под съмнение тази заплаха. Трябва да приемем действителността.

Тя млъкна и за миг отдалечи мегафона от устата си. Пътниците слушаха смаяни.

— И така, знам въпроса, който искате да зададете. Той вълнува и мен, но не мога да дам отговор. Защо Кен Улф прави всичко това? Нямам представа. Разбрах, че малката му дъщеря е била убита преди две години. Според него господин Бостич е виновен, че не е предявил обвинения към убиеца. Не знам подробностите и как стана така, че всички се замесихме в тази история. Знам само, че в момента командирът държи всички карти. Единственото, което можем да направим, е да седим на местата си и да се молим на Бога. Ще се постареем да бъдете в безопасност, доколкото е възможно.

Анет мина между редиците, повтаряйки същото съобщение и отклонявайки въпросите. Пътниците не изглеждаха по-слисани отпреди. И без това всичко беше сюрреалистично — отвличане, отвесни скали, остри върхове и хребети покрай прозорците, резки наклони и завой и странни съобщения от пилотската кабина.

Тя чакаше удобна възможност да разговаря с Нанси Бек и щом стигна до шестнайсетия ред, приклепна до нея.

— Нанси, слушай внимателно. Съпругът ти е добре. Преди няколко минути разбрах, че неизвестно как е слязъл от самолета в Дуранго и сме излетели, преди да успее да се качи.

Жената изглеждаше смаяна. Анет продължи:

— Така че не се тревожи за него. Той е в Дуранго, жив и здрав, и вероятно много се безпокои за теб.

Анет се изправи и тръгна към предната част на самолета. Бев я последва.

Въпросите бяха едни и същи: „Знаете ли къде ни води?“ и „Какво иска?“.

— Не знам.

Това беше единственото, което можеше да отговори.

— Сега вече някои неща ми се изясняват, при това по странен начин — със сълзи на очи каза една от жените от групата за лечение на страх от летене. — След всичко, което се случи, какво е още един

ексцентричен детайл, че пилотът е маниак? Поне може да управлява самолета. Страхувах се, че се бият кой да поеме контрола над уредите.

Анет отиде в първа класа. Усети как я завладява странно спокойствие след напрежението, което бе изпитала. Изведнъж някой сложи ръка на рамото ѝ. Тя подскочи, обърна се и се озова срещу широкоплещест човек на около шейсет години. Зад него стояха още петима пътници — четирима мъже и една жена.

— Стреснахте ме. Какво има?

— Госпожице, аз съм пенсиониран полицаи и всички ние искаме да помогнем.

Анет го погледна озадачена.

— С какво?

— Трябва незабавно да пристъпим към действие. Този човек ще ни пребие, така както лети. Видяхте ли колко близо минахме над ръба на платото?

Тя кимна и огледа хората от групата.

— Какво предлагате, господине?

— Вече обсъдихме положението. Имате ли ключ за пилотската кабина? Мисля, че ви видях да я отваряте. Ако нахлуем вътре неочаквано, ще можем да го обезвредим. Нали е единственият похитител.

Анет поклати глава.

— Вратата е заключена и единственият ключ е в командира.

— Не приемам този отговор. Трябва да има начин да отворим.

Тя сви рамене.

— Не знам, но е твърде опасно да опитаме.

Всички от групата започнаха да говорят едновременно. Искаха да действат и пенсионираният полицаи обобща желанията им.

— Няма да стоим като овце и да чакаме да ни избият.

Анет поклати глава и го погледна в очите.

— Разбирам отчаянието ви. И аз изпитвам същото. Но ако го обезвредите, кой ще управлява самолета?

— Не, не разбирате — възрази ченгето. — Знаем, че той е единственият пилот, но ако изтръгнем онзи спусък от ръцете му...

— Ами ако е склонен към самоубийство?

Тя съжали за думата в мига, в който я произнесе. Кръвта от лицето на пенсионирания полицаи се отдръпна, от групата зад него се

чуха възкличания.

— Казвате, че е... склонен към самоубийство?

— Не! — побърза да каже Анет. — Нямам причина да смятам, че е такъв, но все пак не можем да сме сигурни. Ако му отнемем избора и го притиснем до стената, знаем ли какво ще направи?

Потресен, възрастният мъж поклати глава.

— Не мога да повярвам.

— Господине, аз се страхувам не по-малко от вас.

Той вдигна показалец.

— Аз не се страхувам, госпожице, а съм вбесен. Предполага се, че това е самолет. Ние ви имаме доверие, че не слагате манияци в пилотската кабина. Как стана така, по дяволите?

— Не знам. И аз бих искала да знам.

Тя сведе очи. Бившият полицаи имаше право. Анет беше служител на „Еърбридж“ и авиокомпанията носеше отговорност за този случай.

— Господине, моля ви, не можем да рискуваме. Той твърди, че има спусък, с който ще ни взриви, ако го пусне за миг. Видях го с очите си. Не знам дали е истински, но не искам да го разбера по опасния начин.

— Нали видяхте, че се разминахме на косъм с онези скали? — ядосано каза пенсионираното ченге. — А сега стоите тук и ме убеждавате, че не можем да направим нищо. Толкова ли сте безпомощна, или сте само уплашена?

Думите я зашлевиха като плесница и тя вирна глава. Възвърна си властния вид, който Кен бе сломил — загуба, оставила я объркана и разтревожена. Изправи рамене и намери познатия тон, който винаги бе изисквал подчинение.

— Вижте какво, господине. Вярно, разминахме се на косъм с онези скали, но още сме невредими и летим. Не командирът, а аз владея положението тук и ви казвам да седнете на местата си. Колкото и да ви е трудно, трябва да изпълнявате инструкциите ми и да запазите спокойствие. Знам къде сте и кои сте. Ако се наложи да помогнете, може да бъдете сигурни, че веднага ще ви повикам. Разбрахме ли се?

Пенсиониерият полицаи се вторачи за миг в очите ѝ, сякаш я виждаше за пръв път.

— Аз съм на място 21-Д — рече накрая той, после се усмихна, обърна се и направи знак на останалите да се разотидат. — Хайде, чухте какво каза шефът.

На борда на „Гълфстрийм“ — 13:38

Кет изчака, за да се увери, че „Еърбридж“ 90 лети по права линия към Гранд Джънкшън, сетне отиде в луксозната баня. Кранчетата бяха позлатени. Имаше малък душ, ограден със стъклен параван, и цветен монитор, който показваше в коя точка над планетата лети в момента „Гълфстрийм 5ЛЛ“.

Оправи костюма, погледна лицето си в огледалото, изми си ръцете, после разгледа картата. Пътят им бе отбелязан с пунктирна линия. Планините, намиращи се на стотина километра пред тях, бяха изобразени релефно. На юг се виждаше Кениънлендс Парк, на север — по-ниски възвишения, а на изток — магистралата, отиваща в същата посока.

Кет погледна часовника си. Трябваше бързо да се върне в пилотската кабина, но отстрани на монитора имаше копчета и тя не устоя на изкушението и натисна онова, което показваше атмосферните условия.

Изображението мигновено се сля с гъст облак. Тя завъртя друго копче и увеличи мащаба. На екрана се появи цялата страна. В Средния запад бушуваха гръмотевични бури. След още едно докосване на копчето се показаха и температурите в различните части на страната.

— Изумително! — каза на глас Кет и веднага се почувства виновна, че се е забавила с цели трийсет секунди.

Тръгна към пилотската кабина и докато минаваше покрай Бил Норт, който чакаше обаждане по клетъчния телефон, подсвирна и каза:

— Много хубава баня, Бил, особено монитора.

Той се усмихна.

— Да, падам си по контролни уреди. Не мога да стоя там и да не знам къде се намираме. Между другото, Кет...

— Да?

— Разбрах, че похитителят е командирът на полета. Казва се Кен Улф, нали?

Тя кимна.

— Е, сигурно това е информация, което не можеш да споделиш, но наистина съм любопитен да разбера какво знаеш за този човек.

Преди да отговори, Кет се вгледа изпитателно в него. Бил Норт бе предложил без колебание скъпия си самолет и досега не се беше опитвал да се намеси. Беше справедливо да му каже какъв е проблемът.

— Бил, в момента нямам време да ти разкажа цялата история, но той явно се опитва да подведе под съдебна отговорност човека, убил дъщеря му. Изключително е разстроен и може би е способен да извърши масово убийство.

Бил Норт замислено поклати глава.

— Винаги съм се учудвал на нещата, които може да направи един отчаян човек.

— Ще отида при пилотите да видя какво става — каза тя, влезе в пилотската кабина и взе клетъчния телефон.

— Франк?

— Готова ли си да чуеш отговорите на въпросите си?

— Да. Казвай.

— И така, седалището на Бостич наистина е в Уайт Плейнс и има правомощия в Стамфорд. Дъщерята на Улф е отвлечена в Стамфорд, а тялото ѝ е намерено в Кънектикът, но има улики, че е измъчвана и убита някъде другаде, вероятно в Мейн. Във всеки случай, ако е имало достатъчно доказателства, Бостич е можел да предяви обвинение в Уайт Плейнс, но не го е направил. И накрая... Слушай внимателно, защото е малко заплетено... Един детектив от щатската полиция в Кънектикът е получил заповедта за обиск. Казал на съдията, че има информация от достоверен източник, в който можел да се закълне, да претърси компютъра на известен педофил на име Брадли Лумин. Съдията издал заповедта, полицията я изпълнила и намерили истинска съкровищница от информация в компютъра на Лумин, включително снимки на голата жертва, докато я изтезавал. Не открили други веществени доказателства. Обвинението зависело от доказателствата в компютъра. После, както става обикновено, някакъв гаден адвокат оспорил заповедта преди процеса и при разпита на детектива съдията установил, че информацията е съобщена по телефона, а не лично. Нещо по-лошо, детективът не попитал кой е информаторът.

— Тоест източникът не е достоверен, така ли?

— Не е задължително. Детективът казал на съдията, че не попитал кой е информаторът, защото добре познавал гласа му. Но когато го призовали да даде показания, човекът заявил, че не се е обаждал.

— И по какъв начин е свързан Бостич с всичко това?

— Човекът, който заявил, че не се е обаждал по телефона, е Рудолф Бостич. По факса ми изпратиха копие от протокола на съдебното заседание. Бостич ясно заявил, че нито се е обаждал, нито е имал достъп до такава информация и дори да е имал, пак нямало да я предаде анонимно на един щатски полицаи. Във всичко това има логика, Кет. Бостич има трийсетгодишен опит и петнайсет години е бил прокурор. Едва ли би постъпил толкова глупаво. Някой явно е преправил гласа си, за да заблуди ченгето, и когато съдията е разбрал това, е отхвърлил заповедта. Същото е станало и с доказателствата срещу убиеца на Мелинда Улф, които са били само от компютъра.

Кет потърка чело, представяйки си дилемата на Бостич, който сега беше пленник в пилотската кабина, а животът му — в ръцете на един обезумял от мъка баща. Тя се тревожеше за пътниците и гневът на Улф към Бостич бе останал някак на заден план. Но по всичко личеше, че Рудолф Бостич не е врагът. Улф бе разбрал погрешно как стоят нещата.

— Господи, Франк, проблемът е по-неприятен, отколкото предполагах. Улф явно е убеден, че ще принуди Бостич да направи самопризнания — например, че е излъгал за обаждането до ченгето. Но какво ще стане, ако Бостич е невинен и Улф не приеме това?

Последва дълго мълчание, после се чу:

— Ти си психологът, Кет.

Тя въздъхна.

— Има ли шанс да извадим на бял свят доказателства, които Улф би приел? Например справки за телефонни разговори или нещо подобно? Да докажем, че Бостич не се е обаждал?

— Ще се опитам да изровя нещо, Кет, но тук става дума за задълбочена следователска работа, приключила преди година и половина, и не мисля, че ще се справя бързо. Бостич или ще трябва да се престори, че прави самопризнания, или ти ще трябва да убедиш Улф, че греша. Или по някакъв начин да го измъкнем от самолета.

— С какво разполага Гранд Джънкшън?

— Само с шериф и със специализиран полицейски отряд за борба с тероризма. Мобилизирахме ги по радиото и те са съгласни да ни сътрудничат във всичко. Ще бъдат скрити.

Кет кимна.

— Добре. Чакай малко... Колко ни остава още, Дейн?

— Около дванайсет минути, дори по-малко.

Кет предаде думите му на Франк.

— Кет, след пет минути Вашингтон може да издърпа случая от ръцете ми.

— Какво искаш да кажеш, Франк?

— Ами, ако самолетът беше кацнал в Солт Лейк Сити, ние щяхме да ръководим шоуто. Но той вече е в Колорадо и клонът на ФБР в Солт Лейк Сити вече не е изключителен собственик върху правата, така да се каже.

— Не искам да работя с хора, които не познавам, Франк. Трябва ми силна подкрепа.

— Кет, не ми е приятно, че го казвам, но в Гранд Джънкшън ще загубиш контрола над положението в секундата, когато докарат друг екип от Денвър.

Тя усети, че лицето ѝ се зачервява — както от смущение, така и от гняв.

— Това е безумие, Франк!

— Още не е станало, но бъди нащрек. Медиите са научили всичко. Си Ен Ен предава на живо, другите станции прекъсват програмите си, за да съобщават новините, и ако не успеем да го накараме да кацне в Гранд Джънкшън, след половин час очаквай медиен бум. В такава атмосфера...

Кет кимна. Затвори очи и си напомни, че двамата пилоти и Бил Норт слушат думите ѝ.

— Добре, Франк. Бюрото винаги получава онова, което иска, но аз ще водя преговорите.

— Ще наблегна на това пред Вашингтон, Кет. Внимавай.

Тя остави телефона. Разбираше, че предупреждението му се отнася за начина, по който се държи както с шефовете си, така и с похитителя.

15.

На борда на „Еърбридж“ 90 — 13:46

Рудолф Бостич бършеше чело с носната си кърпа и мълчаливо наблюдаваше как Кен Улф намалява тягата и бавно започва да се спуска. Очите на командира бяха приковани в далечния хоризонт, където се намираше Гранд Джънкшън, Колорадо.

Тъй като нямаше слушалки, прокурорът чуваше само репликите на Улф.

Гласът на пилота стана по-унил след разминаването им на косъм със скалите и Бостич стигна до заключението, че командирът е потресен от тази почти фатална грешка.

Това означаваше, че Улф е уязвим и не съвсем ненормален. Вероятно щеше да разбере, ако му се говореше разумно. Бостич се запита дали Улф съзнава, че дните му като пилот и свободен човек са приключили.

И дали има представа колко е самотен. Враг на всички.

Командирът отново погледна към малките прозорчета на тавана на пилотската кабина. Правеше го, откакто се разминаха с хребета. Рудолф стигна до извода, че вероятно ги следят. Може би военновъздушните сили. Някой летеше над тях и говореше с Улф по радиопредавателя. Поне така се надяваше. Дори да не можеха да помогнат физически, беше успокояващо да знае, че някой ги наблюдава.

Сега Бостич се чувстваше претръпнал, а не парализиран от страх както преди. Засрами се от първоначалната си реакция, но въвеждането му в пилотската кабина му се бе сторило като предстояща екзекуция. Постепенно започваше да осъзнава, че главната цел на Улф е не да го убие, а да намери начин да осъди убиеца на дъщеря си. В това отношение стремежите им бяха еднакви.

Той отново погледна Улф, този път по-смело.

— Мога ли да ти задам един въпрос?

Кен го стрелна с омраза и презрение, но изражението на Бостич не се промени. Внимаваше да не покаже нито страх, нито прекалена самоувереност.

— Питай.

Рудолф преглътна с усилие и осъзна, че е облизал устни — нервен сигнал, който трябваше да потисне.

— Не е ли възможно да грешиш?

Улф отново му хвърли един поглед — този път по-скоро любопитен.

— За какво?

— За мен. За онова, което мислиш, че съм направил.

— Знам много добре какво си направил, негоднико.

— Ти мислиш, че знаеш нещо във връзка със смъртта на дъщеря си, но...

— Не го увъртай, Бостич!

Гласът на Кен — рязък, гневен и силен — го накара да изтръпне.

Улф изведнъж докосна нещо на контролния лост, боингът рязко се наклони наляво и Рудолф залепна за седалката.

После също така бързо се върнаха към хоризонтално положение и Улф пак се обърна гневно към него.

— Казах, не го увъртай!

— Откровено казано, не знам какво мислиш, че съм направил. А дори един осъден трябва да знае какви са обвиненията срещу него.

На устните на Кен се появи иронична усмивка.

— Мислиш се за осъден, а?

— А не съм ли? Явно възнамеряваш да освободиш всички, с изключение на мен и искаш да призная нещо, което дори не разбирам. Освен ако всичко това не е, защото не предявих федерални обвинения срещу заподозрения.

— Добре, лайно такова, ще ти кажа онова, което вече знаеш. Съзнавам, че не си могъл да предявиш федерални обвинения. Няма ли доказателства, няма и обвинения. Но си виновен за прецакването на доказателствата. Съдията те е повикал с призовка и те е попитал дали ти си се обадил и си дал информация на детектива за човека, който е убил дъщеря ми. Знаел си, че заповедта за задържане и доказателствата зависят от твоя отговор. Съзнавал си, че ако кажеш не, убиецът ще бъде освободен. Убеден съм, че първоначалната информация за убиеца

на Мелинда ти е дадена от някой негодник, включен в програмата за защита на свидетели, когото прикриваш и който познава престъпния свят достатъчно добре, за да посочи убиеца. Казал си на детектива да отиде да претърси дома на престъпника, да конфискува компютъра му и да намери експерт да прегледа файловете. Доказателствата щели да бъдат там. И наистина е било така, нали, Бостич?

Рудолф кимна.

— Да, там бяха, но аз не бях информаторът.

— И още как. Съзнавал си, че няма начин щатският съдия да те принуди да разкриеш откъде ти имаш информацията. Ето, това не разбирам. Знаел си, че ако кажеш истината, няма да навредиш на никого, но си застанал там, пред съда, заклел си се в Библията и си излъгал. Ти, федералният прокурор, кандидатът за главен прокурор на Съединените щати. Много добре си съзнавал, че от начина, по който ще отговориш на този въпрос, зависи осъждането или освобождаването на убиеца на малки момиченца. И ти, боклук такъв, си излъгал.

— Не излъгах. Наистина не бях информаторът.

— Глупости! Имам доказателства, че ти си се обадил по телефона. Защо един детектив ветеран с трийсет години служба ще си измисля, по дяволите? Той е работил с теб. Познава гласа ти. Ти разчиташе на това, когато му се обади, нали?

— Не съм...

— Млъкни, негоднико! Ти си се обадил.

Рудолф поклати глава. Имаше чувството, че се бори с призрак или срещу обвинение, което няма начин да отхвърли. Какви доказателства си мислеше Улф, че има? Твърденията на детектива, че се е обадил Бостич? Но това не беше нещо ново. Този въпрос вече беше решен. Думата на щатски полицай, присъствал на местопроизшествието, срещу тази на уважаван федерален прокурор, който нямаше никакви причини да лъже. Да реши на кого да повярва, не беше особено трудно за съдията.

Кен Улф протегна ръка към уредите, показващи количеството на горивото, натисна едно копче, после нагласи нещо на таблото.

— Да предположим, че доказателството ти е фалшиво — почна Рудолф. — Доказателството често привидно потвърждава едно, а всъщност е точно обратното. Мислил ли си по този въпрос?

— Доказателството не лъже, освен ако нямаш навика да се обаждаш на разни детективи всяка нощ.

Бостич присви очи и се вторачи изпитателно в лицето му.

— Чакай малко. Мислиш, че имаш справки за телефонните ми обаждания?

— Не мисля, а ги имам.

Прокурорът поклати глава.

— Справките за телефонните обаждания могат да се фалшифицират. Откъде ги взе?

— Не е твоя работа.

— Роджър Матсън ли ти ги даде?

— Казах, че не е твоя работа, докато не започне процесът срещу теб за лъжесвидетелстване.

— Измамили са те, командире. Явно не знаеш, че детектив Матсън е неблагонадежден. Измислени операции и доказателства, за да изтръгне от съдиите заповеди за обиск. Не знаеше това, нали?

— И сега не го знам, Бостич. Не вярвам на нито една твоя дума. Ако кажеш, че слънцето е изгряло, няма да повярвам без писмено показание под клетва от астрофизик.

— Матсън наистина е неблагонадежден. Всичко е в досието му, но не го нося с мен, нали разбираш?

— Жалко. Млъкни за секунда.

Кен наклони самолета надясно и каза по микрофона:

— Кет? Още ли ме преследваш?

Чу отговора и кимна, приковал очи в хоризонта.

— Добре. Искам да видя на какво летиш. Веднага. Минете от лявата ми страна, на петстотин метра разстояние. Ще кацнете първи. Ясно ли е?

Сетне пак кимна и се обърна към Бостич.

— Имаш ли да кажеш още нещо?

— Да. Матсън сигурно ме познава, но ти изпитваш огромно нетърпение да ме обвиниш, затова не си проверил данните за него. Има ужасно много неща, които един федерален прокурор не може да каже на широката общественост и на медиите. Обикновените хора не ги знаят. Господи, защо не дойде първо при мен, преди да съсипеш всичко с тази... глупава постъпка.

— Направих го, копеле. Писах ти писма. Но ти не ми отговори.

Рудолф тъжно поклати глава.

— В онези писма ти не задаваше въпроси, а отправяше обвинения. Трябваше да дойдеш лично. А сега... виж какво направи.

Бостич не получи отговор, затова продължи:

— Чуй ме, Кен.

— Не ме наричай Кен, отрепко!

— Добре, добре. Внушил си си, че аз съм лошият, но грешиш. Безброй пъти се е налагало да разглеждам нарушенията на детектив Матсън, задето пречи на федерални разследвания. Той ме познава достатъчно добре, за да иска да ме дискредитира, и това му е предоставило идеална възможност. Матсън е бил на мястото. Явно някакъв информатор му е казал кой е... убил дъщеря ти и за да получи заповед за обиск, той е измислил, че аз съм се обадил, предполагайки, че ще кажа да. Но това щеше да бъде лъжа! Не разбираш ли? Аз бях под клетва. Знаех какъв е залогът, но не можех да излъжа. Истината е, че не съм се обаждал.

Улф се бе обърнал и мълчаливо го гледаше в очите.

Явно имаше радиовръзка, което Бостич не можеше да чуе. Кен погледна нагоре, каза нещо по микрофона, после наклони боинга няколко градуса наляво, намали тягата още малко и неочаквано се вторачи в Бостич.

— Опитваш се да ми кажеш, че справките на телефонните обаждания са фалшиви, защото съм ги получил от детектив Матсън?

— Точно това се опитвам да ти кажа. И двамата сме подведени. И през ум не ми е минавало, че Матсън ще постъпи така с теб, един опечален баща. Това показва какъв е боклук. Но стореното — сторено. Използвал е подправени справки, за да те настрои срещу мен, но нямам представа каква е причината. Може би просто за да ти причини болка. И със сигурност е успял.

Бостич го гледаше с нарастваща надежда. Спомни си гневните му писма, които граничеха с подсъдни заплахи. Беше ги отминал като истерични и не заслужаващи времето му.

Улф бавно поклати глава и сърцето на Бостич подскочи. Може би след няколко минути в Гранд Джънкшън всичко щеше да се реши мирно и тихо. Естествено, Рудолф щеше да препоръча предявяване на обвинения във въздушно пиратство. Това щеше да е в пълномощията на друг федерален прокурор, но който и да беше, щеше да го послуша.

Изражението на Кен Улф се променяше. На устните му заигра иронична усмивка. Бостич го гледаше озадачен. Накрая Улф се изсмя.

— Добър опит, Бостич, признавам ти го. Бива те да лъжеш и да увърташ. Жалко, че не знаеше една малка подробност, когато съчини такова гладко обяснение.

Увереността на Рудолф се изпари.

— За какво говориш? Нищо не съм съчинил.

— Детектив Матсън няма нищо общо със справките, които получих. Той дори не знае, че съществуват.

На борда на „Гълфстрийм 5ЛЛ“ — 13:58

Дейн Бейли намали тягата и самолетът забави скоростта си, изравнявайки се с боинга на височина от три хиляди метра. Кет още стоеше на колене зад централната конзола. Лявата ѝ ръка беше вкопчена в облегалката на стола на Дейн, а очите — вторачени в боинга. После натисна бутона на предавателя.

— Кен, ние сме от лявата ти страна.

Последва мълчание. Тя виждаше очертанията на една глава в пилотската кабина на боинга, но не различаваше подробностите.

— Гълфстриймът едва ли е самолет, отпуснат от правителството — отговори Улф.

— Не съм казала такова нещо, Кен. Поискахме помощ от загрижен гражданин и той ни даде самолета и екипажа си. Цялата страна се притеснява за теб, Кен.

От другия край на линията се чу сумтене.

— Сигурно, Кет. Само че се притесняват за пътниците и че снайперистите на ФБР може да не ме уцелят. Цялата проклета страна няма представа за какво става въпрос.

Репликата беше подадена и Кет се хвана за нея.

— Да, но ние можем да поправим това, Кен. На земята ще те свържем с телевизионен екип и ще ти дадем време да разкажеш всичко на хората.

В съзнанието ѝ отекна възмутеният вой на главното управление на ФБР, ако чуеха предложението ѝ.

— Ще помисля по въпроса — отговори Кен. — Между другото, остават ни още петнайсет километра. Вие кацате първи.

— Има ли значение, Кен? Не сме въоръжени и не представляваме заплаха за теб.

— Или кацате първи, или няма да кацна. Ясно ли е?

Тя погледна Дейн, който сви рамене и кимна. После се свърза с диспечера и започна лаяв завои, за да се подготви.

— Добре, Кен — рече Кет. — Само ми кажи как искаш да подходим към въпроса, след като кацнем.

— Не забравяй, че ако долу има още някой, всички ще бъдат в опасност. Приблужи ли се някой до този самолет без мое разрешение, ще го взривя.

— Някой няма да наруши заповедите ти — каза Кет, като се молеше на Бога командирът на екипа на земята да скрие всички превозни средства. Кен не трябваше да ги вижда.

На борда на „Еърбридж“ 90 — 14:08

Гълфстриймът кацна и спря на пистата. Улф спусна колесника, намали скоростта и се сниши на триста метра височина, за да се увери, че няма посрещачи.

— Гранд Джънкшън, Кулата, тук е „Еърбридж“ 90. Ще мина бързо над пистата. После ще обърна срещу вятъра, за да се приземя.

— Прието, 90 — веднага отговори диспечерът, явно инструктиран да даде на похитителя каквото иска.

Нямаше съмнение какво повеляват стандартните процедури на ФБР — да подмамят похитителя да кацне, да измъкнат пътниците невредими и по някакъв начин да обездвижат самолета. Дори щяха да държат летището отворено, само за да го убедят, че всичко е нормално.

„Някъде там в тревите край пистата — помисли Кен — лежи снайперист и чака да спуска гумите на самолета, щом му дадат знак.“

Той познаваше добре Гранд Джънкшън. През последната половина година „Еърбридж“ обслужваше тази линия и Кен много пъти бе кацал в този безводен район. Вляво се показва пистата. Сцената не изглеждаше заплашително, с изключение на една малка подробност, която може би не означаваше нищо. Вратите на големия хангар бяха открити. Обикновено бяха или плътно затворени, или широко отворени.

Кен отново погледна.

Пред хангара имаше зле паркиран самолет, сякаш някой набързо го бе опразнил. Обикновено пространството между пистата и сградата на летището беше празно. Улф се приготви да натисне бутона на предавателя, когато на същата честота се обади друг глас.

— Кулата в Гранд Джънкшън. „Еърбридж“ 46, разрешете визуално приземяване.

„Еърбридж“ 46? Да, разбира се. Обедният полет от Колорадо Спрингс. Беше странно, че полетите не бяха преустановени, но ако летището продължаваше да работи, за да го заблудят, добавянето на още един самолет на „Еърбридж“ беше убедителен щрих.

Кулата отговори веднага.

— Прието, „Еърбридж“ 46. Имате разрешение за кацане на писта 11. Вятър едно-седем-нула при дванайсет възела.

— Прието.

Кен зави на запад, отдалечи се на няколко километра от летището, после пак се приближи. Видя как другият боинг на „Еърбридж“ — съвсем същият като неговия — кацна и се насочи към хангара.

Улф се опита да си представи какво има в хангара, Полицейски коли и специализиран отряд за борба с тероризма?

Той натисна бутона на предавателя и промени гласа си, за да звучи сърдито. Другият боинг сигурно беше на честотата на наземния контрол и не го чуваше.

— Кулата, тук е „Еърбридж“ 46. Току-що чухме, че друг полет използва нашия сигнал. Какво става, по дяволите?

Насочи боинга надясно, за да огледа по-подробно подозрителния хангар, и си представи размяната на стреснати погледи между чакащите долу. Ако се окажеше прав и в хангара се криеха посрещачи, след няколко секунди щеше да закипи оживена дейност, защото щяха да помислят, че похитителят е кацнал под маскировката на редовен полет.

— „Еърбридж“ 46, ами... малко сме объркани — отговори диспечерът. — Казвате, че още сте във въздуха?

— Потвърдено, Гранд Джънкшън, и искаме разрешение за кацане — отговори Кен.

— Прието, 46, имате разрешение за кацане. Писта единайсет. Вятър едно-седем-нула при осем възела.

Улф притисна нос до стъклото на страничния прозорец и се стресна от потока превозни средства, който изведнъж се изсипа от вътрешността на хангара. Всички се отправиха към истинския „Еърбридж“ 46, който невинно рулираше покрай чакащия Гълфстрийм.

— И така, какво планираш сега, за да влошиш нещата, командире? — неочаквано попита Бостич.

Кен го погледна, вдигна лявата си ръка и му показва електронния спусък.

— Затвори си устата и мисли как да оформиш самопризнанията си. Между другото, животът ти струва нещо само ако имаш желание да кажеш на съдията, че си излъгал. Не го ли направиш, не заслужаваш да живееш.

— Заплашваш със смърт федерален прокурор?

Кен го погледна с престорено изумление.

— Искаш да кажеш, че това не ти е пределно ясно? Господи! Тогава нека да изясним нещата веднъж завинаги. Или самопризнания, или смърт. Сега вече достатъчно ясно ли е?

Бостич кимна намусено.

— Напълно.

На борда на „Гълфстрийм 5ЛЛ“, летището в Гранд Джънкшън — 14:17

Джеф Джейсън бе спуснал стълбата на гълфстрийма и следвана по петите от Бил Норт, Кет слезе на пистата.

Погледна към хангара. Предполагаше, че полицията и отрядът за борба с тероризма чакат вътре.

След малко боингът кацна, мина покая тях и се отправи към сградата на летището.

От хангара изскочи дълга редица полицейски коли и тръгна след боинга, приближаващ се към сградата на летището.

— Готово! — възкликна Бил Норт.

— Не знам — отговори Кет, засенчи очи с ръка и се вторачи в рулиращия боинг, който продължаваше да се движи по пистата, следван от десетина превозни средства, в това число бронирана военна кола с оръдие.

Озадачен, Норт поклати глава.

— Знаеш ли, Кет, мисля, че той ще рулира, докато излезе на пистата за излитане. На какво ли се надява? Ще го спрат.

Тя напрегнато следеше движението на боинга. После в съзнанието ѝ зазвуча тревога.

— Не. Това е твърде лесно. Няма да е така.

Някъде далеч на югозапад се чу бръмченето на още един самолет и тя обърна глава и огледа хоризонта.

— Какво има? — попита Бил Норт.

— Шшт! — отговори тя и посочи на югозапад. — Чуваш ли?

— По дяволите!

Кет се обърна към него. Той гледаше през малък военен бинокъл.

— Какво?

Бил бързо ѝ подаде бинокъла.

— Погледни, Кет. Това е „Боинг 737“ на „Еърбридж“! Кацналият самолет е друг!

По тялото ѝ полазиха смразяващи тръпки.

— Проиграхме коза си — каза тя. — По дяволите! Сега със сигурност ще избяга.

Вдигна бинокъла и нагласи фокуса. Очертанията на „Боинг 737“ бяха непогрешими, обозначението на опашката се виждаше ясно.

Тя поклати глава.

— Бил, мога ли да те помоля да...

Норт я хвана за лакътя и я повлече към вратата на гълфстрийма.

Дейн се втурна след тях, скочи в самолета и викна на Джеф:

— Излитай!

На борда на „Еърбридж“ 90 — 14:21

„Браво, госпожице Бронски. Нямало засада, а? Поне вече знам, че не бива да ти вярвам.“

Кен насочи боинга на север и заобиколи западната страна на Гранд Меса, огромна планина с плоско било, която стоеше като пост на изток от Гранд Джънкшън. Увеличи мощността на двигателите, издигна самолета на деветстотин метра и прелетя покрай скалите вдясно.

Съзнаваше, че Бостич седи с широко отворени очи и следи всяко негово движение. Но вниманието на Кен трябваше да остане съсредоточено върху летенето, докато изпълнеше плана, който му бе хрумнал, за да се измъкне.

Преди да заобиколи северозападната страна на високото плато, Кен включи транспондера, защото знаеше, че радарната система на диспечерската служба в Гранд Джънкшън ще засече кода за похищение, който още проблясваше на екрана. Внезапната поява на кода и на самолета плюс ниската височина на летене щяха да предизвикат пулсации в апаратурата на въздушния контрол, докато съобщаваха на ФБР, че „Еърбридж“ 90 лети на изток, от южната страна на магистрала 70, водеща към Гленуд Спрингс и Аспен.

Това беше планът.

Щом боингът заобиколи северната страна, Кен изключи транспондера и наклони носа на самолета надолу, докато стигна на по-малко от шестстотин метра от планината.

„Господи, дано да не ударя още птици с тази скорост. Предните стъкла може да не издържат.“

Неочаквано отпред се появи малко възвишение и Улф дръпна щурвала към себе си, за да минат безпрепятствено над него.

„Скорост! Точно така.“

Погледна нагоре и вдясно към скалата, покрай която минаваха.

„Сега!“

Увеличи тягата и издърпа щурвала постепенно и равномерно, докато боингът изправи нос на около дваисет и пет градуса.

— Какво правиш? — разтревожено попита Бостич.

Улф не му обърна внимание, а постепенно намали скоростта. Издигнаха се на около две хиляди метра и планините изчезнаха вдясно. Кен зави точно преди самолетът да изскочи над върха на скалистото плато, после го насочи на юг и задържа височина шейсет метра над дърветата, езерата и уплашените летовници.

След две минути боингът изведнъж изрева над южния край на скалистото плато и носът му се заби надолу, после рязко се насочи да следва релефа, криейки се от радара на въздушния контрол. Кен се приготви да профучи над широката долина на юг. Пресметна наум колко време може да остане във въздуха. Летенето на ниска височина

изискваше много гориво. Мислеше, че има повече запаси, но уредите показваха, че му остават по-малко от три хиляди литра.

„Може би ще е добре да наляя гориво в Монтроуз.“

Лявата му ръка потърси малката книжка със списъка на летищата за частни пилоти на запад. Не трябваше да пуска електронния спусък и боравеше само със свободните си пръсти, но накрая я намери и без да спира да наблюдава показанията на уредите, прелисти страниците за Колорадо и намери Монтроуз.

Протегна ръка и натисна съответните клавиши на компютъра, който показва, че дотам остават шейсет километра.

На юг се появиха великолепни заснежени планински върхове. Кен спусна боинга на сто и петдесет метра и се стрелна над една междуцатска магистрала, насочвайки самолета към широката долина, която познаваше добре — там минаваше шосето, водещо към Черния каньон на река Гънисън и към планините Сан Хуан. Имаше три минути да реши дали да отиде в Монтроуз, или да завие на изток, над Гънисън.

За разлика от Юта, той познаваше този район от годините пилотиране над Скалистите планини. Този път нямаше да сгреша и да влезе в някой задънен каньон.

„И така, какво да направя сега — запита се Кен. — Изплъзнах им се, имам някакъв план, но как да изтръгна самопризнания от Бостич?“

Той потърка чело с дясната си ръка. Лявата стискаше електронния спусък и щурвала. Рудолф продължаваше да мълчи, но Улф внимателно го наблюдаваше с периферното си зрение.

„Бронски ще ме потърси веднага щом разбере, че кацналият боинг е друг. Може би... трябва да й позволя да ме намери или поне да се опитам отново да поговоря с нея.“

Идеята да говори по националния ефир и да разобличи Бостич го завладяваше все по-силно, макар че това вероятно беше опасно. Имаше твърде много начини, по които можеха да го измамат, докато говореше пред камерите.

Кен рязко наклони боинга надясно и се спусна над магистралата. Отново провери горивото. Имаше най-много за четирийсет минути. Само толкова, за да изтръгне самопризнания от Бостич или да измисли начин да се снабди с гориво. Пътниците вече не му трябваха. Необходим му беше само Бостич, но как да свали хората от самолета, без да изложи на риск цялата операция?

Ами ако Рудолф продължеше да се опъва? Ако нямаше начин да арестуват Брадли Лумин? Още колко момиченца щяха да му позволят да убие?

На борда на „Гълфстрийм 5ЛЛ“ — 14:28

— „Гълфстрийм Пет Лима Лима“, тук диспечерска служба „Приземяване“, Гранд Джънкшън. Няколко от радарите ни го засякоха на северозапад от Гранд Меса, на около сто и петдесет километра на североизток от равнината. На около две хиляди метра височина, преди четири минути. Изгубихме го, когато се отправи на изток от южната страна на междущатската магистрала.

Кет погледна Дейн, който се бе съсредоточил върху уредите. Гълфстриймът зави на север и се издигна на позволената височина от четири хиляди и петстотин метра.

Дейн натисна бутона на предавателя.

— Благодаря, диспечер „Приземяване“. Тук Пет Лима Лима.

— Защо ли отново е включил транспондера? — учуди се Кет.

Очите ѝ бяха приковани в централното табло, но мислите ѝ бяха в пилотската кабина на полет 90.

Дейн поклати глава.

— Може да го е забравил или да го е включил, без да иска. А може и изобщо да не го е изключвал, а ние да не сме чули.

„Или пък го е включил, защото иска да потвърди посоката си към Гленуд Спрингс, което би направил, ако се опитва да изчезне“ — помисли Кет.

— Дейн — рече тя и го дръпна за ръкава.

Той се обърна.

— Да?

— Той ще се плъзне над платото и ще се отправи на юг. Транспондерът е за заблуда.

Пилотът изглеждаше обезпокоен.

— Сигурна ли си? Звучи много странно.

— Сигурна съм. Моля те, насочи се на юг, колкото е възможно по-скоро, и ми дай да погледна някоя карта на района. Не му е останало много гориво, а там има само няколко летища, на които може да зареди.

Дейн поклати глава.

— Ако ние се отправим на юг, а той — на изток, ще го изгубим. Помежду ни има доста високи планини.

— Имай ми доверие, Дейн.

Кет взе клетъчния телефон, свърза се с Франк и му обясни теорията си.

— Във Вашингтон беснеят, че сме го изпуснали в Гранд Джънкшън, Кет. Решението да се разреши на другия боинг на „Еърбридж“ да кацне беше катастрофално.

— Франк, това решение не беше мое.

Той изсумтя в знак, че е съгласен.

— Знам. Беше мое. Но стореното — сторено. Сега се е отправил на изток.

— Не, ще лети на юг.

— Кет, нали гледам картата. Сутринта дойде от юг, от околностите на Дуранго, Фор Корнърс и Монюмънт Вали. Не мисля, че ще се върне там. Освен това ти каза, че радарът го е засякъл да се движи на изток.

— Това е заблуда. Той е умен, Франк. Отчаян и умен. Съобщи какво става на всяко летище в западния район на Колорадо, което има писта, по-дълга от хиляда и двеста метра. Освен това, ако можеш, накарай да не обслужват никакъв боинг в тази част на щата, докато не разберем къде се намира.

— Ще го направя, но искам да се отправиш на изток.

— Не, Франк. Това е инстинкт, но започвам да разбирам този човек. Онова, което иска той, изисква време. Време и гориво. Повярвай ми.

— Кет, обаждат се от Вашингтон. Лети на изток и говори с него. Опитай се да го следиш.

Тя се замисли за няколко секунди, после стисна зъби и каза:

— Франк, по линията има много атмосферни смущения.

— Какво? Какви смущения, Кет? Чувам те идеално.

— Не те чувам, Франк. Ако ти ме чуваш, отправяме се на юг, за да го пресрещнем. Моля те, алармирай летищата. Пак ще се обадя.

Тя остави телефона и вдигна глава. Бяха се издигнали на две хиляди и петстотин метра и летяха на юг. Плоското било на Гранд Меса остана зад тях, а широката долина — отдолу.

— Може би се е отправил към Монтроуз, Кет.

Тя поклати глава.

— Ще си го помисли, но като имам предвид колко гориво му е останало, според мен ще се спусне в Черния каньон на река Гънисън, предполагайки, че ние няма да се досетим за това. Ще се насочи към летището в Гънисън.

Дейн се обърна да я погледне.

— Сигурна ли си?

— Разбира се, че не съм сигурна. Просто рискувам и разчитам на интуицията си. Може и да греша, но ако ме свържете по радиопредавателя, ще се опитам да го предизвикам.

16.

Офисът на авиокомпания „Дейвидсън“, Стамфорд, Кънектикът — 14:29

Когато вътрешният ѝ телефон изщрака и се чу гласът на шефа, Хилда Лунгард изтръпна.

— Хилда? — каза Том Дейвидсън. — Свържи ме със Стив Кобърг, ако обичаш. Главният пилот на „Еърбридж“ в Колорадо Спрингс.

— Да, господине — отговори тя и започна да набира номера. Какво ли бе обезпокоило шефа?

Цяла сутрин напрежението беше огромно.

От другата страна на тежките дъбови врати, сред скъпите мебели на облицования с дървена ламперия кабинет, пълен с модели на самолети и снимки на собственика с различни видни личности, Том Дейвидсън притискаше до ухото си портативен телефон и крачеше по дебелия килим. Беше шейсет и пет годишен, с буйни посребрени коси и с излишни двайсет и пет килограма за ръста си от метър и осемдесет. Острите му груби черти бяха постоянно разцъфнали в бащинска усмивка.

Дейвидсън мина пред остъклената врата в западната страна на кабинета си, после отиде в другия край. Гласът му беше тих и сдържан.

— Господи, Стив, имаш ли представа какво се опитва да направи?

Дейвидсън спря да чуе отговора, после попита:

— От ФБР ли казаха така? — Помълча малко, после възкликна: — Господи! Как може да му хрумне такова нещо? Защо не ми се обади?

Взе от бюрото си бележник и химикалка и каза вече по-спокойно:

— Кажи ми името и номера на федералния агент, Стив. Там, където е командният им пост. Трябва да говоря с Кен Улф.

На борда на „Еърбридж“ 90 — 14:31

— Погледни ме, Бостич!

Рудолф бавно извърна глава.

— Какво има?

— Искам да знам нещо. Имаш ли деца?

Бостич отново се вторачи напред и кимна.

— Момче и момиче. Вече не са деца. На двајсет и отгоре са.

— Как се казва момичето?

— Виж, това не те...

— Как се казва, по дяволите!

Рудолф преглътна, поклати глава и се вгледа в пода.

— Ами... щом искаш да знаеш. Ани.

— Обичаш ли я?

Бостич го погледна.

— Що за въпрос? Разбира се, че я обичам. Знам, че и ти си обичал дъщеря си.

— Знаеш ли подробностите около смъртта на моята Мелинда? — със стиснати зъби попита Кен.

— В общи линии, да.

— Знаеш ли за шестте дни на изнасилване и мъчения, за изгарянията по тялото, за... — Улф се изкашля, за да прикрие хлипането си, сетне продължи: — И за другите неща, които онзи изверг Лумин е правил с нея?

Бостич отново кимна.

— Представял ли си си някога лицето на Ани, наложено върху осакатеното тяло на Мелинда? Какво би направил, ако ти я покажат в моргата и после ти кажат, че знаят кой го е направил, но са го освободили?

— Не знам.

— Напротив, знаеш. Представи си тялото на Ани обезобразено.

Рудолф тръсна глава, опитвайки се да прогони образа.

— Не мога да си представя...

— Можеш! Виждаш я, нали? Ани Бостич. Ето я, тя е пред очите ти. Сладкото малко момиченце, което обичаш, цялото обезобразено и осакатено, лежи мъртво пред теб. Спомняш ли си я как изглеждаше на единайсет години?

— Престани!

— Остатъците от лицето ѝ са омазани с неща, които не искаш да разпознаваш. А лицето ѝ е изкривено в застинал писък.

Бостич се обърна към него. Очите му горяха.

— Престани! Да те вземат дяволите! Не замесвай дъщеря ми в това!

— Защо, Руди? Сега си я представяш, нали? Ани Бостич — мъртва, унищожена, използвана като животно. Посинелите ѝ устни, застинали в писък, сякаш пита: „Защо, татко? Защо не ме предпази? Та аз съм твоята дъщеря, Ани. Трябваше да бдиш над...“.

— Достатъчно! Бъди проклет! Стига!

— Какво би направил, Руди?

— Бих се надявал обвинението...

— Тя е изнасилена и убита, Руди. Твоята Ани. И никой няма да съди престъпника. Какво би направил?

— Спри, по дяволите — изрева Бостич. — Вероятно щях да взема пушка и да отида да пръсна черепа на онзи тип, като първо прострелям някои части на тялото му. Може би щях да се побъркам и да свърша в затвора...

Той млъкна и се хвана за главата, за да прогони от съзнанието си описанията на Кен.

— Точно така — съгласи се Улф. — Така би реагирал един нормален баща. Но аз не можах да го направя.

— Какво? — промълви Бостич.

— Не можах да го направя — повтори Кен. — След като ти провали процеса, започнах да следя Лумин. Мислех, че ще предотвратя други убийства, но не можех да ходя подир него всеки ден. Трябваше да си изкарвам прехраната. Летях и ме нямаше по няколко дни. Всяка нощ сънувах Мелинда, която ми задаваше един и същ въпрос. Защо, татко, защо? После по същия начин бяха убити още две момиченца. Полицията не пожела да ме изслуша. Никой не искаше да ме чуе. Лумин беше пуснат на свобода и не можеше да се направи нищо, макар да имаше дълъг списък от издевателства над деца. Накрая реших да го убия. Заради Мелинда. Заради всички други момиченца, които щяха да изстрадат нейната съдба. Купих си пушка. Подбрах подходящия момент. Прицелих се в него, но не можах да натисна спусъка.

Бостич бавно се обърна към него и видя мъката, изписана на лицето му.

— Опитал си се... да го убиеш?

Улф кимна.

— И не си го направил?

— Не можах. — Кен се помъчи да спре сълзите, които бликнаха от очите му. — Не ме е грижа какво ще стане с мен. Все едно вече съм умрял. Но не можах да натисна спусъка. Представяш ли си? Знаеш ли колко безпомощен, безсилен и непотребен се чувства човек? Знаех, че той го е направил, и пак не можах да натисна проклетия спусък!

Рудолф пое дълбоко дъх и кимна.

— Но това е хубаво, не разбираш ли? Не си паднал до неговото ниво. Ти не си убиец. Дори сега, независимо от бомбата, която казваш, че си сложил в багажното отделение, пак не си убиец.

Бостич предпазливо протегна ръка и Кен мигновено се дръпна.

— Дори не си помисляй да ме докосваш, Бостич.

Прокурорът бързо прибра ръката си.

— Съжалявам. Само се опитвах да...

— Нямаше да бъда убиец, а екзекутор. И щях да очистя мръсника, убил детето ми. Но въпросът не е в това. Най-важното е, че не можах да спася дъщеря си, не можах да ти попреча да не провалиш процеса, да осъдя Лумин, да го спра да не издевателства отново и дори не събрах смелост да го убия. Но тази сутрин, господин прокурор, Господ направи така, че да се качиш на моя самолет. До днес бях напълно безпомощен, но това вече свърши. Ти ще направиш самопризнания и ще дадеш на съдията в Кънектикът необходимите основания, от които се нуждае, за да промени решението си и да възбуди дело. Иначе и двамата ще умрем.

— Командире...

— И още нещо... За твоето убийство нямам никакви морални задръжки.

На борда на „Гълфстрийм 5ЛЛ“ — 14:36

— Кен, отново се обажда Кет Бронски. Чува ли ме?

Беше трудно да забележи далечните очертания на боинга, който се намираше на петнайсетина километра пред тях и маневрираше на по-малко от триста метра над река Гънисън, но Кет се оказа права. Той летеше на юг.

— Очаквах да те чуя, Кет. Не се предаваш лесно, нали?

— Не и когато някой ме предизвиква.

— Добре се справяш, Кет. Жалко, че имаш такъв добре осведомен противник. Пак ли си зад мен, или мога да те видя? Или задавам твърде много въпроси, за да получа откровен отговор от един агент на ФБР?

— Да, Кен, зад теб сме и малко по-високо и знаем, че трябва да кацнеш някъде, за да заредиш гориво.

— Вярно, но този път няма да бъда толкова тъп, че да ти кажа къде.

— Не е необходимо. Всяко летище в Колорадо, подходящо за такъв боинг, вече е уведомено, че може да се отбиеш. Виж какво, Кен, няма смисъл да бягаш по този начин. Моля те, кацни и освободи пътниците. Знаем, че не искаш да им сториш зло.

— Сега щяха да бъдат в безопасност в Гранд Джънкшън, ако бе удържала на думата си, Кет.

— Кен, не съм обещавала ненамеса, нито че долу, на земята, няма да има полицейски коли. Можеш да очакваш малка армия навсякъде, където кацнеш. Но в Гранд Джънкшън щяха да изпълнят заповедите ти. Паникьоса се за нищо.

— Във връзка ли си с главното управление, Кет?

Тя погледна клетъчния телефон и внимателно обмисли отговора си.

— От време на време, да, но ти летиш много близо до земята и ми е трудно да поддържам контакт. Сега ще се свържа с тях, за да проверя дали арестът е бил извършен.

— Обади ми се, когато го извършат.

Тя остави микрофона и посегна към клетъчния телефон да се обади на Франк, когато прогърмя гласът на Дейн:

— Какво прави пък сега, по дяволите?

Кет погледна през предното стъкло, накъдето сочеше командирът на полета.

— Изведнъж се издигна като ракета, после зави наляво. Нали не мисли сериозно, че ще ми се изплъзне?

Боингът продължи да набира височина и да завива.

— На каква височина сме, Дейн?

— На три хиляди и шестстотин. А той вече е на три и триста.

— И се насочва насам — добави Джеф.

Кет се вторачи в издигация се самолет и се опита да си представи какви мисли се въртят в главата на Кен Улф. Той сигурно искаше да кацне незабелязан, да освободи пътниците и да задържи Бостич. Какво липсваше в това уравнение?

— Кет?

Гласът на Дейн прозвуча разтревожено. Тя вдигна глава и видя боинга, който се бе издигнал на тяхната височина и летеше право към тях.

— Какво прави, за бога? — възкликна Кет.

— И аз това се готвех да те питам. Видя ни и сега се цели право в нас. Може би моментът е подходящ да поговорим с него.

Тя грабна микрофона и натисна копчето.

— Кен, пак е Кет Бронски. Опитваш се да ни кажеш нещо или само ще предизвикаш сблъсък във въздуха?

Отговор не последва.

— Вече е на шест километра — отбеляза Дейн. — Приближава се със скорост четиринайсет километра в минута.

— Кен? Знам, че ме чуваш. Какво ще реши това, за бога?

— Ще трябва да завия само след секунди — каза Дейн.

— Кен! Отговори ми!

Гласът ѝ бе напрегнат, размерите на боинга срещу тях се увеличаваха застрашително с всяка секунда.

— Добре. Достатъчно! — отсече Дейн и наклони гълфстрийма за десен завой, но щом промени посоката, видя, че боингът прави същото, за да лети срещу него.

— Кен, моля те, какво се опитваш да направиш? Ако се отклоним в погрешната посока, може да не стане така, както си го планирал.

До ушите ѝ стигна гласът на Джеф Джейсън.

— Дейн, по-добре продължи завоя. Той има сериозни намерения.

Боингът вече беше на по-малко от километър и половина. Гълфстриймът рязко зави надясно и полетя с пълна скорост. С приглушен рев боингът мина покрай опашката му.

— Господи! — възкликна Дейн, после намали тягата и предприе ляв завой.

Джеф Джейсън съобщи за случилото се на централата в Денвър.

— Прието, „Пет Лима Лима“. Виждам го. Изглежда, обръща, за да ви преследва.

— Сега пък какво е намислил? — възкликна Дейн.

Кет вдигна микрофона към устата си и натисна бутона.

— Разминахме се на косъм, Кен. Не беше необходимо. Сега, след като ни преследваш и нямаш оръдия или ракети на борда, кажи ми къде по-точно искаш да те заведем?

Гласът му — спокоен и сдържан — отговори веднага:

— Завийте наляво и обърнете на юг към Албакърки.

На борда на „Еърбридж“ 90 — 14:44

Звукът от откопчаването на предпазен колан стресна Улф. Не повярва на очите си, когато видя, че Рудолф Бостич се измъква от седалката на помощник-пилота.

— Къде отиваш, по дяволите?

Бостич спря и го погледна в очите.

— Писна ми от всичко това. Може би, ако се върна в пътническия салон, вече няма да правиш глупави каскади, само за да ме уплашиш.

— Седни, Бостич!

— Иначе какво? Ще взривиш самолета и ще убиеш всички само защото съм станал от мястото си?

Кен премести дясната си ръка върху щурвала и вдигна електронния спусък.

— Точно така.

— Не ти вярвам. Няма да го направиш. Знаеш, че съм на борда и не мога да сляза. Още се надяваш, че ще ме принудиш да направя фалшиви самопризнания. Кой знае, може и да успееш. В крайна сметка те няма да струват нищо. Може би не знаеш, че насила изтръгнатите самопризнания нямат стойност в съда.

— Не забравяй, че имам доказателство — рече Кен, но личеше, че е притеснен.

Рудолф изсумтя.

— Глупости! Ако имаше истинско доказателство, щеше да го представиш на съдията, а не да рискуваш да умреш, отвличайки собствения си самолет.

Улф поклати глава, опитвайки се да не изглежда толкова отчаян, колкото беше. С периферното си зрение видя на екрана, че гълфстриймът е там, където го искаше да бъде — зад тях и извън визуалния им обсег.

— Получих го едва преди няколко дни. Нямаше време. Освен това доказателството може и да убеди съдията, но твоите самопризнания мигновено ще променят решението му. Разбира се, професионалната ти кариера ще приключи, ако бъдеш разобличен, но самопризнания, придружени с някакви обяснения, може да те отърват от публичен скандал.

— Трогнат съм от загрижеността ти за кариерата ми.

— Съвсем не съм загрижен за кариерата ти, но трябва да призная, че ако бъдеш разобличен — а това ще стане, ще постъпиш умно, ако го направиш доброволно. Не давам пукната пара, стига доказателствата да бъдат представени в съда.

Рудолф бавно вдигна крак, за да се измъкне от седалката, и Кен отново му показва спусъка.

— Не се опитвай, Бостич! Не се шегувам, така че недей да рискуваш.

Прокурорът спря.

— Не си знаел, че тази сутрин ще бъда на борда, нали така? — попита Рудолф, като внимателно следеше реакцията на Улф. — Освен ако не носиш бомба на всеки полет. Защо трябва да ти вярвам, че си намерил начин да сложиш бомба?

Кен бръкна в чантата от лявата си страна, извади малък правоъгълен предмет и го подхвърли на Бостич, който сръчно го улови.

— Какво е това?

— Ами виж, Руди.

Все още приведен, Бостич се подпря с лявото си рамо на седалката и разгърна опаковката. Вътре имаше блокче мек материал, който приличаше на бял пластилин. Рудолф бе виждал някъде такова нещо. Всъщност много наподобяваше на...

— Внимавай — предупреди го Кен. — Останалото е в чантата ми. Има и голям часовник, и електронен детонатор.

Очите на Бостич се разшириха.

— Искаш да кажеш, че... държа... пластичен взрив?

— C-4.

Прокурорът му върна блокчето, сякаш беше жива кобра, и седна на мястото си. Дишаше тежко.

— Господи, и през ум не ми е минавало, че един пилот ще...

— Отдавна проверявам компютъра с резервациите, Руди. Изведнъж изскочи твоето име. Знаех откъде да се снабдя с пластичен взрив и как да го използвам. Трябвах ми само няколко часа.

Бостич го погледна обезумяло.

— И как мина през охраната?

Кен изсумтя презрително.

— Пилотите минават през рентгена на летището като всички останали, което е глупаво и безполезно. Безпроблемно прекарах през охраната блокчето, детонатора и другото.

— Боже мой! Пък аз мислех, че лъжеш. Наистина си луд!

Улф кимна.

— Сам го каза, нали, Руди? Какво би направил на мое място? Вероятно щеше да полудееш. Е, аз имах две години да стигна до това състояние. Благодарение на теб.

— Какво искаш да кажеш?

Кен се вторачи в него със съсредоточеност, която смрази кръвта на Бостич.

— Днес се навършват две години... — започна Улф. — В една гора в северен Кънектикът беше убита моята красива единайсетгодишна дъщеря, а тялото ѝ беше захвърлено. Лумин е повредил електронно контролираната ограда на държавния резерват, затова знаем датата. Месеци по-късно намериха тялото ѝ. Така ми върнаха детето, господин прокурор.

— Искрено съжалявам — тихо рече Рудолф.

Кен се обърна към контролното табло, едва сдържайки чувствата си.

— Адски си прав, Бостич. Аз съм луд. И по-добре направи нещо, за да ми помогнеш, защото вече нямам какво да губя.

17.

На борда на „Еърбридж“ 90 — 14:48

Гласът на Кен Улф по радиоуредбата стъписа всички.

— Драги пътници, говори командирът на полета. След няколко минути ще кацнем и ще ви пусна... всички, с изключение на един. Рудолф Бостич ще остане тук, за да посрещне обвиненията. Време е да ви кажа истината. Това е трудно за мен, защото за последен път седя на пилотското място. Вашият похитител всъщност е един покрусен пилот, който тероризира всички, за да хване убиец. Напълно съзнавам, че онова, което ще ви кажа, не е нито законно, нито морално оправдание за постъпката ми, но все пак искам да го знаете.

Гласът на Улф беше тъжен, но спокоен. Разказа им в мъчителни подробности как е била отвлечена и убита Мелинда и историята с отхвърлената заповед за обиск. Анет гледаше втрещена, докато на лицата на пътниците се изписваха вълни на шок, скръб и гняв. Когато Кен свърши, мнозина едва сдържаха сълзите си.

— Федералният прокурор, който излъга за обаждането по телефона, е човекът, седящ сега до мен. Рудолф Бостич до днес беше основният кандидат за главен прокурор на Съединените щати. Както вече казах на господин Бостич, моят живот е свършил, но не мога да позволя на Бадли Лумин да убива отново, а смъртта на малката ми дъщеричка да остане безнаказана. Имам доказателства срещу господин Бостич и нямам друг избор, освен да направя така, че той да каже истината на съдията в Кънектикът. Бостич клати глава и отрича, че е излъгал. Аз обаче знам, че това не е вярно. Имам телефонните справки на компанията, които показват, че той се е обадил на детектив Матсън в същата нощ и в същия час. Бостич твърди, че детективът е лъжец и подлец и че по някакъв начин е принудил телефонната компания да фалшифицира справките. Но аз не съм чувал нищо лошо за детектив Матсън, който според мен е достоен и честен човек. От своя страна, Бостич е казал под клетва, че в онази нощ е бил сам въкъси и не се е обаждал на Матсън за нищо. Полицията провери справката за

телефона му, но те не знаеха, че той има неназован и невписан в указателя клетъчен телефон. Именно справката за този клетъчен телефон доказва, че Бостич е излъгал и заради него сега един сериен убиец е на свобода.

Внезапно движение привлече погледа на Анет. Пенсионираният полицаи стана от мястото си и бързо се запъти към пилотската кабина.

Тя скочи да препречи пътя му.

— Господине? Къде отивате?

Той посочи високоговорителите.

— Неприятно ми е, че се наложи да замеся вас, пътниците, да ви заплашвам и да сложа истинска бомба в багажното отделение. Между другото, тук има още една и наистина държа спусъка.

Бившият полицаи дишаше тежко и беше видимо развълнуван.

— Той спомена Роджър Матсън от Кънектикът.

— Да?

— Аз го познавам отдавна. Роджър е член на нашата полицейска асоциация.

— Добре, но...

— Искам командирът да знае това. Всеки, който говори лоши неща за Роджър, със сигурност е лъжец.

— Господине, ситуацията е много деликатна.

Гласът по радиоуредбата заглуши разговора им.

— Не искам никой от вас да мисли, че всичко е блъф. Държа действащ спусък и заплашвам живота ви. Съжалявам. Но явно няма друг начин да принудя властите да пристъпят към действие. Вече опитах всичко друго. За мен е важно да знаете защо правя това.

Пенсионираният полицаи отново посочи към високоговорителите, ядосан, че Анет го е задържала.

— Разберете, трябва да говоря с него.

— Защо, господине? — попита тя. Любопитството ѝ нарасна.

— Защото ако Роджър Матсън рече, че е дошло Второто пришествие, без да се поколебая дори за миг, ще тръгна към най-близката църква. Роджър е най-неподкупното и най-честното ченге на света.

Анет се вторачи изпитателно в лицето му.

— Пилотът е похитителят, господине.

— По дяволите, знам! Но когато споменава човека, когото познавам толкова добре, трябва да му кажа, че има право да вярва на Матсън. Вашият командир може да свърши на електрическия стол за онова, което прави, но се обзалагам на каквото искате, че има право. Спомням си, че Роджър много се измъчваше заради този случай и че репутацията му е опетнена заради онзи нагъл федерален съдия. Ужасно се обиди, че го нарекоха лъжец.

— И какво искате?

— Искам да говоря с командира. Веднага.

Тя кимна и посочи с глава пилотската кабина. Радиоуредбата отново изщрака.

— Драги пътници, преди известно време изключих телефоните на седалките. Сега ги включих. Можете да се обадите на когото желаете и да кажете какво става. Само ви моля да обясните защо. Разкажете им моята история. И за Рудолф Бостич. Ако не успея, ще бъдат убити още малки момиченца, само защото един прокурор с политически амбиции не иска да направи необходимото.

Кен изключи радиоуредбата, а Бостич поклати глава.

— Все още не искаш да разбереш, нали, Улф?

Командирът го погледна.

— Може би си измислил ново обяснение за телефонната справка?

— Тук пак е замесен Матсън. Той е детектив и вероятно има приятел в телефонната компания. Подправили са справката. Това не доказва нищо.

— Имаш ли оригиналната справка за клетъчния си телефон? Ще я сравним с тази, която е в мен, и ще видим дали има фалшификация.

Рудолф се замисли.

— Може би я пазя... но по-вероятно е да съм я изхвърлил.

— Само след две години? Телефонните сметки и справките за разговорите? Не и ако не си искал нещо да излезе на бял свят.

— По дяволите, това е опит да се докаже положителното с нещо отрицателно. Изхвърлил съм справките, следователно те подкрепят фалшивата, която имаш, така ли?

— Интересно — отбеляза Кен.

Гледаше списъка на летищата в Колорадо и набираще нова честота на втория радиопредавател.

— Кое?

— Интересно. Първо каза „може би я пазя“, после веднага — „изхвърлил съм я“. Това би направил един виновен човек. Невинният би се вкопчил в сламка и поне би ми казал, че оригиналната справка вероятно още е в бюрото му вкъщи или в кутия на тавана и в нея няма да фигурира обаждане на номера на Матсън. Можеше да се хвана на това, но ти за пореден път проигра картите си.

Камбанките за повикване от екипажа иззвъняха. Обадаше се Анет.

— Командире, при мен има един човек, който иска да говори с теб. Приятел е на Роджър Матсън, детектива, когото спомена. Самият той е пенсиониран полицаи.

— Какво иска? — попита Кен.

— Да ти каже, че Матсън е изключително надежден човек.

— Свържи ме с него.

На борда на „Гълфстрийм 5 ЛЛ“ — 14:50

— Но къде е той? — попита Кет.

Дейв Бейли поклати глава.

— Мисля, че е някъде зад нас, но след като транспондерът му е изключен... Това е малкото устройство, което връща информацията за идентификация всеки път, когато радарният лъч попадне върху...

Кет вдигна ръка и се усмихна.

— Знам какво е транспондер, Дейн.

— Извинявай. Както и да е. Без него центърът в Денвър наблюдава само радарното отражение на самолета.

— Наричат го „боя за кожа“, нали?

Дейн кимна. Натисна бутона на предавателя и попита кулата в Денвър дали са засекли боинга.

— Не, Пет Лима Лима. Беше зад вас, после се сля с вашия самолет. Вероятно още е там, но е твърде близо и радарът не може да ви различи.

Джеф Джейсън посочи на запад.

— Вдясно е Телърайд, Кет.

Тя проследи погледа му и през прозореца вдясно видя зрелищна падина сред покрити със сняг планини.

— Летището?

— Да, и градът.

— Има ли шанс да опита да се приземи там?

И двамата пилоти поклатиха глави.

— Твърде високо е, пък и пистата е дълга само две хиляди метра.

Може и да се приземи, но не съм сигурен дали ще може да излети.

— Предупреди всички летища в Колорадо, на които може да кацне боинг — каза тя на Франк, който отговори, че това вече е направено.

Кет въздъхна и посочи на запад, където трябваше да е Телърайд.

— Щом летището не е подходящо за боинг, той едва ли ще се насочи натам. Мисля, че се е отправил към Дуранго и ще се опита да го направи, без да го забележим. Е, ще му позволим да си мисли така.

На борда на „Еърбридж“ 90 — 14:54

Кен нагласи клапаните за тягата така, че да задържи позицията си зад и под гълфстрийма, и протегна ръка да натисне бутона на комуникационния плот, убеден, че Кет Бронски не подслушва тази честота.

— Телърайд, регионално летище, тук чартърен полет на „Еърбридж“ 72-20.

Рудолф Бостич се обърна, озадачен от повикването, но без слушалки не можеше да чуе отговорите.

— „Еърбридж“, какво, чартърен полет ли?

— Да. 72-20, от Колорадо Спрингс. Имаме малък проблем и трябва да кацнем за гориво.

— Добре. Колко ви трябва, „Еърбридж“? Предполагам, че сте „Сааб 340“.

Образът на по-малкия турбореактивен пътнически самолет пробяга в съзнанието на Кен. Авиокомпания „Еърбридж“ ги използваше за обслужване на по-кратки полети. Но ако отговореше утвърдително, когато кацнеше, щеше да има усложнения.

— Не. Боинг седем-три-седем. Трябват ми дванайсет-тринайсет тона.

Гласът от кулата прозвуча изненадано, но отговорът беше такъв, какъвто Кен искаше да чуе.

— Имаме само една осемтонна цистерна. Ще ви заредим на два пъти.

— Колко време ще отнеме?

— Двайсетина минути.

— Добре. Моля, пригответе цистерната. Не безпокойте диспечерите. Вече съм дал координатите си и те искат всичко да приключи бързо.

— Прието. Кога ще бъдете тук?

Кен погледна надясно, към планините Сан Хуан, и пресметна оставащото разстояние.

— След дванайсет минути.

— Ще бъдем готови, но сигурни ли сте, че ще можете да кацнете и отново да излетите от нашата писта?

— Проверих плътността на въздуха и товара. Ще се справим.

Кен изключи предавателя и отново провери местонахождението на лъскавия Гълфстрийм, който трептеше на екрана на по-малко от сто метра пред него и беше едва петнайсет метра по-високо. Улф повиши тягата и намали още разстоянието. Опаската на гълфстрийма беше точно над носа на боинга.

— Ако това е поредната демонстрация, за да ме уплашиш, по-добре не си прави труда — изсумтя Бостич. — Вече съм достатъчно ужасен.

— Този път не е.

— Къде ще кацнеш?

Улф тихо изсумтя.

— В Телърайд. Най-високото пътническо летище в Северна Америка. Всички го смятат за неподходящо за Боинг 737.

— Така ли? Искаш да кажеш, че е неизползваемо?

Кен кимна.

— Почти.

После леко намали и започна да се спуска, като внимателно държеше боинга под гълфстрийма и радарното изображение. Намали скоростта до хиляда и осемстотин метра в минута. Когато планинските върхове останаха високо над тях и заедно с тях повечето радарни лъчи от центъра в Денвър, той набра на компютъра кода на Телърайд и рязко зави на запад, към превала за Телърайд близо до миньорското градче Пандора.

— Пак ли? — попита Бостич и се скова, като видя приближаващите се очертания на хребета.

Улф поклати глава.

— Не, този път не. Ще летя ниско, докато се приближим. Ще мина на цели сто и петдесет метра.

На борда на „Гълфстрийм 5ЛЛ“ — 14:57

Кет Бронски тръгна да каже на Бил Норт какво става и неочаквано спря на вратата. Норт обезпокоено пристъпи към нея.

— Дейн, би ли направил нещо? — обърна се Кет към пилота.

— Разбира се, Кет. Какво?

— Кажи на центъра в Денвър, че за миг ще изключиш транспондера си. Провери дали ще видят две „боядисани кожи“.

Той кимна и се усмихна, после натисна бутона на предавателя и едновременно с това изключи транспондера. Отговорът дойде след трийсет секунди.

— Не, Пет Лима Лима. Виждам само вас.

Тя кимна.

— Трябваше да се досетя. Изключих летището в Телърайд поради същата причина, поради която той го е включил.

— Да съобщя ли на Франк? — попита Бил.

Кет поклати глава.

— Още не. Дейн, можеш ли да обърнеш и да се отправиш към Телърайд? И да се приземим там?

— Да, и на двата въпроса.

Той изключи автопилота, направи десен завой и започна да се спуска, после натисна бутона, за да информира Денвър какви са намеренията им.

— Ако кацне там, той може и да не успее да излети, Кет — тихо каза Норт.

Тя кимна.

— Знам. Надявам се, че ще свали пътниците, ще остане там и ще преговаряме. Ясно му е, че не можем да докараме подкрепления, поне не толкова бързо.

— Обикновено какво ви е необходимо?

Кет прехапа устни.

— За предпочитане е специализиран отряд за борба с тероризма от ФБР. Може би оръжие. Човешка сила. Има различни начини да се справим със ситуацията, но Телърайд... Била съм там веднъж. Мисля, че освен областен шериф и полиция нямат друго.

Тя млъкна и се вторачи в прозореца. Мислите ѝ се върнаха към Кен Улф. Опита се да предвиди следващия му ход. После се свърза с Франк Ботъл.

— Той отива в Телърайд, Колорадо, Франк. Трябва да закараме там, каквото можем.

— Кет...

— Какво?

— Наредиха ми да се свържеш с Кларк Робъртс във Вашингтон. Аз съм вън от играта.

— Какво става, Франк?

— Все повече медии предават информация за случилото се. Натискът се засилва и от Вашингтон се изнервят, че се проваляме.

— Господи!

— Предупредих те, че може да ме сменят.

— Недоволни ли са от мен?

— Ами не са доволни и от двамата ни заради онова, което стана в Гранд Джънкшън. Има и много съмнения във връзка с решението ти да се качиш на онзи самолет.

— Как иначе щях да следя и да контролирам положението?

— Кет, има нещо, което може би не знаеш. Бил Норт още ли е на линията?

— Не знам. Бил, на линията ли си?

Отговор не последва.

— Предполагам, че не е. Защо, Франк?

— Бил Норт е вицепрезидент на управителния съвет на „Еърбридж“.

— Какво?

— Изпратил е до Колорадо Спрингс план за преследването на отвлечения самолет.

— Не знаех това, Франк.

— Е, не е толкова страшно.

— Не е — отговори тя и се помъчи да си припомни разговорите с Норт и дали е казала нещо, което не би трябвало да казва.

„Но той и без това чу всичките ни разговори.“

— И внимавай, Кет. Помниш ли какво ти казах, когато постъпи на работа в Бюрото? Че ако нещо не го пише в наръчниците, някой ще те предизвика да го направиш. При нас новаторството не се цени.

— Помня.

— Виж какво, да не губим повече време. Обади се във Вашингтон. Ще чакам, ако ти потрябвам за нещо, но що се отнася до командването и контрола, вече съм въвн от играта.

— Благодаря, Франк.

— Ако убедиш Улф да кацне, действай внимателно. Знаеш как се прави. Първо сваляш пътниците от самолета, после увърташ, докато пристигне тежката артилерия. Няма да е зле, ако измъкнеш и Бостич, но по всичко личи, че това няма да стане.

— Франк, какво става с ареста във Фейт Колинс?

Последва дълго мълчание.

— Чу ли ме, Франк?

— Чух те.

— Е, и? Това беше първото му искане.

Ботъл въздъхна.

— От Вашингтон не ми позволяват да го направя. Замесено е правосъдието и ми наложиха вето. Обичайната тактика — няма да дадем нищо на терористите.

— Но Кен Улф не е терорист, Франк. Трябва да му дам нещо. Не мога да му го кажа! Това значи, че губим Бостич!

— Успокой се, Кет! Направих каквото мога.

— Арестуваха ли го?

— Не. Обадих се на шефа на полицията във Фейт Колинс и му обясних как стоят нещата. Той изпрати двама от хората си поне да наблюдават онзи тип.

— И какво стана?

— Точно в това е проблемът. Там няма никой. Само някакъв малък фургон в края на незасято поле, доста далеч от Фейт Колинс, към междущатската магистрала. Наблюдават мястото, но засега няма информация къде е отишъл Лумин. Но навън са намерили нещо интересно.

— Не са погледнали вътре, нали? Няма заповед за обиск.

— Не, но пред фургона намерили неизстрелян патрон. Някой го е изпуснал. Има и други следи, които показват, че някой е дебнел там.

— Има ли дупки от куршуми по фургона?

— Не. Нито счупени стъкла или гилзи. Няма и кръв, но има множество отпечатьци от автомобилни гуми. Няма право да влязат вътре. Погледнали през прозореца. Фургонът е малък. Какво мислиш, Кет?

— Бил е отвлечен. Някой го е измъкнал, вероятно за да го убие.

— И аз мисля така.

Тя си помисли за Кен Улф и я обзе вълна на безнадеждност. Той беше захвърлил всичко, за да осъди един убиец, който вече може би беше мъртъв.

— Ще се обадя във Вашингтон, Франк — каза Кет. — Но докато не докажем, че Лумин е мъртъв, или не го намерим, нямам какво да предложа на Улф.

— Освен онова, което вече е в ръцете му — любимецът на Белия дом Рудолф Бостич.

18.

Телърайд — 15:05

Джули, новата чернокоса сервитьорка от Колорадо, превключи канала на телевизора в „Ява Шак“ и заместник-шерифът Гари Гарсия за миг вдигна глава към екрана. После отново я погледна. Тя наистина го привличаше.

— Това е по-интересно, нали, Гари? — попита Джули и оправи блузата си. Много добре знаеше какво гледа той.

— Аха — ухили се Гари.

Говорителят на Си Ен Ен разказваше за отвлечането на някакъв боинг на авиокомпания „Еърбридж“.

— Малко след като самолетът беше похитен, ние имаме възможност да предадем драматичен репортаж от пътническия салон на боинга. Репортерът на Си Ен Ен Крис Билингс говори на живо от борда.

Гарсия се премести малко по-близо до машината за кафе и до Джули и каза:

— Искам да те питам нещо.

— Нещо лично, нали? — усмихна се тя.

— Връзката ни с Крис прекъсна преди повече от час, но преди малко беше възстановена... — продължаваше говорителят.

— Ами, чудех се дали... — започна Гари.

— Задръж за секунда вълнуващата си мисъл — каза Джули, подаде кафето на поредния клиент и взе парите.

Гарсия погледна към телевизора, опитвайки се да изглежда безразличен.

— Сега ще се свържем на живо с пътническия салон на „Еърбридж“ 90. Крис? Чуваш ли ме?

Чу се шум от атмосферни смущения и един мъжки глас, който ту звучеше ясно, ту заглъхваше. Разбираха се само отделни думи.

— ... в момента се спускаме... планините...

Джули избърса ръце и застана до Гари.

— Искаш да ме попиташ дали ще изляза с теб и да си поиграем на момче и момиче, така ли?

Той се усмихна стеснително. Гласът от телевизора отново се намеси.

— ... в Телърайд, Колорадо, където... мисля, че има вероятност...

Гарсия погледна телевизора и вдигна ръка.

— Чакай малко!

Джули също се обърна към екрана.

— Крис, лошо те чуваме.

Изведнъж гласът на репортера стана ясен.

— ... вероятност всички пътници да бъдат освободени в Телърайд, когато самолетът кацне. В момента гледам през прозореца отляво и виждам поразителна верига от покрити със сняг планини и нещо като долина в низината. Нямам представа къде е летището в Телърайд, но колесниците на боинга се спускат и... сега чувам, че бръмченето на двигателите утихва. Тази одисея може би е най-странната в историята на авиацията, защото преди няколко минути командирът на полета призна, че всъщност той е похитителят и разказа защо е отвлякъл собствения си самолет...

Гари Гарсия скочи и грабна радиопредавателя.

— Какво става? — попита Джули.

— Отвлечане на самолет. Идва тук, за бога! Трябва да тръгвам.

Очите ѝ още бяха приковани в екрана.

— Джули?

— Да?

— Ще слушаш ли какво говорят? След няколко минути ще ти се обадя по клетъчния телефон да ми кажеш подробностите.

Тя кимна, а той хукна към вратата. Крис Билингс разказваше за убийството на Мелинда Улф и за отчаяния опит на баща ѝ да даде убиеца под съд.

На борда на „Еърбридж“ 90 — 15:07

Кен отново провери скоростта, спусна колесника и насочи боинга към летището. През лявата половина на предното стъкло се

виждаше пистата — асфалтова ивица, дълга две хиляди метра и широка триста, врязана в билото на високото скалисто плато.

Кацането щеше да е много бързо и колелата щяха да докоснат повърхността на пистата със скорост двеста и седемдесет километра в час заради разрежения въздух. Нямаше място за грешка. Всяко колебание да промени тягата или да натисне максимално спирачките щеше да ги изпрати в срещуположния край на пистата, право в подножието на тристаметровата скала пред тях.

Намираше се на сто и петдесет метра над планините и бе съсредоточил цялото си внимание върху приземяването, но видя един джип с проблясващи светлини на покрива, който тръгна по пътя, явно отправяйки се към летището.

Кен прецени оставащото разстояние до пистата и скоростта на спускане.

„Добре, съсредоточи се. Трийсет метра, малко по-бавно, отнеми още тяга, кацни в самото начало, на шейсет метра максимална височина над подстъпа. Ето, готово, задръж...“

Последната от сигналните светлини изчезна със зашеметяваща скорост и колесникът се стовари с трясък върху пистата.

Рудолф Бостич гледаше с пресъхнала уста и широко отворени очи. Кен натисна спирачките и прокурорът залитна напред. Петдесеттонният реактивен самолет намали скоростта с ужасяваща бързина и после спокойно започна да рулира. До края на пистата оставаше още много.

— Господи! — прошепна Бостич.

Улф изсумтя. Ръцете му върху щурвала трепереха.

— Ако мислиш, че това е невероятно, почакай да видиш какво ще стане, когато се опитаме да излетим.

Рудолф го погледна, притеснен до смърт, но не каза нищо.

Ласт Долар Роуд, Телърайд, Колорадо — 15:10

Заместник-шерифът Гари Гарсия използва светлините и сирената, за да стигне до летището, като през това време се свърза с деветима други полицаи.

В същия момент от ФБР се обадиха на диспечерката на шерифа в Сан Мигел.

Гари беше твърде зает, за да потърси Джули, но тя сама се бе свързала с диспечерката, която на свой ред уведомяваше всички.

След няколко минути по шосе 145 към летището полетяха три бели полицейски джипа.

Гарсия пристигна пръв. Боингът профуча над главата му. Спидометърът на джипа му показваше сто и трийсет километра в час. Едва не излетя от завоя. Овладея волана и се върна на платното. До летището оставаше по-малко от километър.

— Какво иска да направим ФБР? — попита той по радиопредавателя.

Гласът на диспечерката беше напрегнат и неуверен.

— Ами не знам. Казаха, че една агентка пристига с друг самолет, но още няма специални инструкции.

Гари кимна, припомняйки си процедурите, които знаеше. Ситуация — непозната. Операцията се ръководи от ФБР. Престъплението е углавно. Похитителят, изглежда, е самият командир на полета. На борда има бомба и той държи електронния спусък.

Гарсия отново взе микрофона. Шерифът отсъстваше от града и Гари изпълняваше длъжността, но сега това приличаше на нож с две остриета. Той трябваше да взема решенията, а ФБР и целият свят щяха да го наблюдават и да поставят под съмнение всеки негов ход.

— Тук е Гари Гарсия. До всички. Няма да се намесваме, докато не получим повече информация. Отцепете района около летището и не пускайте никого. Никой да не вади оръжие, нито да се приближава до самолета без мое разрешение. Диспечер, още ли си във връзка с ФБР?

— Да.

— Прието.

Когато Гари прехвърли хълма в източния край на летището, боингът завиваше по пистата за рулиране. Заместник-шерифът инстинктивно натисна спирачките и спря в средата на пътя. Угаси сигналните светлини на покрива на джипа и се увери, че всеки, който пристигне отзад, ще има достатъчно място да спре, без да се блъсне в него.

Над главата му се разнесе далечно бръмчене на двигатели. Той погледна нагоре и видя още един реактивен самолет. Дали и той се готвеше да кацне? Федералните агенти бяха казали, че някой пристига с друг самолет.

Регионалното летище в Телърайд нямаше контролна кула и беше невъзможно да се затвори бързо, както вероятно искаха от ФБР.

Гарсия отново настъпи газта и се отправи към административната сграда на летището. Включи сигналните светлини и пресметна къде да влезе в оградената площ и доколко да се приближи до самолета, когато спре. При похищение винаги имаше вероятност от престрелка и той плъзна ръка към кобура си, за да се увери, че револверът му е на мястото си.

На борда на „Еърбридж“ 90 — 15:12

— Знам какво си мислиш, Бостич. Опитваш се да намериш начин да избягаш, щом кацнем. Нека да изясним нещата. Животът на всички е в твои ръце. Ако забележа, че правиш опит за бягство, веднага ще пусна спусъка и бомбата ще експлодира. Дори да си вече навън и да бягаш, някой шрапнел ще те убие, а и всички на борда ще загинат. Не мисли, че блъфирам. Говоря съвсем сериозно.

— Не мисля, че блъфирам.

— Добре.

— Явно не знаеш, че ФБР има метод да неутрализира с радиовълни този спусък. Те не са аматьори.

— Да, имаха достатъчно време да подготвят посрещане и да разположат екзотичната си екипировка...

— Не подценявай ФБР. Непрекъснато работят с тях. Много са умни. Освен това са честни и ако сключиш сделка с тях, изпълняват обещанията си. Вечно губят делата си заради някакво споразумение, което са уредили.

Улф го погледна и изсумтя.

— С други думи, трябва да се притесня, че ще ме хванат, и да се предам в замяна на тяхното обещание да се замислят и някой ден да арестуват Лумин.

— Искам да кажа, че...

— Знам какво искаш да кажеш, Бостич. Търсиш начин да спасиш жалката си кожа и се надяваш, че ФБР ще ти даде този шанс. — Кен поклати глава. — Та те дори не подозират каква е честотата, на която работи това копче. Биха поели огромен риск, ако се опитат да разберат

и сгрешат, защото всяка радиоенергия, фокусираща се върху нас, ще възпламени спусъчния механизъм в бомбата.

По лицето на Бостич пробягна страх.

— Мисля, че вероятно знаят това.

— Нима? И откъде ще знаят, след като никой, включително ти, не е бил достатъчно близо до предавателя, за да го опише точно?

Цистерната с горивото чакаше пред сградата, която се намиреше в северния край на пистата. Шофьорът беше в кабината, както бе поискал Кен. Боингът зави на запад и се приближи до цистерната с дясното си крило, където беше резервоарът.

Бостич не каза нищо. Джипът на заместник-шерифа, който Улф бе забелязал, се движеше вляво от него, покрай сградата. Приблужи се предпазливо и спря на трийсетина метра от лявото крило на боинга. Заместник-шерифът остана вътре.

„Явно са му казали да стои на разстояние — помисли Кен. — Ако успея поне да ги накарам да заредят гориво, ще имам шанс.“

На борда на „Гълфстрийм 5ЛЛ“ — 15:12

Кет се обади на агент Кларк Робъртс във Вашингтон, но ѝ казаха да почака. Тя нямаше време за губене, затова затвори и се свърза с „Информация“ в Телърайд и после с диспечерката на шерифа.

— Вече говорихме с централата на ФБР във Вашингтон — казаха ѝ оттам. — Те ни казаха същото.

— А уведомиха ли ви, че полицаите трябва да са скрити?

— Не, но заместник-шерифът спомена за това.

— Добре. Моля ви, кажете им го пак.

— Откъде да знам, че сте... законни?

— А как разбрахте, че Вашингтон са законни? — сръза я Кет и мигновено съжали за тона си. — Вижте, нямам време нито да се моля, нито да доказвам самоличността си, но аз съм агент на ФБР и искам незабавно да предупредите всички, които са се отправили към летището, да изключат светлините и сирените, да стоят настрана и да чакат инструкции.

Диспечерката явно се колебаеше. Накрая каза:

— Добре.

— Там вече има някой, така ли? — попита Кет, после чу разговора на жената с още някого:

— Гарсия слуша. Как така да се скрия? Та аз съм вече на летището.

Сърцето на Кет се сви.

— Диспечер, говори агент Бронски. Може ли да ме свържете със заместник-шерифа?

Изведнъж Кет усети на рамото си една ръка и вдигна глава. Бил Норт ѝ сочеше пилотската кабина.

— Готвят се за кацане, Кет. Искаш ли да се обадиш оттам?

Тя кимна, скочи и му даде телефона.

— Благодаря, Бил.

Джеф я чакаше с клетъчен телефон в ръка. Кет го взе и го притисна до ухото си.

— Чувате ли ме, заместник-шериф?

— Да. От ФБР ли сте?

Тя каза името и длъжността си и го попита дали вижда гълфстрийма.

— Да, агент Бронски.

Кет му обясни какво се бе случило в Гранд Джънкшън.

— Той не трябва да ви вижда, освен ако не ви кажа да отидете при него.

— Ами... аз съм на летището, на около трийсет метра от боинга, но ще седя в джипа. Какво очаквате от него?

— Стойте в джипа! Той ще освободи пътниците и ще зареди гориво, а когато види, че кацам, ще разговаря с мен. Останете на тази честота и чакайте инструкции. И моля ви, не пускайте никого на летището. Каквото и да правите, не излизайте от джипа и не позволявайте никому да вади оръжие, да атакува самолета или да се опитва да препречи пътя му.

— Добре. Прието. Планът не е да го обезвредим. Но ако се покаже, смятате ли да го премахнете със снайперист?

— Не! Категорично не!

Кет му обясни за бомбата и за спусъка.

— Ясно. Разбрах. Никой да не се приближава до самолета, да не се опитва да препречва пътя му, да не се намесва и да не предприема заплашителни действия.

— Какво става сега?

— Още нищо. Виждам човек на пилотското място и главите на пътниците, но вратите са затворени. Един от наземните служители на летището се е качил на стълба до дясното крило и изглежда, отваря резервоара.

Кет също вече виждаше боинга — гълфстриймът се спускаше.

— Агент Бронски? — попита Гарсия.

— Да?

— Искате ли да спрете до мен, когато кацнете, за да можем да разговаряме?

— Добре. Но сега ще прекъсна връзката, защото кацаме. Щом спуснем стълбата, моля ви, веднага се качете на борда. Имам радиовръзка с полет 90.

19.

Регионално летище, Телърайд, Колорадо — 15:15

Кен чу затихващото бръмчение на реактивен самолет, погледна навън и видя лъскавия Гълфстрийм да спира на пистата. Фактът, че се бяха досетили толкова бързо, не го изненада. Кет Бронски беше интересен, неотстъпчив и опасен противник и той знаеше, че веднага ще му се обади.

Така че взе микрофона и строго каза на Бостич:

— Не мърдай!

После включи радиоуредбата.

— Драги пътници, отново е командирът на полета. Преди малко ви обясних защо правя всичко това. Съжалявам, но наистина имам пластичен експлозив и държа спусъка, който ще взриви бомбата, ако го пусна. И през ум да не ви минава да докосвате вратите, без да съм разрешил. Контролните светлини тук веднага ще ми покажат, ако се опитате да отворите някой от изходите. Неприятно ми е да го кажа, но нямам друг избор. Ако видя, че някоя от лампите проблясва, ще пусна спусъка и краят ще бъде незабавен и трагичен за всички нас. Останете по местата си и дори не разкопчавайте предпазните колани. Трябва да свърша някои неща, преди да реша кога и как да ви пусна от самолета.

Улф остави микрофона и в слушалките се чу познат глас.

— Кен Улф, тук е Кет Бронски. Чуваш ли ме?

Той изсумтя, после натисна бутона на предавателя.

— Какво те задържа, Кет?

Отговорът последва веднага.

— Просто малък проблем с нашия спътник. Не ни каза, че смята да ни напусне. Имаш ли стълба на боинга, или ние да ти докараме?

— Защо ми е стълба, Кет? — престорено невинно попита Кен.

— В Гранд Джънкшън щеше да пуснеш хората. Може да го направиш и тук и е по-добре да слязат по стълба, отколкото да скачат от самолета.

— Всичко с времето си, агент Бронски. Първо трябва да изясним някои неща. Всеки, който се приближи под какъвто и да е ъгъл към самолета, ще бъде виновен за смъртта на пътниците. Видя ли, че някоя от вратите се отваря, пускам спусъка и — бум! Опитате ли се да стреляте, да спукате гумите, да обездвижите боинга или да преустановите зареждането с гориво — край.

— Разбираме, Кен.

— Не знам кои сте „вие“, но по-добре всички да са разбрали.

Улф затвори за миг очи, опитвайки се да прецени дали да изрече на глас мисълта, която пробягна в съзнанието му.

Взе решение и натисна бутона на предавателя.

— Кет... Взривяването на бомбата ще предизвика достатъчно голям скандал, за да наложи задълбочено разследване на всеки аспект на твърденията ми. Ще разобличи Бостич и ще осъди Лумин. Да пусна спусъка е още един начин да постигна целите си, затова не мисли, че няма да го направя. Не допускай тази грешка. И аз ще умра, но ти до края на живота си ще трябва да живееш с мисълта, че преценката ти е била погрешна.

Последва дълго мълчание. Накрая предавателят изщрака.

— Разбирам, Кен. Повярвай.

— Добре, Кет. Кажи на заместник-шерифа да не се намесва. Спрях тук, защото в отражението на прозорците на сградата виждам целия боинг. Няма начин да не забележа, ако някой се приближи.

— Никой няма да се приближи, Кен.

— И още нещо. Сигурен съм, че имаш снайперист, който при първа възможност ще ме убие с един изстрел. Но дори Бостич няма да ми попречи да пусна спусъка и детонацията ще последва мигновено.

— Няма снайперисти, Кен. Ние не сме безумци. Заместник-шерифът е сам в колата. Никой няма да се приближи към теб под никакъв ъгъл. Обещавам. Заместник-шерифът ще се качи на моя самолет. Ще го държа под контрол.

— Кет, предпочитам по-бързо да ми съобщиш, че Бродли Лумин е заловен и съдебните заседатели са свикани.

Рудолф Бостич се премести неспокойно на седалката на помощник-пилота и Улф веднага се обърна да види какво става.

Паузата от гълфстрийма беше твърде дълга и Кен отново натисна бутона на предавателя.

— Нали няма да ми кажеш, че не е арестуван. Минаха вече два часа.

— Лумин е изчезнал, Кен. Не можем да го намерим.

Той рязко пое дъх. Не беше очаквал това. Маневрата явно беше хитра. Може би самите те бяха казали на Лумин да избяга. Улф гневно удари по предавателя.

— Господи, да не ме мислите за идиот? Този номер няма да мине, Кет. Кажи на онези глупаци от Вашингтон, че уравнението е просто — няма ли арест и съд, няма и пътници. Това е основното. И кажи на онези тъпаци от Бюрото, че са страхливци! Да не смеят да рискуват с един обикновен арест!

— Това не е номер, Кен! Честна дума! Полицаяте са отишли при фургона на Лумин, както ти поиска, но не намерили никого.

— Глупости! Готвех се да освободя пътниците. Искях да го направя, но сега не мога — поне докато не арестувате онзи изверг и не престанете да ме манипулирате с лъжите си.

— Трябва да съм ненормална да те излъжа на този етап, Кен. — Тонът ѝ беше умолителен. — Казвам ти чистата истина. Ходили са там, но не намерили никого и претърсили околността. Не дръж заложници за нещо, което не можем да контролираме. Моля те!

Гълфстриймът спря от лявата страна на боинга, точно зад джипа на заместник-шерифа. Кен въздъхна, поклати глава и измърмори:

— Не мога да повярвам.

Потърка слепоочието си, без да откъсва поглед от Бостич, сетне пак натисна бутона на предавателя.

— Вие сте ненормални! Колко умни глави от Вашингтон са измислили това? Седя тук, готов да взривя толкова много хора, а проклетото ФБР и Министерството на правосъдието отказват да арестуват един убиец. Ти проигра шанса си, Кет.

Дейн изключи двигателите на гълфстрийма. Кет държеше слушалките и микрофона и се опитваше да намери най-подходящите думи.

— Разбрал си погрешно, Кен. Нека да ти кажа подробностите. — Тя описа фургона и околността и добави: — Не бихме могли да знаем всичко това, ако никой не е ходил там.

— Да, така е. Изпратили са някой с тефтер да води записки. Претърсили ли са гнусния му фургон?

— Не са имали вероятна причина...

Очите ѝ се разшириха от ужас.

„О, не! По дяволите! Не трябваше да казвам това!“

— Искам да кажа, че още не са получили заповед за обиск, но докато чакали, погледнали през прозорците и вътре всичко било на мястото си.

Отговорът от пилотската кабина на боинга беше твърде бърз, а гласът — още по-подозрителен и ироничен.

— Да, разбира се, сигурно са забравили заповедта в другия си костюм. Господи! Да отидат без заповед за обиск! Значи очевидно никой не е имал намерение да арестува Лумин. И какво искаш да кажеш с това, че „всичко било на мястото си“? Какво са правили там? Да не би да са проверявали проклетото му имотно състояние?

Кет въздъхна и се опита да говори спокойно, без да издава буреносните чувства, които бушуваха в нея.

— Чакай малко, Кен. Хайде да се успокоим. Позволи ми да ти обясня точно какво е станало. Първо, докато чакали заповедта за обиск, те изискали заповед да го поставят под наблюдение, за да са сигурни, че няма да се измъкне. Тогава установили, че е изчезнал. Колата му не била там. Във фургона нямало и следа от него и никакви улики къде може да е отишъл.

Сърцето ѝ пърхаше като птица. Как бе успяла толкова бързо да се окаже притисната до стената?

Предавателят мълча в продължение на няколко дълги, мъчителни секунди, после пак се чу гласът на Кен.

— Преди повече от час ти казах, че съм най-лошият ти кошмар, Кет, защото знам всичките ти трикове. Урок номер едно в преговорите с похитител е да се научиш да протакаш играта и да го изтощиш. Постарай се да запомниш, че с мен това няма да мине. Погледни часовника си. Отбележи къде е голямата стрелка. Прибави трийсет минути. Това е крайният ти срок. Ако дотогава Лумин не е задържан, ние няма да сме тук — в един или друг смисъл.

— Кен, щом знаеш толкова добре процедурата, би трябвало да си наясно, че не ни е позволено да лъжем извършителя. Те са направили

точно каквото ти казах и сега претърсваме Колорадо, за да намерим Лумин, но един господ знае кога е заминал.

Незабавният му отговор я изненада.

— Преди не повече от десет часа.

Кет се поколеба.

— Какво?

— Най-много преди десет часа. Не може да е излязъл по-рано.

— Но... откъде знаеш?

Ако Лумин е бил отвлечен, възможно ли беше Улф да стои в дъното на тази история?

— Ей така, знам.

— Но откъде? По телефона ли му се обади сутринта?

— Имай ми доверие, Кет. Лумин беше там в полунощ. Не може да е отишъл далеч. Едната от гумите на колата му я нямаше.

Изведнъж Кет разбра всичко. Франк бе казал, че около фургона имало следи, сякаш някой е дебнал Лумин. И че намерили и патрон.

А днес се навършваха две години от убийството на Мелинда Улф.

— Кен — бавно започна Кет, — нощес... там, на студа, с пушката... Какво те накара да промениш решението си?

Улф затвори очи и си припомни терзанията си.

Тя се беше досетила.

Гласът на Рудолф Бостич го накара да подскочи.

— Какво обсъждаш, по дяволите? И с кого?

Кен не отговори.

— Улф?

Улф потърка чело. Отново го обзе отчаяние.

— Добре ли си? — попита пак прокурорът.

Изведнъж Кен изсумтя, отвори очи и бавно обърна глава надясно.

— Имаш ли представа, Бостич, колко невероятно глупаво звучи това? Държа живота ти в ръцете си, а ти, лъжецо, продължаваш да криеш онова, заради което извършвам всички тези престъпления, че и питах дали съм добре?

Рудолф смутено вдигна рамене.

— Само се питах...

— Когато ми кажеш истината, ще бъде добре, както и всички онези хора отзад.

— Чуваш ли ме, Кен? — обади се Кет.

Той пое дълбоко дъх и натисна бутона.

— Да.

— И така, защо, Кен?

„Какво пък, по дяволите? Кажи й“ — реши Улф и с болка и гняв обясни как е установил, че е безсилен дори да сложи край на живота на убиеца.

Лумин бе спечелил. Беше унищожил и двамата — и Мелинда, и него.

Кет помълча, после каза:

— И после, тази сутрин, изведнъж си разбрал, че Рудолф Бостич е на твоя самолет. Човекът, който според теб е провалил процеса срещу Брадли Лумин, и ти е дошло твърде много, особено след неуспеха през нощта.

— Много си проникателна, Кет. Но, моля те, не се опитвай да ми доказваш, че не съм убиец или, в случая, екзекутор. Ако можех да се върна там сега, щях да натисна спусъка.

— Разбирам.

Той въздъхна, после решително стисна микрофона.

— Също както ще изпълня и заплахите си, ако не удовлетворите исканията ми. Това е последният ми шанс, Кет. Няма да отстъпя. Не мога. Или веднага ще изпълните желанията ми, или ще взривя самолета и ще ви оставя на гнева на обществото.

— Искам да говоря лично с теб, Кен. Може ли? Ще си тръгна, когато кажеш.

Улф се зачуди на молбата й. Това не влизаше в процедурата. Или бе пропуснал нещо?

— Не!

— Помисли по въпроса, а? Не съм въоръжена, пък и това няма значение, нали? Нали ти държиш смъртоносния спусък. Аз не представлявам заплахата, но ми е трудно да говоря с теб от разстояние.

Той се изсмя и погледна уреда за измерване количеството на горивото. Вече бяха налели пет хиляди литра.

— Кет, пак забравяш, че знам евтините ти трикове. Ако те пусна тук, ще имаш възможност да ми въздействаш пряко и да се

преструваш, че си ми приятелка и държиш на мен. Пък и аз съм нормален мъж и току-виж сме се харесали. Не. Не може да дойдеш тук. Няма за какво да говорим, докато ти и Бостич не ми дадете онова, което искам.

— Тогава позволи ми да говоря с Бостич. Може би ще убедя него.

Рудолф не чу искането, но видя странното изражение на Кен, който изведнъж се обърна към него, сетне протегна ръка и включи високоговорителя над главите им.

— Добре, Кет. Но ще слушам всяка дума.

— Ясно.

Отговорът прогърмя оглушително в пилотската кабина.

Улф намали звука и посочи микрофона.

— Вземи го, Бостич. Агент Кет Бронски иска да говори с теб.

По лицето на прокурора премина тревога.

— За какво?

Кен изсумтя.

— Откъде да знам, по дяволите? Може би най-после ФБР са се усъмнили в теб.

— Какво да направя?

— Вземи микрофона, натисни копчето, когато говориш, и го пусни, за да слушаш.

Бостич го направи толкова предпазливо, сякаш щеше да го хване ток.

— Тук прокурорът Рудолф Бостич.

— Пусни бутона — изсъска Улф.

— Какво?

— Пусни бутона, за да чуеш какво ще ти кажат.

Бостич рязко дръпна пръста си.

Чу се гласът на Кет, която се представи и го увери, че ФБР е наясно с всички аспекти на възникналата ситуация.

— Защо искате да говорите с мен? — попита Рудолф. — Единственото ми желание е да се махна оттук.

— Господине, трябва да ви кажа, че ако прикривате информация по случая Лумин, вие излагате на риск себе си и всички на борда.

— Опитвате се да ме сплашите ли, агент? — изсумтя Бостич.

— Не, господине. Но разбрах, че един полицейски детектив е повдигнал сериозно обвинение срещу вас, а сега поради същата причина сте замесен и в похищение на самолет. Исканията стигнаха чак до Белия дом. Не ми позволяват да дойда при вас и да разговаряме лично, затова трябва да използвам този метод. Господин Бостич, разказах ми накратко за изслушването в Кънектикът, довело до обявяването за недействителна заповедта за обиск. Бих желала да поговорим за това.

Лицето на Рудолф се изкриви от удивление.

— Знаете ли кой съм аз, госпожице?

Отговорът на Кет беше незабавен.

— Да, господине, казаха ми кой сте. А сега, във връзка с твърдението на детектив Матсън, дадено под клетва. Вие сте му се обадили по телефона, че Бадли Лумин е убиецът на Мелинда Улф. Има ли нещо вярно в това? Моля ви, помислете внимателно, преди да отговорите, защото това е официално разследване.

Бостич поклати глава и се усмихна иронично.

— От кой провинциален участък идвате, агент Бронски? Та вие разговаряте с кандидата за главен прокурор на Съединените щати. Не аз съм проклетият похитител, а командирът Улф! Как се осмелявате да ме разпитвате, при това по отворена радиолиния?

Изведнъж Кен се разсмя и Бостич го погледна изумено и попита:

— Какво има?

— Какво има ли? Само се чуи как говориш, лъжецо! Надут, надменно лайно! Всеки момент може да се простиш с живота си, знаеш, че лъжеш, и пак имаш наглостта да я заплашваш, само защото тя е жена, някакъв си агент на ФБР, а ти си големият, мъжествен, страшен прокурор. Господи, Бостич, ти си адски егоцентрично копеле! Арогантността ти не познава граници.

— Не знам какви ги бръцолеваш, Улф.

— Знаеш, и още как. И мисля, че току-що отблъсна единствения приятел, който имаше, глупако. Продължавай в този дух. Зъби се на онази жена. В края на краищата тя няма никакво значение. Само една малка женичка. Също като дъщеря ми. А жените са много досадни, нали, Руди?

— Въпросите й са глупави — смотолеви Бостич.

— Ами обясни ѝ го подробно. Защото, когато свършиш с демонстрацията на пълното си презрение, тя вероятно ще дойде тук и сама ще те застреля. Ще ми спести труда.

Прокурорът изсумтя.

— Ти нямаш пистолет. Само този електронен спусък.

Кен се замисли, после насочи показалец към него.

— Знаеш ли, за това имаш право.

Обърна се към гълфстрийма и изключи високоговорителя.

— Кет, с голямо прискърбие ти съобщавам, че великият кандидат за главен прокурор не те харесва. Всъщност мисля, че господин Бостич е женомразец.

— Само се опитвам да разбера истината, Кен. Какво ще правим сега?

Той започна да барабани с пръсти по таблото, сетне рече:

— Виждам, че заместник-шерифът се приближава към теб. Отпрати го. Искам да стои с ръце на главата до предната ми врата и да мога да го наблюдавам непрекъснато.

— Защо, Кен?

— Няма да ти кажа. Само мога да те уверя, че нямам намерение да го нараня. Но искам да му обясниш, че ако се опита да направи нещо, всички ще хвъркнат във въздуха.

Улф извади от калъфа с картите нещо като малка ръчна радиостанция, после откопча предпазния си колан, погледна Бостич и вдигна електронния спусък.

— Мръднеш ли, пускам го.

Рудолф възмутено поклати глава.

— Никъде няма да отида.

Кен закачи малката ръчна радиостанция на колана си и застана между конзолата и вратата на пилотската кабина. Протегна ръка и издърпа ремъка от пилотското място. Бостич трепна от вибрацията и понечи да се обърне.

— Не мърдай! — заповяда Улф. — Гледай само напред!

Рудолф се подчини и се вторачи в таблото с уредите.

Кен бръкна под седалката му и нагласи нещо, после праметна ремъка на лявото рамо на Бостич.

— Дръж и дърпай с всичка сила.

— Защо?

— Не питай. Дърпай.

Рудолф хвана ремъка с дясната си ръка и го опъна докрай.

— А сега какво?

— Нагласих спусъка в макарата на предпазния колан в основата на твоята седалка, Бостич. Дърпането ти държи спусъка натиснат.

— Не! — извика Рудолф. — Не можеш да ме оставиш така!

Кен изсумтя презрително.

— Как? В агония, както ти ме остави, когато излъга съдията? Ще те оставя както искам, отрепко.

— Какво мислиш да правиш?

Гласът на Бостич представляваше измъчено скимтене.

— Какво мисля да правя ли? Ще отида до тоалетната и не искам да си тръгнеш. Всеки опит да помръднеш ще доведе до смъртта на всички.

Рудолф дишаше учестено.

— Нали ще се върнеш?

— Може би да, може би не. Възможно е да евакуирам останалите, а теб да те оставя така, докато не получа самопризнания, или да подпаля самолета и да те оставя да решиш дали да се взривиш, или да се изпечеш. Имаш само една възможност.

— Каква?

— Подписваш самопризнанията и те пускам. Помисли по този въпрос. И не забравяй — и най-малкото отслабване на натиска може да задейства спусъка. И не се опитвай да говориш по радиопредавателите. Изключени са.

20.

Регионално летище, Телърайд, Колорадо — 15:27

Кен Улф се пресегна и взе микрофона на вътрешната радиоуредба.

— Драги пътници, ще видите един човек да излиза от пилотската кабина. Не правете опити да го спрете, нито да се приближавате до него или да му говорите. Останете на местата си. Същото се отнася и за екипажа.

Той погледна през шпионката, после отвори вратата. Рудолф беше опънал ремъка и изобщо не подозираше, че спусъкът е в лявата ръка на Улф.

— Искam само да знаеш, че животът на всички зависи от теб, Бостич — подигравателно подхвърли Кен.

В пътническия салон на първа класа цареше тишина. Няколко чифта стреснати очи проследиха движенията му. Улф взе микрофона и се обади в отделението за екипажа отзад. Анет отговори веднага.

— И тримата ли сте там?

— Да — беше леденият отговор.

— Добре. Ще усетите промяна в налягането, когато предната врата се отвори. Останете по местата си. Не идвайте тук и не позволявайте на пътниците да стават.

— Разбрано.

— И още нещо. Спусъкът е у мен. Ако видя, че някой отваря врата или се опитва да слезе от самолета, ще взривя всички.

Той остави микрофона и слушалките и погледна през прозорчето на вратата. Заместник-шерифът стоеше с ръце на главата.

Кен освободи автоматичната ключалка и натисна копчето, което спускаше стълбата. Бръмченето на механизма спря и той отвори вратата. Застана за миг на прага, очаквайки да бъде повален от дъжд от куршуми.

Хладният ветрец го погали, когато излезе навън и вдигна лявата си ръка.

— Виждаш ли това черно пластмасово нещо, заместник-шериф?
— извика той.

— Да — отговори Гарсия.

— Агентът на ФБР каза ли ти, че това е спусък?

Гари кимна.

— Добре. Сега ще сляза по стълбата. Ако някой чака с оръжие, по-добре го спри. Щом ме застрелят, всички ще отидем на небето с една-единствена ужасна експлозия.

— Наоколо няма никой. Казах на хората си да стоят надалеч. Какво искате?

Кен стигна до последното стъпало и стъпи на пистата, като веднага приклепна, за да погледне дали някой не се крие под самолета.

„Дотук добре“ — помисли той, изправи се и пак се обърна към помощник-шерифа.

— Искам револвера ти. Извади го с два пръста от кобура и го сложи на земята, после отстъпи назад. Видя ли внезапно движение, ще взривя бомбата.

— Не.

— Не? — изненада се Улф.

— Не мога да ви дам револвера си.

— Мисля, че ситуацията не ти ясна, помощник-шериф. Как се казваш?

— Гари Гарсия.

— Не се опитвай да се правиш на герой, Гари. Или ще ми дадеш револвера, или ще станеш причина за смъртта на сто и двавет души.

— Не, господине.

— Защо?

— Защото вие сте пилот и аз не мога да повярвам, че един командир на полет може да направи такова нещо.

Кен поклати глава в почуда.

— Повярвай, Гари. Аз съм изключение. — Той посочи гълфстрийма. — Агентката на ФБР не ти ли каза, че съм отчаян и не ми пука от нищо?

— Не, господине.

— Виж какво, Гари, дали ще живея или ще умра, дали ще взривя пътниците или ще ги спася — изобщо не ме интересува. Тя не ти ли

каза това? — Улф млъкна. Изведнъж му хрумна една идея. — А каза ли ти колко души убих снощи край Фейт Колинс?

Гарсия отвори широко очи. Не беше чувал за никакви убийства, но от друга страна, през последната седмица не бе слушал новините по радиото и телевизията.

— Искаш ли да изложиш на риск живота на всички, Гари? На непредсказуемите действия на маниак като мен?

— Защо... ви е револвер, след като имате бомба?

Кен видя, че от прозорците на гълфстрийма надничат лица. Изведнъж на стълбата се появи привлекателна жена. Държеше се за перилата и изглеждаше разтревожена.

Той измъкна радиостанцията от колана си.

— Виждаш ли това?

Заместник-шерифът кимна.

— Това е усилвател. Част от спусъчния механизъм. Спусъкът в лявата ми ръка няма часовников механизъм. Но на бомбата има. Такова нещо не са виждали дори във ФБР. Сам го измислих.

Кен завъртя копчетата на радиостанцията и я остави на земята до себе си. После бавно тръгна към заместник-шерифа.

— Какво правите?

— Ще поиграем на електронни пиленца, Гари. Настроих го да се задейства след по-малко от минута. Не забравяй, че трябва да продължавам да държа спусъка в лявата си ръка, инак бомбата мигновено ще се взриви. Но след около петдесет и пет секунди, ако не се върна при това устройство и не натисна дезактивиращия код, всичко ще свърши.

— Вижте, не мога да ви дам револвера си.

Тонът беше по-скоро умолителен, отколкото ядосан.

— Добре, тогава аз ще го извадя от кобура... Ако ме забавиш, оказвайки съпротива, ти ще си виновен, че си взривил заложниците, които искаш да спасиш.

Улф продължаваше да върви към Гари Гарсия.

— Спрете! Не се приближавайте!

Гласът на заместник-шерифа прозвуча пискливо и неуверено.

— Аз издавам заповедите тук, Гари, а ти само ме бавиш да се върна при часовниковия механизъм.

Между двамата оставаха само два метра.

— Вижте...

— Не е умно да рискуваш с един мъртвец, който няма какво да губи.

Метър и половина.

От стълбата на гълфстрийма се разнесе гласът на Кет:

— Кен?

Улф продължи бавно да върви към Гарсия.

— Какво избираш, Гари? Вероятно вече прахосахме двајсет секунди, а ми трябва най-малко пет, за да се върна да изключа онова нещо.

Заместник-шерифът погледна нервно към Кет, после отново Кен и облиза устни.

Кен вече беше на метър от него. Гледаше го в очите.

С периферното зрение видя, че Кет бързо слиза по стълбата на гълфстрийма.

— Вероятно ни остават двајсет секунди — каза Кен. — Искаш ли да продължим да спорим?

— По дяволите! — изруга Гарсия, поклати глава и погледна към кобура си. — Вземи го. Бързо го вземи. Само... се върни при проклетия си усилвател.

Кет бавно се движеше към тях.

Улф протегна дясната си ръка и извади револвера от кобура, после се обърна, бързо се приближи към радиостанцията и натисна едно от копчетата. Кет спря до Гарсия.

— Часовниковият механизъм е дезактивиран... Оставаха осем секунди — съобщи тя по предавателя, сетне извика: — Кен?

— Да, Кет? Намериха ли го?

Тя поклати глава. Улф погледна часовника си, после нея.

— Остават шестнайсет минути, Кет.

— До какво, Кен? Ами ако отнеме повече време?

Той поклати глава.

— Крайният срок не подлежи на преговори.

— Ти искаш Бостич, нали?

Внезапен повей на вятър развя косите ѝ и Кет се опита да ги приглади. Улф се огледа, за да се увери, че никой не се промъква към него, после пак се обърна към нея.

— Знаеш, че искам Бостич. Искам да направи самопризнания, за да могат да осъдят Лумин.

— Ако ми дадеш малко време, аз мога да го накарам да признае. Съгласна съм, че вероятно лъже.

Кен отново погледна през рамо. Цистерната с горивото я нямаше. Осемте хиляди литра, които му бяха налели, щяха да стигнат за не повече от два часа и половина.

После погледна револвера на заместник-шерифа в ръката си. Гарсия стоеше зад агентката.

— Не се шегувам, Кен — продължи тя. — Знам за изслушването пред съдията и за детектива и мисля, че Бостич лъже. Но ако не говоря с него очи в очи, едва ли ще мога да го докажа.

Кет тръгна към него със същата бавна и равномерна крачка, с която Улф се бе приближил до заместник-шерифа.

— Какво предлагаш? — попита Кен.

— Дай ми време да се кача на борда на самолета и да разпитам Бостич. Той не ме харесва и аз не го харесвам, затова ще видим докъде ще доведе това. Ако не излезе нищо, ще си тръгна. Можеш да ме изриташ винаги когато поискаш. Ще се върна на гълфстрийма и ще продължим да говорим по радиовръзката.

Вятърът опъна блузата ѝ, разкривайки женствените ѝ очертания, и Кен видя, че не носи кобур под мишницата.

— Крайният срок още е в сила, Кет.

Тя кимна.

— Добре, но какво ще направиш после? Ще взривиш ли всички, докато все още има шанс за успех? Ще бъде много жалко.

— Имам по-добър план — каза Улф. — Не се ли питах защо не те спирам?

— Не.

— Замисляла ли си се за собствената си безопасност? Въоръжен съм с бомба и с револвер и съм адски отчаян и опасен. Защо се приближаваш до мен? Толкова ли си смела?

Тя се изсмя и погледна встрани, после отново се вторачи в очите му.

— Смела ли? Шегуваш ли се, Кен? Коленете ми... треперят. Ти плашиш всички ни до смърт, но предпочитам да говорим лично, а не по радиопредавателя. Пък и не мога да разпитам Бостич по този начин.

Въпреки онова, което мислиш за мен, аз искам да ти помогна да решиш случая с убийството на дъщеря ти, както и да приключи с това... похищение.

Той се усмихна. Тя направи още една крачка и спря.

— Винаги съм вярвала сяпа на пилотите — рече Кет. — Може и да ме помислиш за луда, но това е било усещането ми винаги, когато съм сядала в самолет. И през ум не ми е минавало, че командирът може да ме отвлече.

— Странно — каза Кен, погледна към небето и поклати глава. — Наистина странно.

— Ти поръчваш музиката. Аз само се опитвам да танцувам.

Той я погледна в очите. Усмивката му помръкна.

— Кет, не си помисляй дори за секунда, че не знам какво кроиш.

— И какво кроя, Кен?

— Ти си агент на ФБР, за бога, въпреки крехката си женствена фасада. Много добре знам, че си обучена да убиваш такива като мен.

Тя изведнъж се засмя — някак насила, но достатъчно неловко, за да го изкара от равновесие повече от всякога.

— С какво ще те убия, Кен? С голи ръце ли? Едва ли ще мога да те сграбча за врата.

— Въпреки това, дръж ръцете си скръстени.

— Добре. Имаш право. Те могат да бъдат смъртоносни оръжия.

Улф се усмихна неволно.

— Опитваш се да ме измамиш, млада госпожице.

— Не е вярно, Кен!

— Искаш да повярвам, че се съмняваш в Бостич, но всъщност не мислиш, че е излъгал. Нито че аз казвам истината.

Тя поклати глава. Изражението ѝ беше сериозно.

— Не. В гласа на този човек има нещо, което издава не само страх.

— Да, преди всичко той е един надут задник.

— Позволи ми да опитам, Кен. Моля те! Ще се откажа веднага, щом решиш, че нищо не става.

Той пак се вторачи в очите ѝ. Дали имаше начин да ѝ позволи да опита, без да му се изплъзне контролът над положението? Ако ѝ разрешише да разпита Бостич, щеше да се отърве от безкрайните разтакавания.

Улф направи крачка назад, насочи револвера към главата ѝ и кимна към боинга.

— Добре, Кет, можеш да се присъединиш към групата.

Тя се стресна и вирна глава.

— Искаш да кажеш, че нямаш нищо против да се кача на борда?

— Не, агент Бронски. Искам да кажа, че ти току-що стана заложник.

21.

Регионално летище, Телърайд, Колорадо — 15:30

Няколко минути след като Улф излезе от пилотската кабина, Рудолф Бостич седя неподвижен. Стискаше ремъка и се опитваше да разгадае звуците, които достигаха до него. После чу вратата на самолета да се отваря, разнесоха се приглушени гласове и той реши, че командирът е слязъл на пистата.

Проблемът с електронния спусък изглеждаше лесен. Достатъчно беше непрекъснато да държи ремъка опънат. Нямаше значение къде се намира тялото му — копчето оставаше натиснато.

Бавно и внимателно Рудолф се измъкна от мястото си, приклепна до седалката и плъзна ръка към макарата в основата.

И изведнъж залитна и ремъкът се изплъзна от пръстите му, изплющя и автоматично се нави. Бостич стисна очи и зачака експлозията.

Нищо.

Той се хвана за облегалката на седалката на помощник-пилота и се изправи. Потърси малкия електронен спусък, но не го намери.

Изводът беше потресаващ, но неизбежен.

„Копеле! Спусъкът не е тук. Вероятно изобщо няма такова нещо.“

Няколко мига стоеше потресен. Сетне долепи око до малката шпионка. Дневната светлина струеше през отворената врата. Видя главите на неколцина от пътниците, но от Кен Улф нямаше и следа.

Бостич предпазливо се наведе над седалката на пилота и погледна през прозореца вляво. Улф стоеше на десетина метра, с гръб към самолета, и разговаряше с млада жена, която вървеше към него. Може би Рудолф щеше да успее да се измъкне и да отвори някоя от задните врати на боинга.

За миг през съзнанието му премина леко и далечно угризение, че ще остави самолет, пълен със заложници, но той бързо избягна този мисъл от главата си. Отказваше да повярва на Улф, че ще постигне

целта си, ако взриви всички на борда. Това беше позъорство. Мина му през ум да обясни бягството си на хората, които бяха заложници заради него, но отхвърли и тази идея.

Ако Рудолф не беше на борда, Улф нямаше причина да продължи с отвличането, затова защо би наранил някого?

„Добро обяснение — реши той. — Ако нещо се случи, след като слеза от самолета, ще го кажа в своя защита.“

Открехна вратата на пилотската кабина и надникна към отворения изход. Улф беше там, с гръб към самолета.

Рудолф се наведе и влезе в първа класа. Изправи се и хукна към задната част на пътническия салон, без да обръща внимание на учудените погледи, които проследиха движенията му.

Стигна до помещението за екипажа и един мъж му препречи пътя.

— Господине? Да не сте се побъркали?

— Какво правиш тук, Руди? — попита и Анет.

Той я погледна като обезумял, приближи се до вратата и сложи ръка на дръжката.

— А ти какво мислиш, че правя? Ще избягам и така ще премахна причината за отвличането на този самолет.

Анет пристъпи към него.

— Не чу ли предупрежденията му?

Бостич изсумтя.

— Този престъпник е пълен с предупреждения, но от един час го наблюдавам и мога да ти кажа, че целта му съм единствено аз.

— Но в багажното отделение има бомба.

Рудолф видя непреклонния израз в очите ѝ и си спомни блокчето пластичен експлозив, което му беше показал Улф. Нервно облиза устни и отмести поглед.

— Убеден съм, че бомбата е истинска, но той няма да я взриви.

— Той ли ти го каза? Даде ли ти основания да мислиш така?

Прокурорът се намръщи.

— По дяволите, умея да преценявам хората и ти казвам, че няма да го направи. Имай ми доверие.

— Защо да ти вярвам? Не знам кой е прав и кой крив в историята, която Кен разказа по радиоуредбата, но не мога да разчитам

на мнението ти, защото е на човек, който се опитва да спаси кожата си и е изпаднал в паника.

Той се изсмя подигравателно и поклати глава.

— Да, така е. Спести ми аматьорската си психология и се дръпни от вратата, освен ако не искаш да станеш съучастник в похищение и въздушно пиратство.

Анет стисна дръжката на вратата, а Кевин се приближи до тях.

— Никъде няма да отидеш — заяви Анет. — Щом искаш, смятай ме за съучастник, но за мен ти си страхливец.

— Тя е права — добави Кевин. — Дръпни се от вратата. Излагаш на опасност живота на всички ни.

Бостич се обърна към него и изръмжа:

— Стой настрана от тази работа, момче!

Кевин бързо протегна ръка и сграбчи дръжката.

— Момче, а? — подигравателно повтори той.

Няколко секунди очите на Рудолф се стрелкаха между двамата. Накрая той пусна дръжката.

— Добре. Вижте какво. Той е навън. Не знам какво прави, но моментът е идеален за...

— За какво? — изненадана го прекъсна Анет. — За да използваш аварийния изход и да избягаш, а той да те види? И да ни оставиш тук?

Бостич поклати глава.

— Щях да изчакам, докато се върне на борда и види, че ме няма. — Той им обясни за номера със спусъка и седалката на помощник-пилота. — Ще започне да ме търси и докато тича по пътеката между редовете, аз ще се измъкна.

— И ще отидеш да потърсиш помощ, нали?

Той кимна, после осъзна, че Анет му се подиграва.

— Не, само щях да премахна причината за похищението.

— Позволи ми да ти задам един въпрос, Руди — тихо каза Анет.

— Писна ми от въпроси... — Бостич гледаше в пода.

— Нищо. Отговори на още един. За онази заповед. Наистина ли се обади на детектива и поради някаква причина не искаш да го признаеш?

На лицето му мигновено се изписа насмешка.

— Сигурно се шегуваш!

— Така ли беше? — монотонно повтори тя.

— Защо да отговарям на този глупав въпрос? Та аз съм федерален прокурор, за бога.

— Кажи ми истината.

— Разбира се, че не съм се обаждал, но дори да беше така, нямаше да го призная, още повече пък на теб.

— Мисля, че... току-що отговори на въпроса ми — тихо и бавно каза тя.

Смущението на прокурора се засили.

— Ще ми помогнеш ли да се измъкна оттук, или не?

— Седни, Руди.

— Какво?

— Седни тук, на последния ред. Не можеш да мръднеш без нас и се страхувам, че и ние не можем да мръднем без теб.

В същото време Кет Бронски гледаше в дулото на оръжието, насочено към главата ѝ. Думите на Кен Улф отекваха в съзнанието ѝ като вибрации на гонг.

„Току-що стана заложник“ — бе казал той.

Тя го погледна в очите.

— Шегуваш се, нали?

Кен бавно поклати глава.

— Не, Кет.

Тя разпери ръце.

— Кен, каква полза има от това? Та аз водя преговорите.

— Тогава ще се качим на борда и ще преговаряме. Хайде, госпожице. Качвай се по стълбата.

— Не мога да повярвам!

— Преди малко водих същия разговор със стъписания заместник-шериф — изсумтя той. — Говоря сериозно, Кет.

Смутена, като насън, тя започна да се качва. Как щеше да обясни на Франк какво се беше случило?

„О, боже! От Вашингтон ще ми отнемат правата да преговарям. Ще побеснеят! Никога вече няма да ме приемат сериозно.“

Кет спря по средата на стълбата и се обърна към Кен.

— Как ще бъда връзка между теб и правителството и ще ти помогна да получиш онова, което искаш, след като съм тук, при теб?

Той се усмихна криво.

— Хайде, Кет! Не това беше първоначалната ти цел. И двамата го знаем. Освен това на борда имаме телефони. Щом накараш Бостич да направи самопризнания, можеш да говориш и с папата, ако искаш.

— Не съм католичка.

— Качвай се.

Тя се обърна и стигна догоре. Кен я следваше по петите.

— Спри за миг, Кет.

Той натисна едно копче. Механизмът забръмча и вратата се затвори.

— Стой тук. Не мърдай — добави Кен, отвори вратата на пилотската кабина и се наведе, после се обърна към Кет. На лицето му беше изписано странно изражение.

— Какво има? — попита тя.

— Изглежда, Бостич е разкрил малката ми хитрост и е изтичал отзад.

— Каква хитрост?

Той я погледна и поклати глава.

— Няма значение. Влез вътре и седни на седалката вдясно.

— На мястото на помощник-пилота?

— Да.

— Какво ще правим?

— Ние? Хайде да изясним ролите си, Кет. Аз съм похитителят. Държа револвер и бомба и издавам заповеди. Ти си заложник. Престани да говориш като мой съучастник.

— Защо, обърквам ли те? — с престомена изненада попита тя.

— Да, объркваш ме!

— Добре — усмихна се Кет, макар че стомахът ѝ се беше свил, докато си представяше неминуемата реакция на ФБР, когато разберяха, че техният агент е станал заложник.

— По дяволите, много те бива — неочаквано рече Кен.

— Само се опитвам да разбера какво искаш, Кен — невинно отговори тя.

Той посочи с револвера към вратата.

— Хайде, влизай в кабината и сядай на мястото на помощник-пилота. Бързо.

Тя го погледна в очите.

— Какво си намислил, Кен?

— Влизай!

— Не го убивай, Кен. Не прави глупости!

— Какво? — възкликна той възмутено. — Да застрелям единствения негодник, който знае нужната ми информация? Едва ли. Влизай вътре, Кет!

— Или какво? Ще ме убиеш ли?

Звукът от зареждането почти я оглуши, но тя не забеляза, че пръстът му не е на спусъка.

— Имам още един, последен шанс да хвана Лумин, като изтръгна самопризнания от Бостич. Няма да имам повече възможности. Попречиш ли ми, наистина ще те застрелям, Кет.

— Добре — тихо каза тя.

— Снощи имаше и други възможности с Лумин. Днес има само една.

Той внимателно освободи ударника.

Кет кимна.

— Добре, отивам.

Влезе в пилотската кабина и тромаво се намести на мястото на помощник-пилота, опитвайки се да овладее треперещите си крайници. Допреди няколко секунди беше почти сигурна, че ще може да го разубеди, но сега увереността ѝ се бе изпарила.

Главата ѝ още се въртеше. Сети се за чантата си, която бе останала в другия самолет. Пистолетът ѝ беше там. Там бяха служебните ѝ документи, кредитните карти и нещо, които Кен Улф не трябваше да вижда — разрешителното ѝ за пилот.

Тя огледа бутоните, калъфа с картите и кабела на слушалките. Наведе се наляво и погледна през открехнатата врата. Кен сваляше от багажното отделение над седалките някакво куфарче.

Кет включи слушалките и натисна бутона на предавателя.

— Пет Лима Лима, чувате ли ме?

— Тук сме, Кет — отговори Джейсън. — Какво става?

Тя се поколеба за секунда — чудеше се дали да не излъже.

— Обадете се на Франк в Солт Лейк Сити и му кажете какво се случи.

— Видяхме револвера, Кет. Доброволно ли се качи на борда?

— Не... но ще се опитам да овладеем ситуацията. Кажи му да информира Вашингтон и да чака на телефона.

Някакъв звук я накара да се обърне. Кен Улф стоеше на прага и държеше куфарчето.

— Успееш ли да изтръгнеш самопризнания от Бостич, ти гарантирам овладяване на ситуацията.

Тя се вгледа в очите му, но не видя гняв.

— Нали каза, че мога да използвам телефон.

— Това е радиопредавател, както много добре знаеш. Не прекъсвай връзката.

— Къде е Бостич?

— Отзад. Седи и трепери от страх.

— Да отида ли да поговоря с него?

Кен не обърна внимание на въпроса. Седна на пилотското място и плъзна лостовите напред.

— Кен?

Улф закопча предпазния си колан. Поглеждаше всеки няколко секунди през прозореца, после към уредите за горивото.

— Да? — рече накрая той.

— Кога да разпитам Бостич?

— Когато излетим.

Сърцето ѝ пропусна един удар.

— Кен?

Той вдигна дясната си ръка, за да ѝ направи знак да почака.

— Един момент. Трябва да свърша някои неща.

— Кен, ти обеща да освободиш пътниците.

Улф поклати глава.

— Не съм обещавал такова нещо, Кет. Казах, че искам, но ти и твоите хора от Вашингтон не изпълнихте вашата част от споразумението. Не мога да ги пусна, докато не арестуват Лумин.

Тя се наведе, за да види лицето му.

— Погледни ме в очите, Кен!

Лицето му беше безизразно.

— Да?

— Не можеш да излетиш с всички тези хора на борда. Трябва да ни дадеш нещо. Имаш мен и Бостич и те не ти трябват.

В очите му имаше нещо, което не бе забелязала досега — далечно, почти унесено изражение, сякаш гледаше през нея и тя не се броеше в уравнението, ръководещо мислите и действията му.

— Пътниците ще останат, Кет.

— По дяволите, пусни поне неколцина. Например съпругата на онзи човек, когото прати за зелен хайвер в Дуранго. Той не е на себе си, защото тя е бременна и уплашена до смърт. Моля те, Кен! Освободи поне нея.

— И докато го правя, ще слязат и още неколцина, нали?

Кет усети, че той се колебае и обмисля предложението.

— Няма значение дали ще задържиш дваисет или сто и дваисет, Кен, освен че ако пуснеш сто, ФБР ще има причина да ти даде нещо в замяна.

— Първо беше една уплашена съпруга, сега станаха сто.

— И без това самолетът е твърде тежък, за да излети с всички тези хора и горивото.

Кен погледна през прозореца вдясно.

— Виждаш ли цистерната?

Кет погледна навън.

— Да.

— Щом свърши да налива гориво, се махаме оттук.

По гърба ѝ полазиха ледени тръпки.

— Кен, със сто и дваисет пътници, багаж и пълен резервоар няма начин да излетиш от тази писта. Ще убиеш всички.

— Ще видим, Кет.

Тя се вторачи в него. Улф нагласи климатичната инсталация и налягането, после взе микрофона на радиоуредбата и натисна копчето.

— Драги пътници, ще има малко забавяне, докато ви освободя от самолета. Може да се наложи да го направим на друго летище. А през това време, за да не се изкуши някой, ще херметизирам самолета, така че не се опитвайте да отваряте вратите или аварийните изходи.

Той остави микрофона. Кет поклати глава.

— Не ти вярвам.

— Какво?

— Ами децата?

Той я погледна озадачено.

— Какви деца?

— На борда има деца, които ти тероризираш от няколко часа. Те плачат, треперят и се притискат до родителите си. Така ли отмъщаваш за смъртта на Мелинда? Твоето момиче е било тероризирано, измъчвано и убито. Ти правиш същото с тези деца.

— Млъкни, по дяволите! — избухна той. — Как се осмеляваш да сравниш краткотрайното неудобство на хората отзад с онова, което направи Лумин? — Очите му искряха от гняв. — Искаш да говорим за деца, така ли? Добре тогава. Ето за това например.

Той бръкна в джоба на ризата си, извади нещо и със сила го стовари пред нея. Беше снимка на усмихнато момиченце.

— Мелинда ли е? — попита тя.

Той кимна.

— Това е детето, което обичам. Освен това, откъде знаеш, че в самолета има деца?

— Има, и ти също го знаеш — тихо и настоятелно отговори Кет. — Ти искаш да хванеш убиеца на Мелинда и не те е грижа за въздействието от онова, което правиш, върху другите деца.

Кен прибра снимката в джоба си и поклати глава.

— Глупости. Няма деца.

— Обади се на стюардесите. Хайде, попитай ги.

Той изправи рамене, погледна я гневно и тресна с длан по ръба на контролното табло. Кет изтръпна.

— По дяволите, не ме ядосвай! Накарах те да дойдеш тук, за да пречупиш Бостич, а не да поемеш контрола върху ситуацията.

— Знам, Кен. Ти държиш всички карти. Имаш бомба и револвер. Готов си да отнемеш живота ми, за да получиш онова, което искаш, и да убиеш всички на борда. Но също така знам какво се опитваш да направиш и че в момента си смутен, понеже не си помислил за децата. Освен това знаеш, че имам право и...

— Стига! — изкрещя той.

— Не! — извика тя. Очите ѝ блестяха. — Няма стига! Децата не ти трябва на борда, за да постигнеш целта си. Чуй ме, Кен! ФБР иска напредък под формата на освободени пътници, а и какво са виновни децата, за да изживяват този кошмар! Мислиш ли, че не са ужасени, като виждат родителите си уплашени? Мислиш ли, че не разбират заплахите ти?

Той вдигна револвера и я погледна. Дишаше тежко. Челюстите му бяха стиснати. Очите му горяха. Сърцето на Кет подскочи.

Кен обаче насочи револвера към слепоочието си. Показалецът му се плъзна към спусъка.

— Недей, Кен!

— Кет... — Той затвори за миг очи, после ги отвори и преглътна с усилие. — Може би трябва да свърша всичко сега и тук. Щом не мога да разоблича Бостич и Лумин, по-добре да го направя. И без това с мен е свършено.

— Кен, за бога, поне първо дезактивирай бомбата!

Той погледна електронния спусък и кимна.

В главата ѝ се блъскаха противоречиви мисли. Ако го оставеше да дезактивира бомбата и да се застреля, всичко щеше да свърши, но това не решаваше въпроса с Бостич и Лумин. Ако го разубедеше, щеше ли да стане съучастничка в похищението? Щеше ли да бъде отговорна, ако после се случеше нещо ужасно?

— Кен, дезактивирай бомбата, преди пръстът ти да е изпуснал спусъка. Освободи пътниците и ми позволи да разпитам Бостич.

Той я погледна в очите.

— Кет... недей да...

— Какво, Кен? — тихо попита тя. — Да не се месея ли? Хайде. Съзнаваш, че не си помислил за децата. Пусни ги! Освободи онази бременна жена и прибери револвера. Не си помисляй да се застреляш, преди всичко това да е свършило, но поне дезактивирай проклетата бомба. Ами ако се спънеш и изпуснеш спусъка?

Той бавно кимна, отпусна револвера и взе микрофона на радиоуредбата.

Кет не откъсваше очи от него.

— Анет, има ли деца на борда?

Женският глас от другата страна на линията беше хладен и монотонен.

— Разбира се.

— Колко са?

— Не съм ги броила, Кен, но има едно бебе, няколко под десет години и вероятно две-три на единайсет-дванайсет. Защо?

Улф гледаше Кет в очите, но в погледа му нямаше присмех.

— Всички деца, техните родители и жената, чийто съпруг оставихме в Дуранго, ще слязат. Другите остават. — Кен разкопча предпазния си колан и отново погледна Кет. — Затегни колана си и не ставай от това място.

После взе револвера, затъкна го в колана си и излезе.

Кет веднага натисна бутона на предавателя и прошепна:

— Дейн, чуваш ли ме?

— Да — мигновено отговори той.

— Той ще освободи децата и родителите. Можеш ли да ги вземеш на борда си, или да ги уредиш да останат на летището?

— Няма проблеми.

— Говори ли с Франк?

— Да. Каза, че сега Вашингтон ръководи операцията и че са тръгнали подкрепления да обездвижат похитителя.

— Не, Дейн! Обади му се да им каже, че не могат да рискуват! Обработвам Улф. Не трябва да докарват нищо, защото ще го уплашат.

— Ще им предам, Кет, но твоят приятел Франк мисли, че е твърде късно.

— Тогава се свържи с Вашингтон. Франк ще ти каже номера. Обясни им, че имам напредък, но искам всичко, което могат да намерят за Бостич.

— Как да говорят с теб?

— Още не знам. Чакай малко.

По радиоуредбата Кен каза на всички семейства с деца да вземат багажа си и да се приготвят да слязат от самолета.

— Вратата се отваря, Кет — рече Дейн.

— След малко ще излязат. Кажете на Вашингтон, че ще използвам или клетъчен телефон, или ще говоря чрез теб.

— Имаме сателитен телефон. Бил каза, че можем да го включим, когато ти трябва.

Тя надникна през откренатата врата и видя пътниците, които се бяха наредили да слязат. После отново се чу включването на радиоуредбата.

— Знаем, че всички искате да слезете, и бих желал да мога да ви пусна. Но страхливецът, когото преди известно време видяхте да бяга по пътеката между редовете, Рудолф Бостич, прокурорът, който пусна на свобода убиеца на дъщеря ми... Докато Бостич не подпише

самопризнания, не мога да освободя никой от вас. Мелинда... така се казваше дъщеря ми...

Чу се сподавено ридание и радиоуредбата млъкна. През отворената врата Кет видя, че лявата ръка на Кен е отпусната до тялото, а пръстите още стискат бутона на малкия електронен спусък. После Улф се прокашля.

Радиоуредбата отново изщрака.

— Мелинда не би искала да плаша деца. Затова искрено се извинявам на младите хора на борда. След около пет минути ще спусна стълбата и можете да слезете. Искам да освободя и госпожата, чийто съпруг оставихме в Дуранго. Само... моля ви... не забравяйте какво ви казах. Помнете дъщеря ми. Знам, че нарушавам закона. Но законът не помогна, затова нямам друг избор.

22.

Регионално летище, Телърайд, Колорадо — 15:50

Анет видя как и последното семейство свали ръчния си багаж и разтревожено тръгна напред. Съпругата се обърна да стисне ръката на възрастен мъж на съседната седалка.

— Вървете. Всичко ще бъде наред — каза той.

Едно момче стана и се огледа несигурно, после видя Анет.

— На колко години си? — попита тя.

— Ами, на четиринайсет... Всъщност този месец ще стана на петнайсет. Може ли да сляза?

Анет кимна и посочи към изхода. По лицето му пробягна лека усмивка. Обърна се и посегна да свали багажа си. Противният собственик на туристическата компания, който седеше до него, му каза нещо, което Анет не чу. Момчето се огледа уплашено, после кимна. Той грабна куфарчето си, изправи се и заедно тръгнаха по пътеката между редовете. Анет си спомни името му — Блайнхайм.

Бяха доста пред нея, но тя хукна и бързо ги настигна.

— Господине?

Той се престори, че не я чува.

— Господине! Спрете!

Пътниците в самолета ги гледаха.

Блайнхайм се обърна и се поколеба. Държеше момчето за рамото.

— Това вашият син ли е?

— Да не би да искате свидетелството му за раждане? — сърдито възкликна той.

Тя погледна момчето.

— Баща ли ти е този човек?

Момчето видимо се паникьоса.

— Това е смешно! Разбира се, че съм му баща.

— Не питам вас, господине.

Анет направи знак на момчето да се приближи до нея и прошепна:

— Трябва да ми кажеш истината. Твой баща ли е този човек?

Младежът поклати глава.

— Не, госпожице.

— Роднини ли сте?

— Не.

— Виждал ли си го някога?

— Не. Но нямам нищо против.

— Аз пък имам.

Тя се обърна към Блайнхайм, който създаваше неприятности от самото начало на полета, и рязко каза:

— Веднага се върнете на мястото си!

Момчето тръгна към изхода.

Кен наблюдаваше сцената.

— Какъв е проблемът, Анет?

Обзеха я противоречиви чувства. Той беше похитител, но и командир на екипажа. Анет можеше да помогне на някой друг пътник да избяга, но се бе въздържала. Тя се вторачи в противния тип, спомняйки си нахалството му и обидното му поведение в началото на полета, и решението изведнъж стана по-лесно.

Блайнхайм стоеше, широко отворил очи от ужас, и отстъпваше назад.

— Какво става, Анет? — пак попита Кен.

— Онзи гадняр, за когото ти казах в Колорадо Спрингс. Току-що опита да се измъкне, преструвайки се, че е баща на едно момче.

Улф помълча, после каза:

— Анет, сложи му предпазния колан, после включи радиоуредбата и кажи на всички пътници какво се е опитал да направи. Съобщи името му и името на компанията му.

Тя се усмихна за пръв път от няколко часа.

— С удоволствие, Кен.

На борда на „Гълфстрийм 5ЛЛ“ — 15:52

В пилотската кабина на гълфстрийма Бил Норт и двамата му пилоти напрегнато наблюдаваха пътниците, които излизаха от боинга.

Надяваха се да видят повече хора, но когато стълбата започна да се вдига, на пистата бяха стъпили само четиринайсет.

— Дейн, ако си съгласен с онова, което обсъждахме, дай ми микрофона, ако обичаш.

— Разбира се — отговори Бейли и даде микрофона на Норт.

— Кет, тук е Бил Норт. Чуваш ли ме?

Последва кратко колебание. През страничния прозорец на боинга видяха как Улф сяда на мястото си.

— Тук съм, Бил. И Кен Улф също.

— Ясно. Искам да говоря с него.

Дейн погледна шефа си и отново кимна, сетне отмести очи към Джеф, който помагаше на пътниците да се качат на гълфстрийма.

— Тук е Кен Улф. С кого разговарям?

— С Бил Норт, командире. Аз съм собственикът на гълфстрийма и както знаете, вицепрезидент на авиокомпания „Еърбридж“. Имам едно предложение.

— Какво правите тук, господин Норт? — стъписано попита Кен.

— Тук съм през цялото време. Подготвих се да излятя към нашето главно управление, когато вие се появихте на летището в Солт Лейк Сити.

— Вижте какво, господин Норт...

— Моля те, Бил — намеси се пак Кет.

Последва дълго мълчание.

— Добре. Съжалявам за всичко това, но нямам друг избор — рече Улф.

— Искам да ти предложа нещо, Кен.

— Не желая пари.

— Не предлагам пари, а сделка. Хайде да сменим самолетите. Остави пътниците в боинга и ела тук с Кет и с другия заложник. Моите пилоти доброволно изявиха желание да те закарат където искаш. Аз също ще остана като заложник.

— Не, благодаря, господин Норт.

— Хайде, командире. И двамата знаем, че боингът не може да излети оттук. Температурата над пистата се повишава, има видимост едва над три хиляди метра и ти излагаш на риск живота на всички. Пътниците са наши. Ти си отговорен командир на полет. Не можеш да

ги изложиш на опасност с този безумен опит за излитане. Гълфстриймът ще успее, но боингът — не.

Дейн посочи към прозореца вдясно и прошепна:

— Вече зареди с гориво. Боингът изсмука две цистерни. Около петнайсет хиляди литра.

Бил Норт трескаво обмисляше друг подход.

— Кен, знаеш, че притежавам контролния пакет от акции в авиолинията на Том Дейвидсън, нали?

— Да.

— А знаеш ли, че лично аз помогнах на Том да те назначи в „Еърбридж“ и да те премести в Колорадо?

— Благодаря. Не знаех това.

— Така е. Искам да помогна и сега. Моля те, Кен, пусни хората и да се разберем на четири очи.

Гласът на Улф не беше нито груб, нито разтревожен.

— Въпросът е приключен, господин Норт. Ако искате да помогнете, дръпнете няколко струни в правителството, за да ги накарате да изпълнят исканията ми. Днес е последният ми ден като пилот и ваш служител. И двамата го знаем. Не мога да отстъпя, докато не изпълнят желанията ми.

— Защо не ми кажеш точно какви са исканията ти?

Отговор не последва.

Бил го повика още два пъти и на третия се обади Кет. Гласът ѝ беше сдържан.

— Благодаря, Бил, но той отказва.

— Значи наистина ще се опита да излети, така ли?

Отговорът ѝ беше колеблив.

— Не знам. Искане да прекъсна разговора.

— Кет, Дейн твърди, че опитът за излитане ще бъде самоубийствен.

Предавателят изщрака, но не се чу глас.

— Тук сме, Кет — добави Бил. — Ако можем да направим още нещо...

Норт и Бейли мълчаха около минута. Очите им бяха вторачени в боинга, а мислите — съсредоточени върху въпроса как да убедят Кен Улф да не излита.

— Можем да блокираме пистата с нашия самолет — каза Бил.

Дейн поклати глава.

— Няма начин. Той има бомба. Блокирането на пистата, спукването на гумите или нещо подобно би го накарало да прибегне до крайности. Това е... недопустимо за един пилот.

Норт се вгледа изпитателно в лицето му.

— Защо, Дейн?

— Шефе, ти си агресивен шахматист. Наблюдавал съм те. Не обичаш да губиш. Нито на шах, нито в бизнеса.

Бил се усмихна.

— Как се чувстваш, когато някой ти даде шах?

— Не следя мисълта ти, Дейн.

— Как се чувстваш в онзи момент, когато осъзнаеш, че си хванат натясно и няма къде да отидеш, нито имаш стратегия, която да използваш, и не ти остава нищо друго, освен да признаеш поражението? В един миг водиш битка с безброй вероятности, а в следващия, поради стратегическо или тактическо недоглеждане, загубваш всичко. Как се чувстваш в такъв момент?

Норт наклони глава на една страна.

— С една дума ли? Паникьосан.

Дейн кимна.

— Точно така. Една силна, владееща положението личност се паникьосва. „Не може да бъде! Сигурно има други начини.“ И когато осъзнаеш, че си в това състояние, изпитваш фаталистично желание да възвърнеш контрола си, оттегляйки се от играта при твоите условия.

— А пилотите контролират ситуацията.

— До дъното на душата си, Бил. Също както правиш ти в бизнеса. Ако препречим пътя на Улф, ние го натикваме в задънена улица и единственият начин да възвърне контрола си е като взриви бомбата.

Норт въздъхна.

— Може ли да се стигне до нея? Кет каза, че бомбата е в багажното отделение. Не може ли някой да го отвори и да извади всички чанти?

Дейн поклати глава.

— На таблото над главата на Кен ще светне сигнална лампичка и той ще разбере какво става.

— Не можете ли да изключите лампата отвън?

— Не — тъжно отговори Бейли.

— Тогава... Кет е съвсем сама. — Бил стана. — Да закараме пътниците до изхода на летището, после ще видим какво можем да направим.

— Бил.

— Да?

— Въпреки всичко, което казах, ФБР трябва да знае, че е по-добре да му попречи да излети. Решението трябва да е тяхно, защото това наистина е последен изстрел в мрака.

— Толкова ли е рисковано излитането?

— Ако Улф се опита да се вдигне от тази къса писта при видимост над три хиляди метра и товар повече от шейсет и пет тона, в края ѝ ще видим огнено кълбо.

Норт поклати глава и погледна към боинга.

— Ако той беше единственият на борда, това може би щеше да е най-доброто решение.

Бейли се обърна към него и изпитателно се вторачи в очите му.

На борда на „Еърбридж“ 90 — 16:01

— Кет, би ли взела онова куфарче зад мен?

— Какво има в него?

— И аз това искам да знам. На Рудолф Бостич е. Би трябвало да съдържа портативен компютър, така че ще направим малко разследване.

— Защо, Кен? Какво в компютъра му би могло да ти помогне?

Той нагласи електрическата, хидравличната и горивната системи и климатичната инсталация. Не отговори веднага. Вниманието му беше съсредоточено върху онова, което правеше. Сетне я погледна.

— Типовете като Бостич са безумно арогантни. Винаги носят твърде голямо количество важна информация в личните си компютри, но малцина от тях ги познават достатъчно добре, за да знаят, че паролата на даден файл лесно може да бъде разгадана. Там Бостич сигурно държи имена, номера, справки и какво ли още не и нещо може да се окаже неопровержимо доказателство.

Тя взе куфарчето и го сложи на коленете си. Ключалките бяха позлатени, а кожата — скъпа.

Вътре наистина имаше портативен компютър и няколко кафяви папки.

Кет веднага го затвори.

— Кен, ако намеря нещо, което може да е доказателство за твоя случай, ще го увредя, защото съм служител на ФБР.

Той я погледна.

— Искаш да кажеш, че ти е нужна заповед за обиск, за да претърсиш едно куфарче?

— Казвам ти, че ако тук случайно има нещо, вероятно няма да го допуснат в съда, защото съм го намерила без вероятна причина и без заповед за обиск.

— Ами ако аз съм ти заповядал да погледнеш вътре?

— Не съм адвокат. Не знам.

— Тогава аз ще се оправя.

— Кен, казвам ти, че не съм запозната с юридическите последици, за да предвидя какво ще стане. Само знам, че агентите на ФБР не могат да си пъхат носа навсякъде. Все още се ръководим от закони, при това много строги.

— Добре, Кет. Само го подръж, докато включи двигателите.

— Наистина ли ще го направиш?

— Да.

— Ще се опиташ да излетиш?

Той кимна, без да каже нищо.

— Моля те, Кен! Недей! Знаеш, че това ще бъде равносилно на самоубийство, нали?

Улф натисна някакъв лост и климатичната инсталация спря да работи. Сетне протегна ръка към плота над главата си, завъртя едно копче и до слуха им достигна бръмченето на левия двигател.

— Кен, ти си опитен пилот. Защо поемаш този безумен риск?

— Защо не ми каза, че вицепрезидентът на „Еърбридж“ е в онзи самолет?

Кет се изненада.

— Не си ме питал. Пък и това няма значение... Кен, ще ме послушаш ли?

Той не отговори. Ръката му държеше стартовия лост. После включи и десния двигател.

Стомахът на Кет се сви. Тя наблюдаваше как Улф завърши предстартовата процедура, включи отново климатичната инсталация и протегна врат, за да се увери, че пистата е чиста.

Изборът ѝ беше ограничен. Можеше да изключи двигателите, но той пак щеше да ги включи. Можеше да грабне спусъка от ръката му, но ако не успееше, бомбата щеше да убие всички.

— Кен... — започна Кет и вдигна ръка да го спре.

— Не сега. Трябва да изляза на пистата.

— Точно за това искам да поговорим. Не го прави.

— Ще говорим, когато излетим — грубо каза той, включи тягата и насочи боинга напред и после наляво, покрай спрелия Гълфстрийм. Увеличи скоростта и пое на изток. Взе вътрешния телефон и натисна бутона за повикване на екипажа.

Кет чу гласа на Анет в слушалките си.

— Къде е Бостич, Анет?

— Сложих го на последната седалка вляво.

Улф кимна.

— Добре. Накарай го да застане на пътеката между редовете. Искam да го виждам.

— Какво правим, Кен?

— Онова, което е необходимо, за да довърша всичко това, без никой да пострада. Направи ли съобщението за онзи нахалник?

— Да. Мислех, че си ме чул.

— Не. Но се радвам, че си го сторила. Още ли е седнал?

— Да, Кен. Ядосан е и невероятно уплашен, но благодарение на теб изпитах огромно удовлетворение.

— Накарай Бостич да стане, Анет. Така че да го виждам от вратата на пилотската кабина.

— Добре, Кен. Само че...

— Какво?

— Кен... не знаех подробностите за Мелинда. Много... съжалявам. Не мога да се съглася с онова, на което ни подлагаш, но... ти си преживял ужасно изпитание.

— Благодаря, Анет.

Последва неловко колебание.

— Добре, Кен. Ще го накарам да стане.

В края на пистата за рулиране Улф натисна спирачките, внимателно огледа небето вляво, после обърна самолета на сто и осемдесет градуса.

— Какво... правим, Кен?

— Пазя фланговете си. Убеден съм, че твоите хора ще изпратят екип да се справи с мен, след като те изпуснаха. Обзалагам се на каквото искаш, че след няколко минути ще видим военен самолет и аз нямам намерение да му позволявам да се приземи.

Той извади от джоба си лист хартия, поколеба се, после го разгърна и внимателно го прочете. По лицето му започнаха да се стичат сълзи.

— Какво е това?

Кен вдигна глава и без да я поглежда, ѝ подаде листа.

— Един... от освободените пътници...

Той затвори очи. Не можа да продължи.

Кет прочете:

За командира.

Казахте, че след няколко минути ще отворите вратата, затова нямам много време, но искам да знаете нещо. Благодаря ви, че освободихте семейството ми. Съпругата, дъщеря ми и аз сме потресени, както сигурно предполагате. Изслушах историята за убийството на дъщеря ви с огромно съчувствие и със сълзи в очите. И едно от нашите деца стана жертва на престъпление — улична престрелка между коли преди две години, за което никой не е арестуван или осъден. Вие и аз знаем една ужасна истина, непозната за повечето родители. Има двуноги зверове, които дебнат нашите деца. Те не са човешки същества и никога няма да разбере защо ги закриляме със закони, предназначени за нормални хора. Онова, което правите днес, е неправилно и наказуемо и макар че не мога да намеря извинение за заплахи към невинни пътници, в същото време се моля на Бога да дадете под съд убиеца на дъщеря ви, като изтръгнете истината от онзи, който я крие. Вие сте жертва и

едновременно заложник, командире, но последният заложник винаги е истината. Господ да ви е на помощ.

Кет избърса очи, сгъна бележката и погледна Кен.

— Хубаво е написана.

Той кимна. Очите му още бяха затворени.

— Този човек има право. Това не обяснява нищо, но... поне... разбирането помага.

Кет докосна ръката му и преплете пръсти с неговите, без да обръща внимание на предупредителния сигнал в съзнанието си. Стисна леко ръката му, очаквайки, че Кен ще се дръпне, но той не го направи.

— Благодаря ти, Кет. Оценявам... човещината ти.

Тя кимна.

— Знам, че би трябвало да ме спреш, ако можеш, да ме арестуващ и да ме застреляш, но това... ми помага да обузда гнева си.

Улф дръпна ръката си и пое дълбоко дъх.

— Кен... — тихо каза тя.

Той кимна, вторачил очи в уредите.

— Знам, че не искаш да предприемам това рисковано излитане. Напълно те разбирам, Кет. — Кен изведнъж я погледна в очите. — Има нещо, което не знаеш. Нещо за възможностите на този самолет, за познанията ми като пилот и така нататък. Колкото и глупаво да звучи, похитителят моли агента на ФБР да му има доверие. Затова, повярвай ми. Нямах да рискувам с това излитане, ако изпитвах съмнения, че не мога да се справя.

— Значи... ще се опитащ, така ли?

Улф продължаваше да я гледа в очите.

— Кет, знам, че във Вашингтон няма да седят със скръстени ръце и да чакат всичко това да свърши. Те смятат да се намесят. И двамата го знаем. Истината е, че в мига, в който някой се появи, за да се справи с мен... аз няма да имам избор. Трябва да излетим.

23.

На борда на „Еърбридж“ 90, Регионално летище, Телърайд, Колорадо — 16:10

Кен Улф долепи лице до предното стъкло и още веднъж огледа небето, после се обърна към Кет и посочи през рамо.

— Ще отида да видя какво прави Бостич. Вероятно съм го оставил да стои прав достатъчно дълго.

Той махна предпазния колан и отключи и отвори вратата с едно-единствено движение. Застана на прага за няколко секунди, сетне се върна до седалката вляво и взе микрофона на вътрешната радиоуредба.

— Добре, Бостич, можеш да седнеш и да закопчееш предпазния колан. Драги пътници, ще останем още малко тук, в края на пистата. Знаем, че не можете да отидете до тоалетната, но всеки, който иска, бързо да изтича дотам. Сега ще изключа сигнала за затягане на коланите, но когато отново го включи, незабавно седнете на местата си, защото това ще означава, че излитаме. Рудолф Бостич, ти остани на мястото си.

Кен остави микрофона и извади портативния компютър от куфарчето. Протегна ръка да го включи, когато по радиоприемника се чу глас:

— Полет 90, тук е Пет Лима Лима.

Кет позна гласа на Дейн и погледна Улф, който кимна.

— Казвай, Дейн — рече тя.

— Кет, имаме спешно съобщение за командир Улф... от твоите хора във Вашингтон. Искат да се обади на номера, който ще ти кажа. Имате ли на борда клетъчен телефон?

Кет записа.

Кен извади малка черна пластмасова кутия с жици, които прикрепил към плота над главата си. Включи слушалките си в кутията и я свърза с клетъчния телефон и й го даде.

— Какво е това? — обезпокоена попита тя.

— Така ще можем да говорим по клетъчния телефон през слушалките и трансмисионния бутон на щурвала.

Тя набра номера. От главното управление на ФБР се обади глас, който не познаваше.

— Тук е агент Катерин Бронски. На борда съм на „Еърбридж“ 90. Получихме спешно съобщение да ви се обадим.

Последва пауза и шум от приглушени гласове.

— Бронски, искаме да говорим с командира Улф — обади се друг непознат мъжки глас.

Озадачена, тя поклати глава.

— Вижте какво, аз водя преговорите, а командирът Улф слуша.

— Агент Бронски, вие сте заложник, нали?

— Да.

Стомахът ѝ се сви. Знаеше какво предстои.

— Тогава сте вън от случая. Грижете се за себе си, но дайте телефона на командира.

Кет погледна Кен и вдигна вежди, потискайки смущението си, че е отстранена от случая.

Той кимна и натисна бутона на предавателя.

— Тук е Улф.

— Командире, бихте ли разговаряли с настоящия главен прокурор Мартин Спрингфийлд?

— Само ако има да ми каже нещо полезно, като например, че изпълнявате исканията ми.

— Мисля, че е така, командире. Не затваряйте.

От другия край на линията се чу поредица от изщраквания. Кен си представи сложната записваща апаратура в Министерството на правосъдието, където около Спрингфийлд несъмнено седяха група хора, готови да му подсказват какво да каже.

— Командирът Кен Улф ли е? — попита трети глас.

— Да. Предполагам, че вие сте господин Спрингфийлд.

— Точно така. Вижте какво, хайде да говорим без заобикалки. Поискали сте да арестуваме Брадли Лумин. ФБР не са го намерили във фургона му, но сега попаднахме на дирите му и след десетина минути би трябвало да го хванем.

— Какво означава това?

— Лумин е обграден в един супермаркет във Фейт Колинс и се опитваме да не го уплашим, преди да го заловим, за да предпазим невинните граждани.

— А съдът и федералното обвинение?

— Това е интересната част, командире. Онова, което извършвате, очевидно е въздушно пиратство, углавно престъпление. Обикновено не изпълняваме исканията на похитителя, но вие задействахте интересно разследване, свързано с прокурора Бостич, който, предполагам, е на самолета при вас.

— Да.

— И... добре ли е все още?

— Да, господин Спрингфийлд. Няма да го убия, преди да е признал, че е излъгал. Ще ми кажете ли, че правителството сега мисли, че Рудолф Бостич е излъгал?

— Не. Ще бъда откровен с вас, командире. Нямаме причина да мислим, че Бостич е излъгал в съда в Кънектикът или където и да било другаде, но сме загрижени защо не са били предявени федерални обвинения срещу Лумин. Ето защо свикваме спешно заседание на федералния съд и в момента съдебните заседатели са в сградата в Манхатън и преглеждат показанията. Не мога да гарантирам, че ще осъдят Лумин, но има голяма вероятност да го сторят.

Кен се вгледа в уредите, после отново натисна бутона на предавателя.

— Господин Спрингфийлд, обучаван съм в стандартната тактика на изчакване по време на отвличане. Знам всичките ви номера. Не обещавай нищо на похитителя, не лъжи, но продължавай да поддържаш надеждата и го дръж на едно място. ФБР сигурно вече са изпратили някакъв екип тук. А сега, ето каква е сделката. Когато арестуват и осъдят Лумин и Рудолф Бостич направи самопризнания тук, на този самолет, ще сложа край на тази история и ще освободя всички. Дотогава обещанията и уверенията ще бъдат безполезни и ако направите опит да препречите пътя ми или да атакувате боинга, ще взривя бомбата.

— Добре, командире, но ето какво е нашето предложение. Наистина искаме да останете на земята, там, в... Къде сте, по дяволите?

— В Телърайд, Колорадо.

— Не познавам района. Гледайте всички да бъдат в безопасност, включително Бостич, и останете на земята. Ще ви се обади пак, когато изпълним исканията ви.

— Господин Спрингфийлд, знаете ли, че имам телефонните справки на Рудолф Бостич? Той се е обадил, макар да е твърдял под клетва, че не е така.

В продължение на трийсет секунди не последва отговор и Кен си представи бързата конференция, провеждана шепнешком в кабинета на Спрингфийлд.

Накрая главният прокурор изненадано каза:

— Прегледах случая Лумин и показанията на господин Бостич. Казвате, че притежавате личните му телефонни справки, които показват часа и мястото на обаждането до детектива?

— Точно така, господин Спрингфийлд.

— Ами... откъде сте ги взели, по дяволите? Откъде знаете, че не са фалшиви?

— Няма да ви кажа откъде ги имам, само имайте предвид, че това са вътрешни справки на телефонната компания.

— Незабавно ще проверим, командире.

— Ако справките в телефонната компания са различни, тогава някой ги е променил и аз подозирам точно това. Ето защо съм запазил нотариално заверено копие на оригиналната компютърна справка.

— Къде е? При вас ли?

— Прибрано е на сигурно място, където ФБР няма да го намери. Ако нещо се случи с мен, информацията ще стане публично достояние. Всеки съд ще я приеме за доказателство. Вижте какво, господин Спрингфийлд, никой не искаше да ме изслуша, защото всички предполагат, че федералните прокурори са безупречно честни. Особено този тук при мен. Той е толкова високопоставен, има толкова политически връзки и е толкова уважаван, че просто не е обикновено същество, нали? Грешка. Той излъга. Колкото и да ви е трудно да го повярвате, Бостич е излъгал под клетва. Не знам *защо* го е направил, но наистина се е обадил на онзи почтен детектив, после не е дал ход на процеса срещу Лумин. Подронил е и авторитета на полицията, давайки лъжливи показания в съда. Аз имам доказателството. И вие можете да го видите. След това целият свят ще го види.

— Кога сте взели справката, командире?

— Преди един месец.

— Господи! Заложили сте живота си, когато можехте да се обадите на ФБР? Защо не ни дадете това доказателство?

Кен поклати глава, после отговори:

— Господин Спрингфийлд, не съзнавате ли, че направих точно това?

— Какво искате да кажете? При нас няма сведения за такава телефонна справка.

— Говори ли ви нещо името Джулиан Уайт?

— Разбира се. Джулиан е шеф на криминалния отдел към Министерството на правосъдието.

— Точно така. Като начало, предлагам да го подложите на разпит с детектора на лъжата в присъствието на съдебен следовател.

От другия край на линията последва дълго колебание.

— Тук нещо не ми е ясно, командире. Какви ги говорите, по дяволите? Предлагате да подложат господин Уайт на детектора на лъжата? Защо?

— Защото преди три седмици, господин главен прокурор, аз отидох във Вашингтон. Срегнах се с господин Уайт и му дадох копие от неопровержимото доказателство в присъствието на един висш служител на ФБР на име Камбъл. Мисля, че е заместник-директор.

— Не знам нищо за това. Но много често онова, което цивилните като вас смятат за „неопровержимо доказателство“, е толкова недостатъчно, че изобщо не може да бъде използвано като доказателство в съда.

— Не мисля, че едно такова доказателство може да бъде недостатъчно. Разбира се, има вероятност Министерството на правосъдието и администрацията да искат да го потулят.

— Добре, командире. Какво доказателство имате, че някой тук, освен Джулиан Уайт, би участвал в потуляне и на какво?

— Замислете се върху доказателствата, господин Спрингфийлд. Господин Уайт се вбеси, когато му показах телефонната справка на Бостич. Обеща незабавно да разследва случая. Закле се, че ще ми се обади. На другата сутрин обаче Белият дом съобщи, че Рудолф Бостич е основният кандидат за главен прокурор — нещо, което съм убеден, че господин Уайт не знаеше, когато разговарях с мен. В продължение на десет дни се опитвах да се свържа с него, но въпреки обещанията му

всяко мое обаждане срещна отказ, а исканията за среща по факса не получиха отговор. Накрая, преди три дни, от канцеларията на Белия дом ми казаха, че Министерството на правосъдието е разгледало твърденията ми и ги е намерило за неоснователни и нищо повече не можело да се направи. Това, разбира се, беше нелепа лъжа. Поисках да разбера дали някой е проверил справката на телефонната компания. Подчиненият, с когото разговарях, не пожела да ми каже, но аз съм убеден, че сега справката е променена, вероятно от самото ФБР.

— Още едно безумно обвинение, което ще ви бъде много трудно да докажете, командире.

— Е, никой обаче не знае, че дори справката да е фалшифицирана, аз имам повече от две пълни, нотариално заверени, непокътнати копия, всяко от които е неопровержимо доказателство, че Бостич е излъгал... и сега очевидно осигурява несъществени доказателства и за Министерството на правосъдието.

От Вашингтон последва дълго мълчание.

— Това е сериозно обвинение.

— Но е вярно и вие няма да се измъкнете от него. А сега, господин Спрингфийлд, когато имате да ми кажете нещо съществено, обадете ми се.

— Как?

Кен му каза номера на клетъчния си телефон.

— И още нещо, господин Спрингфийлд.

— Слушам.

— Предайте на ФБР, че имат отличен представител тук, на борда. Предразполага ме да преговарям с нея. Ако искат да говорят с мен, да се обърнат към агент Бронски. Нейната намеса е единствената причина пътниците да са живи, да освободя неколцина и все още да разговарям с вас. Чух, че била отстранена от случая. Е, току-що отново я назначих.

Той изключи предавателя. Кет се бе вторачила в него.

— Никога не съм очаквала препоръки от...

— От престъпник?

Тя изсумтя и сви рамене.

— Ами, да. Благодаря ти.

Той огледа небето.

— Трябва да видя има ли някой зад нас.

Даде ѝ компютъра, освободи спирачките, увеличи тягата и направи пълен завой на триста и шейсет градуса.

— Още не виждам никого, но скоро ще пристигнат.

— Кен, казах им да не идват.

Той поклати глава.

— Вече не те слушат, Кет.

Улф натисна спирачките и взе компютъра на Бостич.

Кет го гледаше мълчаливо. Бореше се с въпроса дали да наблюдава какво прави Кен.

„Щом не насочвам разследването в някаква определена посока, това вероятно няма да повлияе на приемливостта на доказателствата в съда — реши тя. — Глупости! Вярваш на фантазиите му, че там ще намери нещо важно. Бостич може и да е излъгал, но не е глупак. Не би разнасял насам-натам неопровержимо доказателство в портативния си компютър.“

Улф я погледна.

— Не виждаш екрана, нали?

Тя поклати глава.

Кен вдигна лявата си ръка, за да покаже още веднъж спусъка.

— И не си забравила, че държа това?

— Как бих могла да забравя?

— Добре. Можеш да разкопчееш предпазния колан и да седнеш зад мен да гледаш, ако искаш.

Тя обмисли набързо предложението, сетне разкопча колана. Седна встрани от Улф и осъзна колко лесно би било да го обезвреди от такъв ъгъл — и колко фатално би било това заради спусъка в ръката му.

Кен отвори дълъг списък от файлове. Влизаше и излизаше от тях, преглеждайки документите — повечето юридически формуляри, бележки, писма и някаква финансова програма. С поредица от отсечени удари той изпращаше различни команди за търсене в базата данни, използвайки името Лумин, Матсън, Кънектикът и други, евентуално свързани със случая.

На екрана не се появяваше никаква полезна информация.

— Много те бива с компютрите, Кен.

— Обичам да работя с тях. Мелинда също обичаше. Все се занимаваше с Интернет и други мрежи. — Пръстите му спряха върху

клавиатурата. — Лумин я примами чрез Интернет. Вероятно не знаеш това.

— Не.

— Престори се на тринайсетгодишно момче, което споделя интересите ѝ. Тя скри цялата си електронна поща в безопасен файл, но аз разбрах паролата и когато проникнах там, намерих дълъг списък с писма, които онзи изверг бе написал, за да спечели доверието ѝ, както и пространните ѝ, невинни отговори. Тя съвсем не подозираше, че общува с възрастен, още по-малко с чудовище.

— Писмата... любовни ли бяха?

— Не. Приятелски. Общи интереси. Онзи звяр се бе научил невероятно добре да имитира момче на нейната възраст.

— Това беше преди да отхвърлят обвиненията, така ли?

Той кимна и продължи да търси, изписвайки странна поредица от букви и цифри.

— Какво е това име?

— Компютърното му прозвище. WWWebster 43. Такъв беше и адресът му по електронната поща и полицията лесно го проследи по една от сметките му.

Компютърът предприе дълга процедура на издирване и накрая повтори същото съобщение: „Няма файлове, съответстващи на критериите ви“.

Кен се наведе напред и пак огледа небето, после се вторачи в списъка с файловете.

— В случай че Бостич е истински идиот по отношение на файловете, ще използвам рутинната процедура „ВЪЗСТАНОВИ“. Тази команда възстановява файловете, които лековерните мислят, че са изтрили напълно.

След поредица удари по клавишите на екрана се появи дълъг списък от файлове.

— Бостич наистина е невеж по отношение на компютрите — отбеляза Кен.

— Какви са тези файлове?

Той посочи трите букви след интервала на всяко име на файл.

— Това ми дава информация какъв вид са файловете. Чакай малко.

Улф отново натисна няколко клавиша. На екрана се появяваха страница след страница допълнителни файлове със същите три букви накрая — „TIF“.

— Какво е това, Кен?

— Файловете, завършващи на „TIF“, са снимки или графики. Тук има много такива и са защитени с парола. Бостич се е опитал да ги изтрие всички до един. Питам се защо?

— Как се е сдобил с тях?

— Ако ги е донесъл на дискета, вероятно няма да мога да разбера. Но ако са дошли по Интернет... Сега ще проверя.

Улф извика на екрана още файлове и програми, после се облегна назад и въздъхна.

— Какво има? — попита Кет.

— Файловете със снимки са дошли по Интернет. Незаконни са. Лични. Всъщност Бостич е работил много усилено, за да изтрие адреса, откъдето ги е получил, което е много интересно.

— Не следя мисълта ти, Кен.

— В мрежата има някои адреси, които... Никой почтен човек не би искал някой да разбере, че ги е посещавал.

— Имаш предвид порнографията?

Той кимна, върна се на файловете със снимките и изписа серия от команди.

— Ако разбера паролата, която използва...

Тя го наблюдаваше мълчаливо. Накрая Улф поклати глава.

— Да ме вземат дяволите!

— Какво има?

— Мислех, че хората са по-умни и не записват паролата там, където някой може да я намери. Бостич не само я е записал, но и я е обозначил.

— Къде е?

— В един специален текстообработващ файл.

Кен взе писалка и записа поредицата от числа и букви, 97883PSY, после я вкара като парола.

— Първо ще проверя дали ще отвори файловете със снимките. Искам да се уверя, че това наистина е кодът му.

Той отново се залови с клавиатурата.

— Негова е. Под нея има записана и юридическа информация.

Улф пусна графичната програма и подаде команда да отвори един от възстановените файлове със снимки, използвайки паролата 97883PSY.

След няколко минути на цветния екран започна да се появява снимка. Отначало представляваше мъгляви очертания, сетне се показва по-ясно изображение.

— Прилича на... — рече Кет. — Снимка на жена. Легнала.

Появиха се още подробности.

— Тя е на... нещо като диван... — продължи Кет. — Ръката ѝ е обвила някаква друга фигура... около главата на... мъж.

Екранът примига и добави още детайли.

— Това е порнография, нали? — попита Кет. — Жената е гола.

Кен кимна.

— Да, Кет, само че това не е ръка, а крак. Просто мъжът е малко едричък.

Образът се изясни напълно и Кет ахна и потрепери от погнуса.

— Господи! — възкликна тя. — Та това е *дете*! Погледни телцето ѝ. Не може да е на повече от девет-десет години.

24.

Регионално летище, Телърайд, Колорадо — 16:23

Улф и Бронски седяха, без да разговарят, опитвайки се да не гледат гнусните снимки на екрана на персоналния компютър на Рудолф Бостич.

Накрая Кен се прокашля и бавно поклати глава.

— Мислех, че ще ми провърви и ще намеря писмо, бележка или нещо уличаващо. Но детска порнография? Колкото и да мразя Бостич, не съм очаквал такова нещо. Момиченцето не е по-голямо от Мелинда... — Той изстена от безпомощна ярост и отчаяние, после с неимоверни усилия отново съсредоточи мислите си върху настоящия момент. — Какво ще правим сега?

— Кен, самото притежаване на такива мръсотии е углавно престъпление и тези неща са на Бостич. Това най-малкото ще възбуди криминално разследване.

— Благодарение на твоята предпазливост, Кет, ти нямаш нищо общо с отварянето на тези файлове. Аз го направих.

Тя кимна.

Улф натисна още няколко клавиша, съхрани снимката в един файл, после изкара на екрана друга.

Появи се още едно цветно изображение на голо момиченце, преплело крайници с похотлив на вид възрастен мъж.

— О, боже! Обзалагам се, че всичките са такива. — Той извади на екрана трета подобна фотография. — Кет, тук има най-малко петдесет такива снимки. Ще ми отнеме много време, докато ги изкарам и съхраня в други файлове... пък и ми се гади от това.

Тя поклати глава.

— И на мен.

Кен погледна навън, после се вторачи в Кет, която се бе преместила на мястото на помощник-пилота. Пое дълбоко дъх и взе микрофона на вътрешната радиопредажба.

— Драги пътници... преди малко принудих агент Катерин Бронски от ФБР да се качи на този самолет, пряко волята ѝ. Сега тя седи до мен и прави всичко възможно да сложи край на всичко това, като ми помага да осъществя с нейните шефове ареста на Брадли Лумин. Има и още нещо, което трябва да знаете, но първо искам Рудолф Бостич да застане на пътеката между редовете. Сигурно мнозина от вас мислят, че след като Бостич е държавен прокурор и видна политическа фигура, а аз — само един съкрушен баща, вероятно греша за лъжата му пред съдията, защото човек с общественото положение на Бостич не би си позволил да лъже под клетва.

Кен разкопча предпазния си колан, даде компютъра на Кет и стана. В същия момент тя видя някаква движеща се точка пред прозореца. Улф отвори вратата на пилотската кабина, а Кет се взря в точката, която се бе уголемила. Беше транспортен С-130, явно насочил се към Телърайд.

За част от секундата Кет изпита импулсивно желание да каже на Кен, но мигновено го потисна, напомняйки си къде се намира, коя е и какво става. Фактът, че дори ѝ хрумна такава мисъл, беше отрезвяващ.

„Какво ми става? Опитвам се да сложа край на отвличането, а не да помагам на похитителя.“

Но мисълта за снимките, които бе видяла, запали искра на гняв към прокурора.

Ако транспортният самолет кацнеше преди Кен да го е видял, вероятно щеше да настъпи някаква промяна.

Но пък заплахите на Улф, че ще отлети, ако някой се появи...

Тя го погледна. Той стоеше с гръб към нея и продължаваше да говори по радиоуредбата.

Кет пак се взря през прозореца. С-130 се смалвяваше на юг от тях. Тя видя сивата военна окраска и реши, че може би е от военновъздушните сили и превозва специален щурмови отряд по спешно настояване на ФБР.

Протегна ръка към предавателя на свръхвисока честота и безшумно набра универсалната аварийна честота 121.5. Докато се опитваше да реши какво да каже, гласът на Кен прозвуча в ушите ѝ.

— Хайде, Бостич, ставай! Искам да те видя. Анет? Чуваш ли ме? Старшата стюардеса се появи зад Рудолф.

— Анет, ако обичаш, би ли дала микрофона на господин Бостич, за да говори с нас?

Кен видя, че Анет се колебае, сетне вдигна ръце към тавана и изчезна за секунда. Върна се и даде микрофона на ужасно смутения Рудолф Бостич. Каза му нещо — явно му даваше указания кое копче да натисне.

— Държиш ли микрофона в ръката си, Бостич?

Последва серия от пукания и стържения, докато Рудолф експериментираше с микрофона.

— Какво искаш, Улф? — попита накрая той.

— Искам отговори, Бостич. На няколко елементарни въпроса. Пътници, моля ви, слушайте внимателно. И така, Рудолф Бостич, одобряваш ли откровената порнография?

Прокурорът отговори мигновено.

— Не, разбира се, че не! Що за глупав въпрос?

Кен кимна и отново включи микрофона си.

— Рудолф Бостич не харесва въпросите, драги пътници. Добре, господин бъдещ главен прокурор на Съединените щати, вторият въпрос е: купувал ли си някога или сдобивал ли си се по някакъв друг начин или носил със себе си нещо, което би могло да бъде описано като откровена порнография, включваща малолетни?

Гласът на Бостич отново изрева бърз, подигравателен отговор.

— Хора, той е луд, но само за да ме чуете официално, отговорът ми е не и пак не, по дяволите!

— И така, за втори път отговаряш с „не“. Рудолф, преди малко конфискувах куфарчето ти от багажното отделение над мястото ти. По една случайност проникването в компютърни тайни е отдавнашно мое хоби, затова прегледах файловете ти, за да проверя дали ще намеря доказателство, че излъга съдията в Кънектикът. Между другото, пътници, онези от вас, които седят в дъното, моля ви, обърнете се, за да видите лицето на този... Рудолф, позната ли ти е компютърната парола 97883PSY?

Застанал на пътеката между редовете и стиснал в едната си ръка микрофона, а другата сложил на кръста си, отначало Бостич изглеждаше озадачен. Неколцина пътници, които се обърнаха да го погледнат, видяха как кръвта се отдръпва от лицето му, очите му се

разширяват, а челюстта му увисва. След секунда обаче той се съвзе и вдигна микрофона към устата си.

— Не!

Кен кимна.

— Рудолф? И още нещо. Отговорите ти толкова ли са искрени, колкото онези, които даде на съдията в Кънектикът, когато те попита дали си се обаждал на детектива Матсън?

— Да, да те вземат дяволите!

Улф си представи капките пот по челото му. Погледна през рамо и видя, че Кет се е навела и го наблюдава с широко отворени очи.

— И така, пътници. Рудолф Бостич казва — все едно тук е под клетва, че трите му отговора са искрени като онези, които е дал на съдията в Кънектикът. Добре тогава, Рудолф, можеш ли да обясниш защо в компютъра ти намерих петдесет файла със снимки, получени по Интернет и явно купени от теб, всеки защитен със същата парола, която ти току-що каза, че не си чувал. 97883PSY? Можеш ли да ми кажеш също така защо намерих тази парола да пази и няколко рутинни юридически файла, носещи твоето име? Единственият логичен извод е, че това е личната ти парола, която ти всъщност знаеш много добре. Пътници, за онези от вас, които не работят с компютри, ще поясня, че паролата е поредица от цифри и букви, която потребителят запаметява. Опитате ли след известно време да надникнете във файла, трябва да знаете паролата, за да го отворите. Хората използват пароли, когато не искат друг да намери или да прочете файловете им.

Бостич залитна назад и се подпря на стената.

— И така, аз открих паролата му и отворих три от файловете със снимки, защитени с личната парола на Рудолф Бостич. Не бях подготвен за онова, което видях. Всички снимки са цветни и показват голи възрастни мъже... извършващи неописуеми полови актове с девет-десетгодишни момиченца.

Хората в самолета ахнаха и се надигнаха да видят Бостич, който стъписан клатеше глава.

— Самото притежаване на откровена детска порнография е федерално углавно престъпление.

Кен млъкна и остави думите му да проникнат в съзнанието на пътниците. Прехапа устни и се опита да прикрие вълнението в гласа си.

— И така, чухте как Бостич каза, че отговаря откровенно на моите въпроси, както е направил и в Кънектикът. Сега знаете, че той излъга и на трите ми въпроса. Рудолф Бостич не само притежава порнографски снимки на деца, но и разнася компютър, пълен с такива неща. Излъга и за паролата, която е лично негова. И очевидно не само одобрява мръсотиите, но и ги подкрепя. Задайте си въпроса — Бостич или детективът е излъгал за телефонното обаждане? Лъжа, която освободи убиеца на дъщеря ми.

Кен пусна бутона на микрофона, без да очаква, че прокурорът гневно ще започне да говори.

— Шибан престъпник! Как се осмеляваш да измисляш такава скандална история? В това няма нищо вярно. Ако в компютъра ми има нещо, което не трябва да е там... ти си го е сложил... или някой друг. Аз никога не бих...

Кен отново натисна бутона и го прекъсна.

— Вижте какво, драги пътници, хайде да направим крачка напред. Анет? Вземи микрофона на този педофил и го накарай да седне на мястото си. Аз ще се върна в пилотската кабина и ще дам микрофона на агент Бронски от ФБР, която беше свидетел на моята екскурзия в компютъра на Бостич, макар че тя няма нищо общо с търсенето, тъй като няма заповед за обиск. Агент Бронски? Моля те, кажи на хората дали им давам вярна информация.

Кет го погледна напълно озадачена, но натисна бутона и вдигна микрофона към устата си. Кен кимна, насърчавайки я да говори.

— Аз съм Катерин Бронски... както командирът Улф вече ви каза. Агент съм на ФБР. Вижте какво, ролята ми не е бъда адвокат, но може би това ще помогне. Да, онова, което командирът Улф ви каза, че е намерил в компютъра на Рудолф Бостич, е абсолютно точно. Името на господин Бостич е написано на външната част на компютъра, затова мисля, че е негов. И паролата, която видях, отвори не само файловете със снимките, но и обикновените. Това означава, че порнографските файлове не се намират случайно там. Видях и нещо друго, което командирът Улф може би не забеляза... датата и часа на отварянето на защитените с паролата файлове. И това е било тази сутрин, явно преди всички вие да се качите на самолета в Колорадо Спрингс. Доказателствата са убедителни и въз основа на онова, което видях, ФБР ще започне незабавно криминално разследване на Бостич и защо

притежава такива материали. И... още нещо. Няма да повярвате колко са гнусни тези... снимки. Това са малки момиченца, деца. И на твърдия диск има още много такива фотографии, които още не съм видяла.

25.

Фейт Колинс, Колорадо — 16:40

— Тук команден пост номер едно. Никой, повтарям, никой да не мърда, докато не кажа.

Гари Вилиас, шефът на полицията във Фейт Колинс, остави микрофона и отново вдигна бинокъла, оглеждайки познатия вход на супермаркета. Вътре беше дебелият мърльо, който изтезаваше деца, известен като Бродли Лумин, когото на Източния бряг бяха изпуснали два пъти и който изведнъж се появи в списъка на десетте най-издирвани от ФБР престъпници. Един от дежурните полицаи го бе видял да си купува чорапи.

Вилиас погледна към седалката вдясно, за да се увери, че заповедта е там — смешен арест за няколко неплатени глоби за нарушения на правилника на движение в Кънектикът.

Полицаяте бяха развълнувани, а това означаваше, че може да допуснат грешка. Лумин вероятно не беше въоръжен и може би бе опасен само за малки деца, но не можеха да рискуват. Задържането му в супермаркет, пълен с хора, не беше най-безопасният метод.

Оттам излязоха още двама клиенти — млада жена с две деца, следвана от съпруга си, който буташе количката с покупки.

— Команден пост едно, тук четвърти. Обектът плати на касата.

Вилиас свали бинокъла и хвана микрофона.

— Заемете позиция. Само цивилните. Ти, четвърти, и шести стойте на заден план.

— Прието.

Той запали двигателя на колата и включи на скорост. Потегли бавно към изхода на супермаркета и в същия миг вратата започна да се отваря. Зад нея се видя фигурата на немарливия заподозрян.

— Сега! — заповяда Вилиас, като мислено се прокле, че гласът му прозвуча развълнувано.

Отляво бавно тръгна млад мъж в сини джинси, а отдясно — човек в делови костюм. Във входа влезе цивилна полицайка, която

носеше пазарска чанта. Без никакви усилия тримата обкръжиха дебелия мъж. Единият полицаи се усмихна и каза нещо безобидно, а другият насочи зареден пистолет към главата на Лумин. Жената извади белезници.

— Господин Лумин?

— Да?

— Господине, аз съм Уолас от полицията във Фейт Колинс и ви арестувам със заповед от щата Кънектикът. Имате право да мълчите...

Мъжът мигаше учудено, докато му слагаха белезниците.

Шефът на полицията смени честотите и натисна копчето на микрофона.

— Диспечер, кажи на федералните агенти, че го хванахме. Не оказва съпротива.

На борда на „Сейдж 44“, С-130 на Националната въздушна охрана — 16:40

Командирът на „Сейдж 44“ отново наклони на запад големия четиримоторен товарен самолет. Погледът му беше съсредоточен върху боинга от гражданската авиация, който още стоеше в източния край на единствената писта в Телърайд.

Един мъжки глас го накара да погледне надясно. Агентът на ФБР се беше върнал и закопчаваше предпазния колан.

Командирът на полета отдалечи слушалката от дясното си ухо и се наведе към агента.

— Не чух какво каза.

— Попитах дали се е обаждала.

Майорът поклати глава.

— Само онова първо обаждане по аварийната честота, с което ни помоли да не се намесваме и да не кацаме.

— Говорих по телефона с Вашингтон. Заповедите са да кацнем колкото е възможно по-скоро и да се опитаме да попречим на боинга да излети. Дамата там е наш агент, но е заложник и от Вашингтон нареждат да не изпълняваме препоръките ѝ. Когато до слепоочието ти е опрян пистолет, какво можеш да кажеш, нали?

Пилотът изглеждаше разтревожен.

— Вятърът се успокои и видимостта е добра, но на тази височина ще ни трябва по-дълга писта, за да се приземим и да спрем, отколкото ако бяхме на морското равнище. Затова предпочитам да го изчакам, докато започне да рулира и после да кацна. Той стои в източния край. Аз ще дойда от запад и вероятно ще успея да спра пред него, но ако стане нещо непредвидено, ще се сблъскаме.

— А не можеш ли да прелетиш над него и да се приземиш от изток?

Майорът отново погледна към летището.

— Само в краен случай. Ще е по-безопасно да кацнем от запад, защото иначе ще трябва да бъда на трийсет метра от края на пистата, за да не го блъсна.

— В момента си на юг, нали?

Пилотът кимна. Указанията на агента на ФБР на борда на отвлечения боинг бяха изрични. „737 се е насочил на север — бе казала тя. — Затова стойте на юг и на голяма височина, за да не ви забележи командирът.“

Засега тя се бе оказала права. Боингът не беше мръднал от мястото си.

Майорът се обърна към агента.

— Но и без това какво ще направите там долу? Ще му спукате гумите ли?

Мъжът поклати глава.

— Не съм сигурен. Ситуацията е много деликатна. Само искам да кацнеш колкото е възможно по-скоро. Можеш ли веднага да започнеш да се спускаш?

Пилотът въздъхна и се огледа.

— Ще се приготвя да подхожда от запад. Ще извършим щурмово приземяване на първите трийсет метра от западния край на пистата и ще спрем по най-бързия начин. Затегнете коланите. Маневрата е сложна и опасна.

На борда на „Еърбридж“ 90, Гражданско летище, Телърайд — 16:40

Кет свърши да говори по радиоуредбата и Кен остави микрофона. Известно време и двамата мълчаха. Той се опитваше да

проумее онова, което бяха намерили в компютъра на Бостич, а тя се питаше кога и откъде ще се появи С-130. Независимо дали ѝ харесваше, или не, Вашингтон вероятно не обръщаше внимание на молбите ѝ да не се намесват. С-130 щеше да опита да кацне въпреки риска и реакцията на Кен Улф щеше да е опасно непредсказуема.

Звънът на камбанките ги изненада.

Кен отговори веднага.

— Тук е Анет, командире. Толкова съм... поразена и втрещена, че едва ли ще говоря смислено, но имам една молба.

— Кажи, Анет.

— Преди малко ти включи телефоните и каза, че всички могат да се обаждат на когото искат, но откакто кацнахме тук, вградените в седалките телефони не работят. Не знам... Но струва ми се, че ти искаш всички да знаят за какво става дума.

— Говори по същество, Анет.

— Добре, добре. На борда има кореспондент на Си Ен Ен, който всеки момент ще получи удар, защото мисли, че предава репортажа на века, а аз прибрах всички клетъчни телефони преди няколко часа. Сега телефоните на седалките не работят и той казва, че ще го уволнят и така нататък. Ако искаш репортерът да предава на живо, дай ми един-два клетъчни телефона.

Кен потърка чело и за миг затвори очи.

— Добре, Анет. Почукай четири пъти, но... не забравяй, че ако зад теб има някой, на когото му е хрумнало да се опита да се бори с мен, ще пусна спусъка.

Тя влезе и Улф посочи чувала с клетъчните телефони зад седалката си.

— Вземи четири. Кажи на репортера да разкаже историята силно и ясно и ако не вярва за снимките, да дойде тук. Ще му ги покажа.

Кет вдигна глава.

— Здравейте — рече Анет. — Аз съм... или поне бях... старша стюардеса Анет Бакстър.

— Още си старша стюардеса, Анет — каза Улф. В гласа му прозвуча умора.

Кет ѝ протегна ръка.

— Аз съм Катерин Бронски. И нямам билет.

Анет се ръкува с нея и се наведе да вземе четири клетъчни телефона. После се изправи. Изглеждаше разтревожена. Кен я наблюдаваше, убеден, че разочарованието ѝ е предизвикано от него.

— Знам, Анет, знам — тихо каза той. — Няма начин да се извиня...

— Не! Не мислех за това, а за... онези снимки. Сериозно ли говориш? Наистина ли са откровена детска порнография?

Кен и Кет Кимнаха едновременно.

— Защо питаш?

Анет въздъхна и погледна към тавана.

— Чувствам се омърсена, Кен. По едно време бях седнала до Бостич. — Тя затвори очи и потрепери. — Той ме докосна. Дръпна ме да седна. Тръпки ме побиха, като разбрах какви мръсотии са му в главата.

— Знаеш ли какво не мога да разбера? — каза Улф. — Рудолф Бостич има голяма дъщеря, казва се Ани, и сигурно я помни като малко момиченце. Как може да бъде баща и да притежава такива снимки?

Кет въздъхна и изведнъж протегна ръка към клетъчния си телефон, който Кен бе свързал с вътрешната радиоуредба на самолета.

— Какво ще правиш? — попита той.

Тя натисна няколко бутона, сетне погледна него и Анет.

— Седя тук втрещена, вместо да докладвам какво съм намерила, Кен. Трябва да съобщя на другите агенти, които да започнат да задават уместни въпроси.

— Искаш да кажеш, да започнат разследване веднага?

— Да. Но съм притеснена от невероятното съвпадение, Кен. — Тя сложи телефона на коленете си, без да е довършила набирането на номера. — За теб тези снимки потвърждават, че Бостич е лъжец. Но може би пропускаш факта, че изведнъж между него и Лумин се появи връзка, за която никой досега не подозираше.

— Какво имаш предвид?

Анет стоеше на прага и слушаше.

— Знаем, че Лумин е педофил с дълъг списък от престъпления — обясни Кет. — Педофилите по природа извършват сексуални издевателства над деца и често са замесени в създаването и продажбата на детска порнография. Досега единствената връзка между

Лумин и Бостич беше телефонното обаждане до детектива. И сега наистина мисля, че Бостич е излъгал.

Той кимна сериозно.

— Благодаря.

Кет наклони глава и продължи:

— Всеки предполага, че като федерален прокурор, Бостич може да е получил информацията за престъпленията на Лумин по служебен път, работейки по случая, и че не е лично свързан с гнусния подземен свят на детската порнография, нали?

— Точно така — каза Анет. — Също каквато беше първоначалната ми реакция, че той е изтънчен, почтен и уважаван в цялата страна федерален прокурор.

— И така — продължи Кет, — всички предполагат, че някой информатор от подземния свят, защитен от програмата за закрила на свидетели, с когото Бостич се среща само служебно, трябва да му е подшушнал в ухото шокиращата информация за Лумин, която после Бостич съобщава по телефона на детектива. В това има смисъл. Но няма логика, че после Бостич се опитва да скрие този факт. Особено след като разбира, че така ще спре процеса срещу Лумин. Прокурорите обвиняват, а не оправдават. Ако обаче има лична причина, тогава може би има логика в желанието на Бостич да не бъде разпитван под клетва от съдията по въпроса откъде е получил информацията, че Лумин е убиецът. Ако се закълне, че не е чувал подобно нещо, тогава ще избегне въпросите за източника. Но изведнъж се появява втора връзка между света на Бостич и този на Лумин. Снимките в компютъра.

— Искаш да кажеш, че Бостич може да е познавал Лумин, защото е купувал детска порнография? — обади се Кен.

Кет поклати глава.

— Съмнявам се, че е познавал лично гнусен тип като Лумин, но връзката е, че и двамата притежават детски порнографски снимки.

— Кет, ти може би не знаеш, но полицията в Кънектикът намери... снимка. Снимка на Мелинда, докато Лумин я е обладал. Вероятно е смятал да я продаде, този извратен тип. Намериха и още подобни снимки с други момичета, но никое не беше разпознато. Всичко е в списъка на конфискуваните вещи.

Кет въздъхна и кимна.

— Не знаех, но това подкрепя теорията ми. Лумин е потребител, може би дори доставчик на същите мръсотии, които току-що намерихме в компютъра на Бостич. Някъде и по някакъв начин пътищата им се засичат. Компютърна мрежа, адрес по електронната поща... Нещо, а може би човек, когото и двамата познават.

— Искате да кажете — попита Анет, — че след като и двамата притежават едни и същи мръсотии, дори да не се познават, Бостич може да е научил за Лумин от... някой друг, свързан с детската порнография? Например че в мръснишките им кръгове някой му е казал: „Хей, Руди, един от клиентите ми е извършил онова убийство“ или му е предложил снимка на дъщерята на Улф. Той я е познал и е свързал историята с Лумин.

Кет се обърна и я погледна в очите.

— Точно така, Анет. Всъщност това е логична теория. Виждаш как подобна връзка лесно може да обясни защо Бостич е предпочел да няма процес срещу убиеца, отколкото да признае откъде има информацията.

Някакво движение вляво привлече вниманието на Кен. Огромен сив „Локхийд С-130“ завиваше, за да подходи към пистата от срещуположния край.

— Господи! — възкликна Кен, освободи спирачките и включи двигателите. — Анет? По-добре седни или се хвани за нещо. Ще трябва да преместя самолета.

Той протегна ръка и включи сигнала „Затегнете предпазните колани“.

— Излитаме ли? — попита тя.

— Не, само бързо ще рулирам.

Анет кимна и взе микрофона на вътрешната радиоуредба.

— Драги пътници, говори Анет. Командирът ще премести самолета. Няма да излитаме, но моля ви, подгответе се за аварийна ситуация.

26.

На борда на „Еърбридж“ 90 — 16:45

Транспортният С-130, превозващ специален отряд за борба с тероризма на ФБР, се насочи към единствената писта в Телърайд. Дългите прави криле на мощния турбореактивен самолет изведнъж отразиха светлината на следобедното слънце.

— Какво ще правиш, Кен? — попита Кет, приковала очи в огромния „Локхийд“, придвижващ се в последната фаза на завоя.

— Няма да им позволя да кацнат, Кет — тихо отговори той.

Увеличи тягата и боингът започна да се движи към средата на пистата.

С-130 се намираше на около километър и половина от края на пистата и се беше насочил право към тях.

— Докладвай скоростта, Кет — заповяда Улф.

Очите ѝ мигновено се стрелнаха към индикатора за скоростта, а думите се изплъзнаха от устата ѝ, преди да си напомни, че един обикновен човек едва ли знае как да направи това.

Той изведнъж намали тягата и остави самолета да рулира по пистата.

Ярките светлини на локхийда блеснаха в лицата им и големият турбореактивен самолет навлезе с рев в последния етап на подхождането към пистата, на по-малко от осемстотин метра.

Кен натисна спирачките и боингът намали.

С-130 продължаваше да се движи срещу тях. Боингът бе блокирал пистата, освен първите хиляда метра.

— Разкарай се, по дяволите! — измърмори Кен, приковал очи в приближаващия се локхийд.

— Може ли да кацне и да спре пред нас? — попита Кет.

— Няма начин. Трябва му много по-дълга писта.

— Ами ако опита? Ще можеш ли да се дръпнеш от пътя му?

Вдясно имаше писта за рулиране, водеща към изхода на летището — евентуален път за бягство, но Кен поклати глава. С-130 се

понесе над подстъпа в западния край на пистата, снишавайки се над бетонната настилка.

— Не мога да повярвам! — извика Кен. — Ще опита да кацне. Искате да ни уплаши.

На борда на „Гълфстрийм 5ЛЛ“ — 16:45

Бейли извика Бил Норт веднага щом стана ясно, че С-130 ще се опита да кацне. Боингът започна да се движи по пистата в противоположната посока.

— Какво става, Дейн?

— Опасна игра. Улф вероятно ще блокира пистата.

— Няма ли да излети?

Пилотът поклати глава.

— Надявам се, че няма да опита.

На борда на „Еърбридж“ 90 — 16:47

— Кен, те няма да се опитат да те обезвредят. Честна дума. Остави го да кацне.

— Не. Забрави ли, че вече не те слушат, Кет? Дошли са да атакуват.

— Няма да изложат на риск живота на пътниците, Кен.

— Вече го правят — отговори той, усили тягата и освободи спирачките.

Светлините на огромния „Локхийд 130“ се увеличаваха застрашително срещу тях. Самолетът беше на по-малко от хиляда метра от носа на боинга. Колесникът още не беше докоснал земята. Силуетът му се смесваше с ярките светлини за приземяване в озадачаваща смесица от образи, която скри внезапното избухване на пушек от четирите турбореактивни двигателя, когато главният пилот дръпна щурвала назад, увеличавайки скоростта, и С-130 се устреми нагоре във въздуха.

Кет, която бе затаила дъх, видя, че локхийдът започва да се издига, и дълбоко въздъхна. Кен отново натисна спирачките и „С-130“ профуча с оглушителен рев над главите им.

Боингът намали на безопасна скорост и Улф зави, после се насочи към срещуположния край на пистата. Локхийдът се издигна на около осемстотин метра и предприе десен завой, отправяйки се към долината на запад.

— Какво ще правим сега, Кен?

— Ти каза, че ще се обадиш по телефона. Моля те, направи го. Аз ще рулирам насам-натам, за да им преча да кацнат.

Тя взе клетъчния телефон и без да откъсва очи от локхийда, се замисли на кого да се обади. Франк бе отстранен от случая, но вероятно можеше да помогне. От друга страна, ако се обадеше във Вашингтон, може би щеше да ги убеди да не предприемат глупави усилия да атакуват.

Набра номера на Франк.

Гласът му се чу веднага и Кет му обясни какво става, като го помоли да се намеси в решенията на колегите им във Вашингтон.

— Кет, те смятат, че си се компрометирала и не се интересуват от мнението ти. Опитвах се да говоря с тях. Предполагам, че командирът също слуша.

— Да, Франк. Включил е телефона във вътрешната уредба на самолета. Имаш ли писалка и хартия?

— Всичко, което ти е необходимо, Кет.

— Къде си?

— Току-що се върнах в службата.

— Имаш ли неограничен достъп до обикновените канали?

Франк изсумтя.

— Разбира се, Кет. Аз не съм заложник, когото постоянно наблюдават. Само съм отстранен от случая.

— Вече си включен отново. Слушай внимателно. Трябва ми компютърно издирване. Има нова връзка между Бостич и Лумин.

Тя набързо описа порнографските снимки в компютъра на Рудолф, обясни, че не е увредила доказателствата и че фотографиите явно са получени по телефона.

— Господи! Смаян съм, а вече не се стъписвам толкова лесно.

— Франк, може ли да претърся базата данни в компютъра му, за да намеря информация? Ако попадна на адрес по електронната поща или на страница от Интернет, това може да се окаже ключова улика, но не искам да увреждам доказателствата, така че да не ги приемат в съда.

Кен я погледна изненадан.

— Разбираш ли от компютри?

Тя кимна.

— Можех да разбера паролата по-бързо и от теб, Кен. Обучена съм добре.

В ухото ѝ прозвуча гласът на Франк.

— Не те чувам, Кет. Говори по-силно.

Тя доближи телефона до устата си и повтори въпроса.

— Кет, ако онова, което намериш сега, е само част от уликата, водеща до някъде другаде, не смятам, че нарушаваме закона. Имаше право за файловете със снимките. Но след като вече знаем за тях, все едно е да намериш част от тяло на задната седалка на кола, паркирана на видно място. Това е вероятна причина издирването да продължи. Давай!

— Страхотно!

— А аз мога ли да направя нещо?

— Най-важният въпрос е каква е връзката между Лумин и Бостич. Можеш ли да проучиш родните им градове, училищата, дали са живели наблизко и всичко, което ти хрумне? Дали Лумин не е работил за Бостич като градинар или нещо подобно. Може да са вършили бизнес с някоя странна компания и да проследим общото между тях чрез справките за кредитните им карти. Или мръсотиите, които са купували, да идват от източник в мрежата, приемащ кредитни карти. Направи всичко, който ти дойде наум, докато аз претърсвам базата данни.

— Убедена ли си, че има пряка връзка?

— Ако това е случайно съвпадение, тогава аз съм пълна глупачка.

— Ясно. Как да ти се обадя?

Тя му каза номера на клетъчния телефон.

— Ако не можеш да се свържеш, аз ще ти се обадя след петнайсет минути.

— Кет, тъй като командирът Улф слуша, би ли изчакал и докато не извършим проверката, да не предприема нищо? В края на краищата, ако намерим тази връзка, ще съумеем да докажем, че Бостич е излъгал, и няма да се налага да подписва самопризнания. Искам да кажа, че правим точно каквото той поиска, дори повече.

Гласът на Кен ненадейно се намеси в разговора и Кет се стресна.

— Вижте какво, Франк, не знам фамилията ви. Аз съм Кен Улф. С удоволствие ще изчакам, ако ме отървете от този проклет С-130, който се опитва да кацне тук. Знам, че на борда му има специализиран отряд, и няма да търпя номерата на командосите, докато чакам да заловите Лумин.

Отговорът от Солт Лейк Сити последва незабавно.

— Ще се опитам, командире, но пътниците трябва да бъдат в безопасност. Внимавайте да не нараните някой, дори случайно.

— Единствените, на които искам да сторя нещо лошо, са Лумин и Бостич. Но напомнете на онези от Вашингтон, че с едно помръдване на пръста си мога да взривя самолета. Нека да не го забравят нито за миг.

Кет обмисляше десетина вероятности едновременно.

— И още нещо, Франк — каза тя. — Обади се на онзи детектив от Кънектикът. Матсън. Кажи му какво съм намерила. Виж дали той ще предположи някаква връзка.

— Ще го направя, Кет. Ще се опитам да задържа и самолета на военновъздушните сили. Но ако не мога, моля те, накарай командира да разбере, че никой няма да атакува или да блокира боинга, освен ако Улф не извърши нещо необмислено.

— Той не вярва на това, Франк.

Тя прекъсна връзката. Кен вече бе в източния край на пистата.

— Къде е локхийдът? — попита Кет.

Очите на Улф претърсваха далечния хоризонт.

— Изчезна в долината на запад.

— Добре. Вероятно известно време ще ни остави на мира.

Той поклати глава.

— Съмнявам се. Вероятно търси широко пространство, където да обърне, без да го видя.

Тя бръкна под седалката и извади компютъра на Бостич.

Улф отново насочи боинга на запад.

— Вероятно го уплаших, Кет, но ако заповедта му гласи да кацне на всяка цена...

Кен млъкна и се наведе напред. Очите му бяха приковани в далечния край на пистата. Кет проследи погледа му. Нещо трептеше

точно над тревата. Беше неясно, но се движеше. Изведнъж очертанията се съединиха в самолет, който изскочи над високото скалисто плато.

— По дяволите! — извика Кен.

Ръката му се стрелна към лостовите за тягата. С-130 се сниши. Този път светлините му за приземяване бяха угасени.

— Откъде се появи? — попита Кет.

— Направил е завой в долината, под нивото на пистата, и сега изскочи над хребета, за да ме изненада.

Боингът набра скорост. Улф запали светлините, а огромният транспортен „Локхийд“ изрева към тях с над двеста километра в час.

— Скоростта! — заповяда Кен.

— Четирийсет взела... петдесет...

— Кажи ми, когато стане осемдесет.

— Добре. Шейсет.

— Ако кацне, ще се сблъскаме — измърмори Кен и продължи да увеличава скоростта.

Локхийдът спусна колесника и намали тягата, готвейки се за кацане.

— Осемдесет взела! — извика Кет и погледна Кен, очаквайки да намали тягата, но той я увеличи още. — Деветдесет взела! Кен, това е ужасно бързо! Ще имаме ли достатъчно място да спрем?

Отговор не последва.

С-130 се показва застрашително близо. Колесникът му докосна пистата и огромният самолет се насочи към тях.

— Сто взела! Спри, Кен!

Той хвърли поглед на индикатора за скоростта и рязко върна очи към идващия локхийд — точно навреме, за да го види как изведнъж се издига.

— Вдигна се! Излетя! — извика Кет.

Изведнъж обаче осъзна, че клапаните на боинга работят с пълна тяга.

Тя отново погледна скоростомера.

Господи! Сто и десет взела!

Краят на пистата се видя под тромавия силует на С-130. Подстъпът беше много по-близо, отколкото мислеше Кет.

— Кен, той вече излетя. Какво правиш?

— Движим се твърде бързо, за да спра, Кет — спокойно отговори той.

C-130 сякаш изпълни цялото небе. Нямаше начин сблъсъкът да се предотврати.

Но огромният „Локхийд“ изрева над главите им и прелетя без произшествия.

Кет се вторачи в индикатора за скоростта.

— Сто дваисет и пет възела. Колко ни трябва, за да излетим?

— Сто четирийсет и осем е ротационната скорост.

До края на пистата оставаха по-малко от триста метра. Кет видя червените светлини, маркиращи западната страна, и тревистата площ зад тях — малко пространство, водещо към скалистия ръб. Дори Кен да опитахе да спре, щяха да паднат от скалата.

Времето сякаш спря. Мислите на Кет препуснаха към нереално измерение.

— Сто трийсет и пет възела — чу се да казва тя.

Това бяха петнайсет възела по-малко от скоростта за излитане, а бетонната настилка свършваше. Кет се запита дали колесникът на боинга ще счупи червените лампи, докато минава през тях.

Остатъкът от пистата изчезна и носът на боинга се вдигна. Ъгълът със земята бързо нарасна.

— Вдигни го, Кет! — викна Кен. — Лостът с формата на кормило. Дръпни го нагоре!

Тя го послуша. Земята изведнъж изчезна и щурвалът започна силно да вибрира.

— Какво е това?

— Предупреждение.

Кен бутна щурвала напред. Боингът заби нос и леко се наклони наляво. Издигна се над стръмното скалисто плато и се отправи към тясната долина, бавно набирайки скорост.

Вляво се видя магистрала и още едно високо скалисто плато, а отпред — скала.

Предупредителната система още тресеше контролните лостове. Скоростта беше твърде ниска, за да задържи боинга на повече от няколко метра. Прелетяха над скалистото плато и самолетът пропадна в долината.

Кен зави леко наляво, опитвайки се да лети над магистралата, и увеличи скоростта.

Вибрациите спряха.

Но боингът губеше височина и шосето застрашително се приближаваше.

Кет изпитваше някакво неестествено спокойствие. Петдесеттонният реактивен самолет се носеше над магистралата на около хиляда метра под тях. Вдясно се появи скала, а вляво — още едно скалисто плато. Върховете им се извисяваха на много по-голяма височина, отколкото тази, на която летеше боингът.

„Ще следва магистралата и ще набере скорост в това дефиле“ — помисли Кет и погледна скоростомера. Сто и осемдесет възела. Скоростта равномерно се увеличаваше, двигателите приглушено бръмчаха.

По пътя се движеха много коли и тя си представи изумлението на шофьорите, които виждаха боинга над главите си.

Двеста възела!

Когато Кен започна да се издига, гравитационните сили за пореден път я притиснаха към седалката. Скалите от двете им страни постепенно се смалиха, после изведнъж изчезнаха и боингът се извиси над планините.

Кет се отпусна на седалката.

— Благодаря за помощта — каза Кен. — Добре се справи.

— Мисля, че аз трябва да ти благодаря.

— Управлявала си самолет, нали?

В съзнанието ѝ прозвуча предупредителен сигнал.

— Е, била съм в няколко пилотски кабинни. Самолети на ФБР. Някой ден бих искала да се науча да пилотирам, но се съмнявам дали ще мога.

Кен огледа хоризонта, после се вторачи изпитателно в нея. Тя бе сигурна, че вижда, че го лъже.

— Ще ти хареса — каза накрая той и пак се обърна към уредите. — Знам, че на мен ужасно ще ми липсва.

Кет обмисляше какво трябва да направи първо. Допреди три минути очакваше, че ще останат в Телърайд. Неочаквано отново се понесоха във въздуха, а тя трябваше бързо да реши загадката заради

един разгневен мъж, който искаше невъзможното, и то незабавно. Тя погледна Улф и не устоя да зададе въпроса.

— Просто късмет ли беше, Кен?

— Какво? — озадачен попита той.

— Каза, че трябва да ти вярвам за излитането, но едва не се разбихме.

Кен поклати глава.

— Не. Точно това очаквах. Да издигна самолета на няколко метра над пистата, да мина над скалата и да увеличи скоростта. Стана идеално.

— И какво смяташ да направиш сега?

Той изсумтя, без да отмества поглед от уредите.

— Основното уравнение е същото, Кет. Въпреки онова, което намерихме в компютъра на Бостич. Лумин трябва да бъде арестуван и осъден, а Бостич да направи самопризнания или да бъде разобличен заради лъжата си, така че заповедта да бъде издадена повторно.

— Вече изминахме половината път, Кен.

Улф я погледна. Очите му бяха уморени. На лицето му бе изписана тъга и решителност.

— Кет, половината не е достатъчно за човек, който няма време.

Тя въздъхна дълбоко.

— Виж какво, Бостич вече е разобличен след онова, което намери в компютъра, а Лумин ще бъде арестуван всеки момент. Няма причина да продължаваш с похищението. Кацни и пусни хората. Наказанието ти ще е жестоко, но ако спреш сега, без никой да пострада, има надежда за теб.

Той бавно поклати глава.

— Няма надежда за мен, Кет.

— Не можеш да си сигурен.

— За мен всичко свърши.

— Не бъди фаталист и не мисли, че животът ти е свършил. Могат да се случат много неща. Само трябва да почакаш и ще видиш.

— Нямам такова намерение.

— Но какво друго ти остава?

— Кет, трябва да разбереш нещо. Не взех револвера на заместник-шерифа, за да застрелям Бостич.

27.

На борда на „Еърбридж“ 90 — 16:52

Когато стана ясно, че няма да катастрофират, Анет Бакстър стана от мястото си и влезе в пътническия салон, за да провери как се чувстват уплашените хора.

Кевин и Бев направиха същото, отбягвайки последния ред, където намръщен седеше Бостич.

Луиз Ричардсън, която бе останала сама в първа класа, махна на Анет и ѝ показва някаква тетрадка.

— Опитвам се да правя нещо полезно. Водя бележки за всичко това.

Старшата стюардеса се усмихна и влезе в отделението за екипажа. Изведнъж радиоуредбата се включи.

— Драги пътници, отново говори Кен Улф. Не бях планирал излитане от Телърайд, но нямах друг избор. Ревът, който чухте над нас, беше на самолет от военновъздушните сили, превозващ специализиран отряд от федерални агенти, за да се справят с мен. Ето защо се наложи да излетя. Тази история още не е приключила и аз не искам да ви подлагам на тактиката на командосите. Къде отиваме сега? Не знам отговора. Чакам правителството да ми каже, че убиецът на дъщеря ми е задържан и съдебните заседатели са издали федерална присъда. И двете неща трябва да станат скоро. Третото зависи от любителя на детска порнография Рудолф Бостич. Трябват ми неговите самопризнания, за да сложа край на всичко това. Ако някой желае да каже нещо на мъжа, който купува снимки на малки деца в пози на сексуална извратеност, моля, да заповяда. Колкото по-бързо Бостич признае, че е излъгал, толкова по-скоро ще приземя самолета и ще ви пусна. Телефоните вече би трябвало да работят, след като набрахме височина, така че използвайте ги, ако желаете.

Анет се успокои, като видя, че една жена от групата за преодоляване на страха от летене се усмихва. Приклезна до нея, за да поговорят, но някакво раздвижване през няколко реда от нея привлече

вниманието ѝ. Пенсионираният полицай бе скочил и се отправяше към задната част на самолета. Беше ядосан и намръщен.

Анет стана. Не знаеше какво да направи.

Бившият детектив мина покрай Кевин и бързо се приближи до Рудолф Бостич. Анет също тръгна натам. Разнесоха се гневни гласове.

— Бостич, жалък негоднико, държиш ни тук заложници, а от всичко, което чух, ти си виновният!

— Няма да призная неща, които не съм извършил — сърдито отговори прокурорът.

— Заради тебе всички ще загинем!

— Кой си ти, по дяволите? — изръмжа Бостич.

— Кой ли? Детектив Майк Кларк, пенсионер. А ти, копеле, явно си лъжец. И всички на борда го знаят. Но по една случайност аз знам какъв си, Бостич. Ти опозори моя добър приятел Роджър Матсън от Кънектикът. Не познавам по-честен и почтен човек от него. Това е достатъчно основание да не ти вярвам, но сега от ФБР разбрахме, че си и гнусен любител на детска порнография. Боже Господи! — Кларк бе свил юмруци и явно едва се сдържаше. — Ти си виновен, мръсноко, и ще го признаеш!

Бостич беше стиснал челюсти и гледаше кръвнишки полицаа.

— В компютъра ми няма такива неща. Това е аматорски опит от страна на командира да изтръгне от мен фалшиви самопризнания, но няма да стане.

— Ами агентката на ФБР? Да не му е съучастничка според теб?

Рудолф сви рамене.

— Тя е заложничка. Вероятно я е заплашил и я е принудил да каже онези неща. Ако в компютъра действително има нещо, което не трябва да е там, Улф го е сложил.

— Да, господин прокурор, чували сме тези оправдания от всеки боклук, продаващ наркотици. — Кларк повиши тон в подигравателен фалцет. — „О, боже! Искате да кажете, че сте намерили сто и петдесет килограма кокаин в мазето ми, точно до лабораторията за амфетамини? Какъв ужас! — Това не е мое. Нямам представа как се е озовало там.“ Точно така, Бостич. Опитай пак!

Рудолф изсумтя презрително.

— Ако онзи луд в пилотската кабина наистина е намерил нещо, това сигурно са остатъци от файлове, които са били в компютъра,

преди да го купя. Пък и какъв си ти? Провинциално ченге? Смяташ да прибягнеш до насилие, ако не направя самопризнания, така ли? Я се разкарай! Престъпникът похитител те манипулира, а ти си толкова глупав, че не се усещаш.

Неочаквано тежката ръка на полицаия се протегна, сграбчи Бостич за яката, вдигна го от седалката до прозореца, дръпна го на пътеката към задната стена на салона. Анет понечи да го спре, но размисли и се загледа в сцената. Грамадното ченге доближи лице до Бостич и гърлено изръмжа:

— Разбери едно, боклук! В момента говориш с детектив Майк Кларк от полицията в Провидънс. Имам трийсетгодишен стаж и сега съм пенсионер, но нямам намерение да ставам жертва на твоята тъпотия. Познавам типове като теб, Бостич. Лигав, хлъзгав сноб, юридическа проститутка. Мислиш се за по-добър от нас. Командирът Улф със сигурност извършва наказуеми престъпления, но няма начин да не съдере жалката ти кожа. Ти си онзи, който ни държи тук, и ей сега това ще свърши.

Кларк го дръпна за яката и отново го блъсна в стената.

— Отвориш ли наглата си уста още веднъж, по-добре признай, че си злепоставил моя приятел Матсън и си излъгал съдията.

— Иначе какво? — попита Рудолф.

Пенсионираният полицай се огледа. Около него се бяха насъбрали няколко пътници и на повечето лица беше изписан готов отговор — гняв.

— Да изхвърлим този боклук през борда! Не искам да дишам един и същ въздух с човек, който обича детска порнография — викна един.

Още няколко гласове го подкрепиха. Очите на Бостич се разшириха от страх.

— Предложението е хубаво — отбеляза друг пътник. Лицето му беше адски сериозно.

Кларк отгатна реакцията на Рудолф.

— Я виж ти! Да не те е страх от височини, прокуроре?

Лявата ръка на Бостич се вкопчи в седалката, а дясната безуспешно се опита да се освободи от хватката на Кларк. Но Рудолф не можеше да се мери с мускулестия детектив.

Изпълнен с презрение, Майк го блъсна към прозореца. Бостич падна и се удари в облегалката за ръце.

— Сега отивам да предложа на командира да те изхвърли през борда, ако не проговориш. — Бившият полицаи се огледа, после весело се усмихна на уплашения прокурор. — Освен това знам как се отварят люковете.

— Г-глупости — заекна Рудолф. — Не... можеш да го направиш. Ще извършиш убийство.

Майк Кларк се престори на изненадан.

— Нима? Искаш да кажеш, че ако похитител с бомба ми заповяда да направя нещо и заплаши, че ако не го направя, ще избие всички ни, това е убийство? Не мисля така. — Той се обърна към останалите. — Вие смятате ли, че бих имал избор?

— Не! — отговори хор от гласове.

— Те казват не, господин любител на детска порнография. Аз също.

Кларк тръгна по пътеката. Анет разтревожена наблюдаваше лицата на другите, като се питаше дали детективът знае, че подстрекава към масов линч. Нямаше усмивки, само ярост — цялата насочена към Бостич.

Тя настигна Майк и го спря.

— Вижте, всички искаме това да приключи, но...

— Ще му дадем възможност да признае какво е направил, преди да го бутнем навън. Няма да му се размине — каза пенсионираният полицаи, после се приближи до нея и прошепна: — Не се притеснявай. Не започвам бунт. Само искам да го стресна.

Тя се вторачи в него, сетне кимна към насъбралите се пътници.

— Разговаряли сте предварително с тези хора, така ли?

Той кимна.

— Не виждам как ще изтръгнете самопризнания, като го нападате така. Няма да са валидни в съда.

— Години наред съм се занимавал с такива отрепки. Вземеш ли им страха, изпяват всичко. Само не му давай да разбере, че *няма* да го изхвърлим през борда.

Анет поклати глава.

— Не мога да участвам в...

Кларк вдигна показалец и се усмихна.

— Имай доверие на старото ирландско ченге. И не разваляй номера.

Тя най-после кимна и той отново се усмихна.

— Сега ще отида в първа класа и ще се скрия, все едно разговарям с командира. Ясно ли е?

— Да — отговори Анет.

Бостич се бе върнал в ъгъла. Гледаше през прозореца и разтриваше врата си. Добре облечен изискан мъж с буйни сребристи коси се наведе към Рудолф и попита:

— Познавате Майк, нали?

Бостич не отговори, само поклати глава.

— Интересно. А сте прокурор. — Мъжът се огледа, сякаш да се увери, че Кларк го няма, сетне погледна Бостич в очите. — В Провидънс беше известен като Лудия Майк. Мафията го мразеше, но го уважаваше достатъчно, за да се опита да го наеме като главорез, след като миналата година се пенсионира. Лудия Майк се е измъквал от многобройни обвинения в полицейска бруталност и винаги е изтръгвал самопризнания, валидни в съда, макар че след разпитите му имаше много самоубийства. Странно. Престъпниците обикновено скачаха от первази на прозорци или се удавяха в тоалетни в негово присъствие... Помислете върху това, Бостич. На всички ни дойде до гуша от вас. Лудия Майк няма да срещне съпротива от страна на тази група, каквото и да реши да направи.

Непознатият тръгна по пътеката, но Анет го дръпна за ръкава.

— Това беше част от номера, нали? Не говорехте сериозно за детектив Кларк.

Мъжът се обърна, погледна я и се усмихна.

— За кого?

— За детектив Кларк. Нарекохте го Лудия Майк и аз... — Тя най-сетне проумя реакцията му и също се усмихна. — Ясно. Разбирам.

— Никога през живота си не съм чувал за него — прошепна той.

На борда на „Гълфстрийм 5ЛЛ“ — 16:52

Секвацията дъха силует на боинга на „Еърбридж“, който се движеше тежко по късата писта и едва се издигна в далечния ѝ край, втрещи Дейн Бейли, Джеф Джейсън и Бил Норт.

Липсата на мигновен стълб от пушек в същата посока им вдъхна малка надежда.

Дейн грабна клетъчния телефон и набра 911, за да разкаже какво се е случило и какво подозира. Но никой друг не се беше обаждал на диспечерката на шерифа, за да докладва за катастрофа в долината.

След три минути излетяха и Джеф видя самолета, който бързо се издигаше.

Тримата въздъхнаха с облекчение.

Бил Норт бе коленичил между двете пилотски седалки. Посочи боинга и попита:

— Мислиш ли, че слушат същата честота?

Дейн и Джеф кимнаха и Бил протегна ръка към слушалките и микрофона.

— Кет, още ли си на линията? Обажда се Бил Норт.

След няколко секунди чу гласа й.

— Да, Бил?

— Ами ние пак ви преследваме от разстояние, защото помислих, че ще ти трябва помощ, за да препредаваме обажданията ти.

— Благодаря, Бил. Абсолютно си прав. Знам, че в един момент клетъчните ни телефони ще излязат от обсега.

— Искате ли да проверим нещо? Командирът желае ли да знае атмосферните условия в някоя част на страната?

— Момент... Изчакай. Той ми прави знак... Да, искаме да знаем какви са атмосферните условия в Денвър... и в Колорадо Спрингс.

— След малко ще ти се обадя, Кет.

Бил Норт погледна помощник-пилота, който вече набираще специалната честота за информация за времето.

На борда на „Еърбридж“ 90 — 17:01

Кен Улф чу от гълфстрийма, че в Денвър бушуват силни гръмотевични бури, и насочи боинга обратно, на югозапад, на шест хиляди метра височина. Транспондерът беше включен и показваше на диспечерите местоположението им.

Кет се ровеше в компютъра на Бостич. Потвърди заключението на Кен, че вътре има точно петдесет и един файла с порнографски

снимки. Бостич се бе опитал да се отърве от тях, без да съзнава, че има програма, която събира изтритите файлове.

Оригиналните имена на файловете бяха заличени, но имаха същите обозначения и характеристики и Кет отвори десетина, за да се увери в извратените перверзии, които проблясваха на цветния екран.

Името на единия от файловете беше запазено отчасти, но представляваше неразгадаема плетеница от букви, започващи с „W“. Като се закле, че това ще е последната гадост, която ще погледне, тя подаде команда на компютъра да покаже снимката.

В съзнанието ѝ не прозвуча никакъв предупредителен сигнал, който да я предпази от онова, което се появи. На екрана започна да се оформя снимка на голо момиченце и от самото начало Кет видя, че фотографията се различава от другите. Не се виждаше мъж с изкуствена похотлива усмивка, макар че присъствието на насилник беше явно. Детето не се преструваше, че се забавлява. Беше завързано за стол. Косата му беше разчорлена, тялото — цялото в рани, а лицето — изкривено от болка.

Имаше и други неща — перверзни и унижителни. Кет извърна очи, борейки се с вълната на погнуса, и изведнъж осъзна, че преди по-малко от час е видяла лицето на това момиченце.

Мелинда Улф.

Кет бързо излезе от файла, преди Кен да е погледнал. В съзнанието ѝ трескаво преминаваха различни възможности.

Отново провери директорията. Снимката имаше кодове, които показваха, че е получена по Интернет.

„Това не може да е стар файл с доказателства. Такива файлове не се изпращат по Интернет.“

Имаше вероятност снимките да са някакъв странен обект на разследване, но това беше малко вероятно. Несъмнено Бостич щеше да твърди, че са или изтрити файлове с доказателства, или са били в компютъра, преди да го е купил, но датата на покупката и продавачът лесно можеха да бъдат проверени.

Но и при най-слабата сянка на съмнение Бостич можеше да се отърве от затвора.

„Де да имахме време“ — помисли тя. Но нямаше време за внимателно обмислено разследване. Нито за издирване.

Но какво правеше снимката на изтезаваната Мелинда в неговия твърд диск?

„Съсредоточи се. Първата ти задача е да докажеш, че Бостич е излъгал съдията за обаждането на Матсън. Но как да го направя, преди Улф да е изгубил търпение? Как да му дам онова, което иска, за да сложи край на всичко това, преди пръстът му да е пуснал спусъка?“

Кет погледна екрана, който сега показваше дълги списъци с програми. Видя програма за достъп до Интернет, която не бе забелязала досега, и я отвори.

Беше архив, където може би имаше списък на страниците в Интернет и адресите по електронната поща, с които компютърът се бе свързвал.

Кен се бе съсредоточил върху управлението на самолета. Знаеше, че Кет се опитва да намери нещо, за да му помогне. Щеше да има поне пет минути за работа.

Кет навлезе в програмата, опитвайки се да си припомни командите за архивните файлове с надеждата, че потребител като Бостич, който не познава възможностите на компютъра да възстановява „изтрити“ файлове, може да е оставил ясна следа кои страници в Интернет е посещавал.

Активизира архивния файл, който изведнъж се отвори и изсипа водопад от адреси и страници с главозамайващи подробности.

Пръстите ѝ танцуваха по клавиатурата, извличайки от бъркотията от информация датите и часовете на получаване на снимките. После ги сравни със списъка от адреси и онзи, който търсеше, блесна на екрана:

SHRDLU2.

Това ѝ беше познато, но откъде? Адресът по електронната поща беше достъпен чрез главен доставчик на услуги по Интернет, но можеше да принадлежи на всеки, който имаше портативен компютър и можеше да отделя по няколко долара месечно, за да си купи такъв адрес.

„Дали Бостич е взел под наем свой личен таен адрес?“ През съзнанието ѝ мина една още по-обезпокоителна реалност. Човек като него може и да не разбираше много от компютри, но беше наясно, че не бива да купува незаконна порнография, използвайки кредитна карта или чек. Той би платил с пари в брой, което означаваше, че е

необходим или личен контакт, или пощенски услуги, за да прехвърля парите за всяка покупка на порнографски снимки. И двата метода бяха трудно проследими. Кет можеше и да успее да докаже, че Бостич се е свързал с някой търговец на мръсотии, спотайващ се зад SHRDLU2, но не и че действително е платил за неговия „продукт“.

„Кой е SHRDLU2? Къде е? Ако успеем да отговорим на този въпрос, може да разберем по какъв начин Бостич е свързан с Лумин.“

— Имаш ли напредък, Кет?

Гласът на Кен я накара да подскочи. Толкова ли бе потънала в мисли? Разказа му набързо какво е намерила и остана разочарована, че той поклати глава, когато го попита дали SHRDLU2 му говори нещо.

Малкият клетъчен телефон, който бе използвала преди, иззвъня.

— Ало?

— Агент Бронски ли е?

— Да. Кой се обажда?

— Детектив Роджър Матсън — със спокоен дълбок глас отговори мъжът. — Агент Франк Ботъл се свърза с мен и ми даде този номер... Обясни ми къде сте и че знаете кой съм. Не мога да повярвам, че Улф прави това!

— Но го прави и ми трябва помощта ви, за да решим въпроса.

Тя му разказа какво е намерила и какво иска да докаже.

— Господи! Откровена порнография?

— Да. Петдесет снимки в нещо като пакет и една, която е различна.

— Поразен съм! Бостич е долен лъжец, но не съм и подозирал, че може да е педофил. Това е... отвратително.

Кет му каза адреса по електронната поща.

— Записвам, агент Бронски.

— Наричай ме Кет.

— Добре... Записвам, Кет. Аз съм Роджър. Казваш SHRDLU2, така ли?

— Да. Познато ли ти е това?

Той замълча.

— Ами, мисля, че SHRDLU2 е понятие от излязъл от употреба вестник от старите лентотипни машини. Онези, гигантските, при които набираният текст веднага се отлива на редове за копията преди офсетовия печат.

— Да, затова звучи познато. Чувала съм за тях. Печатарите използваха тази поредица от букви като своеобразен подпис, нали?

— Прокарвали са пръст по най-горния ред на клавиатурата и са се появявали буквите SHRDLU2. Превърнало се е във вид подпис.

— Не знам как би помогнало това, освен ако Лумин не е свързан по някакъв начин с вестниците.

— Не, не е. Дори не е завършил гимназия, но неизвестно как е станал много добър с компютрите. През 80-те години е работил като програмист. Но компютърните клавиатури не са като на линотипа.

— Роджър, познаваше ли Рудолф Бостич преди случая Улф?

— Да. Дотогава винаги съм мислил, че е почтен. Затова не беше необходимо да питам кой е, когато ми се обади. Беше ясно. Бих познал гласа му навсякъде.

— Имаш ли представа защо е излъгал?

— Не. Предполагах, че прикрива източник, включен в програмата за закрила на свидетели, но сега... Когато разбрах за мръснишките му навици... Това може да промени нещата. Може да е излъгал, за да защити себе си.

— И аз мисля така. Ако се е страхувал, че един по-задълбочен разпит ще разкрие пряка или косвена връзка с Лумин, това е достатъчна мотивация за...

— Чакай малко! — изведнъж възкликна Матсън.

— Какво има?

— Дай ми минута-две да взема компютъра си. В него е записана цялата информация от компютъра на Лумин. Не съм престанал да се занимавам със случая, но преди да ти кажа каквото и да било, трябва да видя нещо.

— Добре. Но в случай, че връзката прекъсне, дай ми номера си.

Той ѝ каза домашния си телефон и затвори. След две минути отново се обади, явно развълнуван.

— Кет! Искам да се върнеш на списъка със снимките и да ми прочетеш един номер.

Той ѝ обясни какво да търси във файловете. Тя започна да му диктува информацията и на осмия файл Матсън ѝ каза да спре.

— А сега, Кет, отвори първите три снимки и... съжалявам, но е необходимо... опиши ги подробно.

Тя преглътна с усилие, но го направи, едва потискайки погнусата си.

— Добре. Достатъчно — каза накрая Роджър. — Предполагам, че и останалите са като при мен. Виждаш ли, Лумин е имал съвсем същите файлове в компютъра си, когато е бил арестуван за убийството на Мелинда Улф. Явно са били купени и записани от източник в Уърлд Уайд Уеб.

Кет усещаше, че Кен я наблюдава. За миг бе забравила, че той слуша. Погледна го и видя, че на лицето му е изписана изненада. Тя продължи да говори по телефона.

— Тогава можем ли да допуснем, че Лумин е купил пакет от тези мръсотии от същия източник като Бостич? Или че Бостич е имал записан същия файл като в твоя компютър?

— Не, Кет. Аз съм единственият, който е записал информацията от компютъра на Лумин. Това е факт. Трябваше да го направя тайно, докато работех по случая. Компютърът на Лумин вече беше запечатан от съда по мое настояване и твърдият диск беше дезактивиран. Направих копие преди съдебното решение. Само съдията знае и даде съгласието си. На Бостич би му трябвала съдебна заповед, за да получи друго копие, а аз веднага щях да разбера.

— Роджър, петдесет и първият файл има ли следните букви и цифри?

Тя му ги издиктува.

— Файловете са само петдесет, но името на този ми е познато. Беше в компютъра на Лумин.

Кет изпита странно вълнение — възбуда и страх.

— Разглеждал ли си го?

— Да. Кет, може би не знаеш, но това беше единственото доказателство, което би могъл да притежава само убиецът. Направо се разтреперих. Откъде знаеш името на този файл?

— Роджър, съзнаваш, че Кен Улф слуша този разговор, нали?

— Предположих. Командир Улф... много съжалявам, че сте в това положение. Искаше ми се да ви бях помогнал, за да не се стига до това.

— Но вие помагате, детективе. Много помагате — рече Кен.

Кет вдигна ръка, за да му направи знак да мълчи.

— Роджър, попита ме откъде знам името на файла.

— Да. Озадачен съм. Има само една възможност, но тя е ужасна.

— Има го в компютъра на Бостич.

— Намерила си го... в компютъра на Бостич?

— Да.

— И позна ли... обекта?

— Да. Видях лицето на друга снимка, но не очаквах, че ще бъде в този файл.

— Кет, разбираш ли какво означава това?

— Още не съм сигурна. Но може да е стар файл с доказателства, който не си знаел, че Бостич е записал.

— Не е така. Повярвай, Кет. Бостич не може да е получил копие по никакъв канал след ареста на Лумин. Файлът трябва да е бил прехвърлен от компютъра на Лумин преди задържането му. Следиш ли мисълта ми? Онзи, който го е получил — да го наречем господин Х — вероятно е знаел точно какво получава. Следователно наличието на същата снимка в компютъра на Бостич означава, че той има вземане-даване със същата личност, господин Х, който е имал допълнителна цел, за да го даде на Рудолф.

— Този файл не е нещо, което би се разпространявало безконтролно, нали?

— Имаш предвид снимката ли?

— Да. Например по бюлетина на Интернет?

— Няма начин! Аз знам тази... снимка. Гледал съм всичко и по Интернет. Там я няма.

— И така, кой може да е господин Х? Бостич?

— Съмнявам се. Някой е подшушнал на Бостич за Лумин, затова мисля, че ако съществува, господин Х е онзи, който е съобщил информацията на Бостич, че Лумин е убиецът. Господи, в това има логика! Винаги съм бил сигурен, че Бостич е източникът на тази информация. Дори в нощта, когато се обади, си помислих, че за него е странно да има информатор в подземния свят, който да му каже нещо полезно. Но нямам представа кой може да е той. Господин Х... Някой, от когото Бостич лично е купувал порнографията... Това може би е обяснението.

— Би ли проверил адреса SHRDLU2? Виж дали притежателят не е нашият господин Х.

— Разбира се. Ще започна с файла на Лумин.

След две минути Матсън се обади отново.

— Кет!

— Да?

— Адресът SHRDLU2 фигурира и в базата данни на Лумин! Изпращал е съобщения по електронната поща, макар че не съм ги чел.

— Можеш ли да издириш притежателя?

— Да. Но те предупреждавам, че това ще ни заведе до задънена улица, защото господин Х сигурно е използвал пари в брой и фалшива самоличност. Много хора го правят, особено когато се занимават с нещо незаконно. Ето защо Интернет е такава безумна каша. Никога не знаеш с кого си имаш работа.

— Кога ще стане? Ние сме във въздуха, а командирът държи спусъка на бомбата в багажното отделение. Трябва да бързаме.

— Добре. Най-много след двамайсет минути. Правил съм го и преди. Знаем с кого да се свържаме. А може ли да говоря с командира Улф?

Кен натисна бутона на предавателя.

— Да, Роджър.

— Вижте, командире... колкото по-скоро освободите пътниците и сложите край на тази история, толкова по-добре ще бъде за вас. Здравата сте загазили. Нали го съзнавате?

— Да, Роджър. Но нямам друг избор.

— Ще направя всичко възможно да ви помогна. Чух, че искате федерално обвинение срещу Лумин, но това няма да свърши работа, освен ако съдията не издаде заповедта повторно. Всички доказателства са получени с нея.

— Знаем.

— Тогава защо искате федерален съд?

— Имам причини, Роджър.

— Това е въздушно пиратство. Трябва да се спре. Наказанието е много тежко.

— Не ме интересува какво ще стане с мен, стига Лумин да бъде изличен от този свят.

Връзката прекъсна. Няколко секунди Кет седя, потънала в мисли, сетне погледна Кен. Очите му бяха втренчени в предното стъкло.

— Онази снимка, петдесет и първата... — тихо каза Улф.

— Да?

Стомахът ѝ се сви.

— Това е снимката на Мелинда, докато е била изтезавана, нали?

Тя кимна и прехапа устни.

— Много съжалявам, Кен.

Той поклати глава.

— Няма нищо. Виждал съм я. Накарах Матсън да ми покаже всеки файл от компютъра на Лумин.

Лицето му беше непроницаемо.

— Не можах да намерят филма, само евтин фотоапарат „Полароид“, забравен във фургона. Вероятно е изхвърлил снимката, след като е я записал в компютъра си. Запомнил съм всяка подробност... Същата снимка е и в компютъра на Бостич, така ли?

— Да... Къде отиваме?

Улф въздъхна тежко.

— Във Финикс. Мислех да се отправя към Денвър или към Колорадо Спрингс, но в района бушува силна гръмотевична буря, затова ще летим на югозапад. И без това сутринта трябваше да отидем там.

Тя изпита внезапен прилив на надежда.

— Това е добър ход, Кен. Най-после да освободиш хората там, закъдето са тръгнали.

Той кимна, без да я поглежда.

— Смяташ да... приключиш с всичко във Финикс, нали? Имам предвид, че Лумин всеки момент ще бъде арестуван, а Бостич е почти разобличен. Дори да кацнеш в Аспен и да свършиш с тази история там, мисля, че съдията ще има достатъчно основания да промени решението си и да препотвърди заповедта.

— Финикс е подходящо място за финал, Кет — независимо от всичко, което се случи. — Той отново вдигна спусъка. — Благодарение на теб аз съм малко по-близо до мисълта да дезактивирам това нещо, но няма да се откажа от исканията си. Бостич трябва да направи самопризнания, които да са валидни за пред съда.

— Кен?

Тонът ѝ беше някак различен и той я погледна стреснато.

— Сигурно си бил изненадан, когато сутринта си разбрал, че Бостич е на борда, нали?

Отговорът излезе от устата му, преди да успее да го спре.

— Да. Ужасно...

— Това означава — освен ако нямаш навика да носиш експлозивни на всеки полет, в което се съмнявам — че в самолета няма бомба.

— Има, Кет. Аз...

— Престани, Кен! Видях спусъка. Това е дистанционно управление за аларма на кола, нали?

Той я погледна, без да каже нищо, после вдигна спусъка и го премести в дясната си ръка, като внимаваеше копчето да е натиснато.

— Специално съм го преработил.

— Страхотно изпълнение, Кен, но е измама. Ти си единственият пилот тук и едва ли ще те застрелям, причинявайки смъртта на всички.

— Бомбата е истинска, Кет.

Той бръкна в калъфа с картите, извади нещо и го хвърли на коленете ѝ.

Тя погледна правоъгълния предмет. Приличаше на пластилин в прозрачна опаковка. Взе го и го помириша, опитвайки се да си припомни основните си познания по експлозивите от обучението си в академията на ФБР.

— Какво е това?

— Остатъкът от пластичния експлозив, който е в чантата ми в багажното отделение.

Кет отново погледна пакетчето.

— Пластичен експлозив?

— Точно така.

— Кен, сигурно знаеш, че това не е C-4, нито „Семтекс“, а *сирене*!

Той се вторачи в нея с безизразно лице, после изведнъж кимна и се усмихна.

— От Орегон е. Много хубаво сирене, но не става за експлозив.

Тя го погледна и поклати глава.

— А „спусъкът“ е дистанционното управление на колата ти, нали?

Кен го вдигна и пусна копчето.

— Да. А устройството в Телърайд беше портативната радиостанция.

— И всички ние сме ужасени напразно?

Той кимна.

— Дори да знаех, че Бостич ще бъде днес на борда, пак нямаше да застраша живота на пътниците си. Мога да намеря С-4, но не го направих.

— Дълбоко в себе си подозирах това още в Телърайд.

— Колегите ти щяха да ми пръснат черепа, ако бяха разбрали.

— Не и без разрешение, Кен. Знаеш го. Както вече подчерта, ти знаеш всичките ни номера.

28.

На борда на „Еърбридж“ 90 — 17:20

Кен чу, че предпазният колан на Кет изщрака, и я видя, че става. Напрегна се и погледна вдясно, подготвяйки се за атака, но тя плъзна седалката напред и внимателно затвори компютъра на Бостич, сетне му даде клетъчния телефон.

— Извикай ме, когато се обади Роджър Матсън.

Той се вгледа за миг в очите ѝ, после кимна.

— Къде отиваш?

Кет стана и сложи ръка на облегалката на седалката му.

— Ще направя онова, заради което се качих на борда — да разпитам Бостич.

Улф протегна ръка и натисна бутона за отключване на вратата на пилотската кабина.

— Щом се върнеш, почукай шест пъти. Три пъти, пауза, и още три пъти.

— Летим към Финикс на разумна височина просто за разнообразие, нали? — попита тя. Усмихваше се.

— Много разумна — отговори той. — Десет хиляди метра.

Анет разговаряше с млад мъж, който държеше телефон. Кет я докосна по рамото и стюардесата подскочи.

— Не исках да те стресна — извини се Кет.

— Няма нищо. — Анет се изправи и посочи мъжа. — Това е Крис Билингс от Си Ен Ен.

— А вие сте агентът на ФБР, нали? — попита мъжът. — Госпожица Бронски?

— Да. Предавате ли на живо?

Крис погледна телефона.

— В момента не. Има почивка от десет минути, после ще ме включат пак. Мога ли да ви задам няколко въпроса?

— Съвсем набързо.

— Добре. Когато преди малко говорихте по вътрешната радиоуредба, имах чувството, че сте съгласна с командира за Рудолф Бостич. Но преди тълпата да започне да го заплашва, че ще го изхвърли през борда, аз говорих с него. Той се закле, че когато се качил на самолета, в компютъра му не е имало порнографски снимки, и ако сте намерили нещо, това е защото командирът го е сложил там, за да го дискредитира.

Кет погледна Анет, после Билингс.

— Истината е, че командирът нямаше време да запише нищо в компютъра му, Крис.

После му разказа какво е станало и подчерта, че е била в пилотската кабина от мига, в който Улф е донесъл компютъра.

— И снимките... наистина ли са толкова гнусни? — попита Билингс.

Кет се вторачи в него, докато стана очевидно, че той се почувства неудобно.

— Крис, виждал ли си порнографска снимка с дете? Имам предвид ясна и откровена, на която се вижда всичко, от забранените?

Той поклати глава.

— Не. Не се интересувам от...

Тя вдигна ръка.

— Не казвам, че се интересуващ. Но като репортер, не си ли виждал такива мръсотии?

— Никога.

— Добре. След малко ще се върна в пилотската кабина и ако Улф се съгласи, ще те заведа да видиш доказателствата. Ще ти призлее, обещавам ти.

После отиде при Бостич, който седеше намръщен и гледаше през прозореца.

— Господин Бостич?

Той вдигна глава и я погледна подозрително.

— Да?

— Трябва да продължим разговора си. Аз съм агент Катерин Бронски от ФБР. Преди час и нещо разговаряхме по радиото.

Бостич я гледаше свирепо, без да мърда.

— Какво искаш?

— Моля ви, станете. Ще отидем отпред.

Той поклати глава.

— Няма да се върна в пилотската кабина при онзи маниак.

— Не, господине. Ще отидем в първа класа, където ще говорим, без никой да ни чува. — Тя огледа неколцината пътници, които се бяха обърнали, за да чуят разговора им. — Или предпочитате да разговаряме тук, където да ни слушат всички?

Бостич въздъхна и с нежелание стана. Влязоха в първа класа. Докато минаваше покрай редовете, хората го освиркаха. Кет му направи знак да седне на място 1-А и помоли жената от другата страна на пътеката да се премести назад.

Рудолф възвърна намусения си предизвикателен вид и я погледна.

— Е, какво искаш?

Кет се настани на облегалката за ръце на място 1-Б.

— Въпросът е, господин Бостич, какво искате *вие*? Забъркали сте се в голяма каша. О, момент. Забравих да ви прочета правата.

Рудолф изсумтя.

— Не съм извършил нищо нередно. Не е необходимо да ми четеш правата.

— Независимо от това, разпитът е официален. Заподозрян сте в притежаването на незаконни порнографски материали. Имате правото да мълчите...

Кет му прочете правата. Бостич се усмихна подигравателно.

— Свърши ли?

— Не, господине, току-що започвам.

— Нима? Позволи ми да ти обясня каква е действителността, малката. Ти си във от играта. Онзи глупак в пилотската кабина ще свърши с игла в ръката на масата в затвора „Левънуърт“, но ти... Ще се радваш дори ако си намериш работа като регулировчик, превеждащ деца и старци на кръстовищата.

Тя се усмихна.

— Винаги съм харесвала тази длъжност. Пък и обичам децата. Ако се съди по снимките в компютъра ви обаче, вие явно също ти обичате. Малки момиченца, за предпочитане голи и с разтворени крака.

— Глупости!

— Така ли? Нали чухте какво намери командир Улф в компютъра ви? Отричате ли, че компютърът е ваш?

— Нямам причина да мисля, че той дори го е докосвал.

— Нима? Ами тогава потърсете компютъра си горе, в багажното отделение, където сте го оставили.

Кет се дръпна и Бостич стана. Отвори капака и щом видя, че вътре няма нищо, го затвори с трясък.

— Седнете, господин Бостич — каза Кет. — Ще се върна веднага.

Тя отиде до пилотската кабина и тихо почука шест пъти, в последователността, която ѝ бе казал Кен. Вратата се отвори и Кет изчезна зад нея. След няколко секунди отново се появи. Носеше компютъра на Бостич и малкия касетофон, който бе намерила в куфарчето му.

Седна от другата страна на пътеката и погледна прокурора.

— Господин Бостич, взех назаем... или конфискувах, ако желаете... вашия касетофон и сега ще го включа. Признавате ли факта, че ще записвам онова, което кажете?

Той изсумтя.

— Откраднала си касетофона ми, за да го използваш срещу мен? Разбира се, давай. Никога няма да приемат това в съда.

— На външната страна на този компютър е прикрепена визитната ви картичка, господин Бостич. Потвърждавате ли, че компютърът е ваш?

Рудолф кимна.

— На глас, ако обичате.

— Да, това е моят компютър, но след като е бил откраднат от онзи маниак, аз нямам контрол върху онова, което е било записано там.

— Нов ли беше, когато го купихте?

— Да.

— Откъде го купихте?

— Поръчах го по пощата от производителя в Тексас.

— Някой друг използвал ли е редовно този компютър?

— И други са имали достъп до него.

— Въпросът ми е друг, господин Бостич. Попитах дали това е личният ви компютър, използван обикновено само от вас.

— Да. Аз съм основният потребител.

— Останете на мястото си, господин Бостич.

Кет включи компютъра и подаде необходимите команди, за да извика на екрана списъка на възстановените файлове. Пусна една от първите снимки и обърна компютъра така, че прокурорът да може да вижда екрана.

— Дръжте ръцете си на коленете, господин Бостич, но гледайте екрана. Позната ли ви е тази снимка?

— Не! Разбира се, че не. Някой я е сложил там.

Тя затвори портативния компютър. Бостич посочи към него, после към пилотската кабина.

— Той е откраднал компютъра ми. Тези отвратителни снимки и всичко друго, което не би трябвало да е там, очевидно е сложено от Улф.

Кет наклони глава на една страна, сякаш беше озадачена.

— Ами, имате проблем с това обяснение, господин Бостич, защото аз съм свидетел на последователността на придобиване на доказателствата и командир Улф нямаше време да остане сам с компютъра, преди тези снимки да бъдат открити.

Лицето на Рудолф се изкриви в зловна усмивка.

— Ти си му помогнала! Без заповед или вероятна причина си започнала да ровиш в компютъра ми и си му съдействала да изфабрикува тези обвинения. Това означава, че онова, което мислиш, че си намерила, е неприемливо в съда.

Кет поклати глава.

— Грешите. Не съм докосвала компютъра, преди да бъдат открити тези файлове. Кен Улф ги намери без намесата на ФБР. Те са вероятна причина. Би трябвало да знаете това. Въпреки арогантното ви държане по радиоуредбата преди малко, аз нямах причина да подозирам, че харесвате детска порнография. Нито командирът.

— *Не харесвам детска порнография!*

— Тогава защо в компютъра ви има петдесетина подобни снимки? Те съществуват. Ще ви покажа една от тях.

— Пак ще повторя, че когато сутринта се качих на самолета, в компютъра ми нямаше такива файлове, нито снимки! Улф ви е манипулирал по някакъв начин и е пипал компютъра. Не мога да се изразя по-ясно от това. Не знам защо снимките са там и не съм ги записвал.

Анет се бе приближила до тях и слушаше разпита. Кет помисли да я помоли да се отдалечи, сетне промени решението си и отново се вторачи в прокурора.

— Господин Бостич, не сте знаели, че в компютъра ви има порнографски снимки, така ли?

— Точно така. Никога не съм имал подобни неща. Та аз съм федерален прокурор. В твърдия диск на компютъра ми няма такива материали.

— Но сега има.

— Компютърът ми е бил откраднат от похитителя, който ме мрази, нали? Мислиш ли, че съдът ще приеме това като доказателство? Няма начин.

— Вероятно не ме чухте добре, господин Бостич. От мига, в който се качих на този самолет, аз съм в постоянен визуален контакт с Кен Улф и той нямаше никаква възможност да записва нещо в компютъра ви.

Рудолф се наведе напред и самодоволно се усмихна.

— Ами, госпожице начинаещ адвокат, не ти ли мина през ума, че това може да е станало *преди* да се качиш на борда?

Кет посочи с глава пътничката от място 1-Б, която се бе преместила назад.

— Сигурно ще се намери свидетел, който да даде показания, че от мига, когато компютърът ви е бил сложен в багажното отделение, никой не го е докосвал. После Кен Улф го взе и веднага го донесе в пилотската кабина. Аз го наблюдавах. Имате голям проблем, господин прокурор. Файловете действително съществуват, във вашия компютър са, незаконни са и не са инсталирани там нито от командира, нито от мен. И така, как ще обясните този факт?

— Виж какво, идиотко! Вече ти казах. Нямам никакви порнографски материали в компютъра си. Ясно ли е?

— Порнографските снимки, които бяха намерени в компютъра ви, са защитени с личната ви парола. Използвали сте я и за служебни файлове. Каза ли ви командирът Улф каква е паролата?

— Чух, че спомена нещо, но не го запомних.

— Паролата е 97883PSY.

— Е, и?

— Това личната ви парола ли е?

— Да, използвал съм я. Но не е единствената. Запазил съм я поради небрежност и Улф я е използвал.

— Какво означават числата и буквите?

— Произволно избрани числа.

— А буквите „PSY“?

— Не си спомням.

— Възможно ли е да са съкращение на някаква дума, господин Бостич?

— Не.

— И така, буквите нямат значение, избрани са произволно и по никакъв начин не са свързани с част от женската анатомия?

— Какво си мислиш? Че са съкращение от някаква мръсна дума? Ти си сексуална маниачка, Бронски.

Кет се усмихна и поклати глава.

— В моя компютър няма скрити порнографски снимки на деца.

Рудолф размаха ръце. Очите му блеснаха.

— Да те вземат дяволите! И в моя компютър нямаше детски порнографски снимки. Никога не съм притежавал такива и на твърдия ми диск нямаше изтрети файлове, доколкото си спомням. Ясно ли е?

Тя не каза нищо. Само го наблюдаваше. Рудолф се вторачи в нея — предизвикателно и без да съзнава какво е казал. Кет изчака още една минута, докато той примига и отмести поглед, после се прокашля.

— Господин Бостич, защо споменахте изтрети файлове?

— Какво?

— Ако файловете са изтрети, те просто изчезват, нали?

— Ами да — отговори Рудолф.

— Тогава защо смятате за необходимо да ме уверявате, че не сте изтрили никакви файлове? Любопитна съм, защото преди да повдигнете този въпрос, аз не съм споменавала пред вас факта, че такива файлове съществуват.

Бостич се облегна назад. Имаше вид на хванат натясно.

— Искях само да кажа, че никога не съм имал порнографски файлове. Не желях да мислиш, че някога може да съм имал и после да съм се отървал от тях.

Кет поклати глава.

— И все пак не разбирам защо споменахте изтрети файлове... Щом никога не сте притежавали порнографски снимки на деца, тогава

не е било възможно и да ги изтриете. Следователно този въпрос изобщо не би трябвало да ви вълнува. Има ли логика в това?

— Никога не съм имал подобни файлове, Бронски.

— Добре, но ако не ми казвате истината и в действителност сте записали порнографски снимки на деца и по-късно сте решили да се отървете от тях, вие явно сте ги изтрили. Тогава за вас би било ужасен шок, ако някой отвори компютъра ви и каже: „Хей, Руди, намерихме порнографските ти снимки!“. Щяхте да знаете, че сте ги изтрили. Как тогава биха могли да бъдат намерени? Някой специалист в тази област би се досетил, че компютърът не ги е заличил напълно и по някакъв начин са били възстановени. Частично изтритите файлове в твърдия диск на един компютър биха били убедително доказателство, което би изобличило притежателя в лъжа.

— Не знам какво бръцполевиш, но файловете със снимки не са мои. Точка по въпроса.

— Логиката, господин Бостич, повелява следното: един невинен човек би извикал: „Тук няма файлове!“. Виновният, който се е опитал да се отърве от доказателствата, ще твърди същото, но ще добави: „Няма и изтрити файлове!“. Вие направихте второто.

Бостич изглеждаше смутен. По лицето му премина сянка на несигурност — точно онова, което Кет искаше да види. Той отново се наведе, този път сякаш за да предложи приятелско обяснение. Гласът му беше унил и угрижен. От доскорошната му арогантност нямаше и следа.

— Виж какво... ти ме разбра погрешно. Твърдиш, че в компютъра ми има ужасни снимки. Знам, че никога не съм имал такива неща, освен ако някой не ги е записал там, използвайки моята парола, и после... после е върнал компютъра в куфарчето ми, за да ме злепостави. И нямам представа кога може да е станало това.

— Файловете са били записани по телефонна линия, господин Бостич, както вече знаете.

— Но аз не знам. Не разбираш ли?

— Мисля, че знаете. Били са записани от определен адрес по Интернет, който някой безуспешно се е опитал да изтрие от файловете. Освен това аз намерих същия адрес в друга секция на вашия компютър.

— Това е част от инсценировката. В края на краищата смятат да ме назначат на много висок пост. Имам врагове.

— Защо споменахте изтрети файлове, господин Бостич?

Той въздъхна отчаяно, огледа се и вдигна ръце.

— По дяволите, ти ме *притискаш*. Намирам се в ужасно положение. Отвлечен и набелязан за изкупителна жертва от ненормален човек, който е успял да убеди агент на ФБР и всички пътници на борда, че съм някакъв извратен тип. Всичко това е лъжа.

— Значи споменахте за изтрети файлове, защото ви притискам?

Рудолф кимна.

— Допуснах грешка. Изтървах се. За пръв път ми хрумна мисълта за... изтриване.

— Това не е вярно! — неочаквано се обади Анет.

Гласът ѝ изненада и двамата и Кет се обърна. Очите на старшата стюардеса пронизваха Бостич, който я гледаше стъписан.

— Анет — попита Кет, — знаеш ли нещо по този въпрос?

— Нищо не знае! — озъби се Бостич.

— Тихо! — сръза го Кет и се обърна пак към Анет. — Кажи ми.

— Преди малко, отзад, го чух да казва на един от пътниците, че ако командирът е намерил нещо, това ще са остатъци от файлове, изтрети преди да е купил компютъра.

Кет погледна прокурора. Лицето му бе пребледняло.

— Но вие сте купили компютъра нов. И това ли ваше твърдение беше грешка, господин Бостич? Неволно ли го казахте? Неправилно ли ви цитирам? Или думите ви наистина означават нещо друго, освен казаното?

— Да те вземат дяволите, Бронски! Хиляда пъти съм присъствал на манипулативни разпити, но ти си пълен аматьор.

— Може би. Но вие споменахте изтрети файлове и аз искам да знам защо. Изтривали ли сте някога файлове с порнографски снимки?

— Не! И повече няма да отговарям на въпросите ти.

— Ще ви задам още един въпрос, господин Бостич. Тъй като дълго и задълбочено сте гледали тези снимки, искам да ви попитам защо една от тях не ви е въздействала. — Тя се наведе и прошепна в ухото му. — Онази снимка, Руди... на малкото момиченце, завързано за стол, пребито и обезобразено. Снимката на Мелинда Улф, направена от убиеца ѝ.

За миг Бостич се скова, после изръмжа:

— Махни се от мен!

— Откъде имате тази снимка в компютъра си? — настоя Кет вече с висок глас.

— Нямам такава снимка.

— Но тя е там. Аз я видях.

— Не знам нищо за нея.

— Искате ли да я видите пак?

— Не! Никога не съм я виждал.

— Снимката е в компютъра ви, Руди! Защитена с вашата парола! Гнусната фотография, която току-що описах, е във вашия компютър. Същата!

— Там нямаше нищо такова, по дяволите!

Той затвори очи и стисна юмруци.

— Това можеше да бъде вашата дъщеря. Как е възможно да имате подобна снимка?

— Нямам!

— Аз мога да покажа на света, че я имате. Представете си вашата дъщеря в това състояние.

Бостич трепереше, зъбите му тракаха.

— Не знам... за какво говориш.

Кет се наведе още по-близо до ухото му, за да произнесе последната част от описанието.

— На снимката Лумин вече е използвал ножа си и е разрязал момиченцето. Знаете какво е загубила и на снимката сте го видели ясно. Представете си вашата дъщеря — окървавена и посечена.

Кет добави тези подробности, съзнавайки, че в компютъра на Бостич ги няма. Той също го знаеше.

— Какво? — извика прокурорът.

— Всичко е там, в компютъра ви.

— Не е вярно!

— И вие сте баща на момиче, което някога е било на единайсет години. Как сте могли да разнасяте насам-натам подобна снимка?

— Нямам такава снимка!

— Нима ще ми кажете, че това е файл с доказателства, Руди?

Той се поколеба, явно пресмятайки дали това твърдение ще му е от полза, но осъзна, че сам се е хванал в капана.

— Не! Нямам такава снимка.
— Вие виждате раздраната кожа, кръвта и агонията й...
— В моя компютър няма такава неща.
— Снимката е там, във вашия компютър. Същата е, по дяволите!
— неочаквано изкрещя Кет.

Бостич ококори очи и също извика:

— Моята снимка е друга!

Тя не каза нищо, за да не наруши тишината. Изражението на Бостич се промени от ядосано до ужасено.

Кет въздъхна и кимна.

— Да, така е, господин Бостич. Просто исках да се уверя, че и вие го знаете. Имате право. На снимката във вашия компютър Мелинда Улф не е обезобразена, но вие не сте знаели, че ще получите снимка на жертва на убиец, нали? Мислили сте, че купувате обичайния пакет от доставчика си.

Той я гледаше зяпнал.

— Вижте, Руди... Мъжете понякога изпитват доста странни чувства към жените. Притежаването на снимки, каквито има във вашия компютър, е нарушение на закона, но аз знам, че от време на време този ужасен интерес започва като извратено желание и се засилва, докато един ден човек дава воля на перверзното си въображение и купува неща, до което не би трябвало дори да се докосва. Вашият снабдител ви е изпратил снимка на Мелинда като предупреждение да не го издавате, нали?

Той облиза устни. Дишането му се учести.

— Веднага се досетих, че доставчикът ви е съобщил информацията за Мелинда. Без да подозирате нищо, вие сте се обадили на детектив Матсън, опитвайки се да хванете един убиец, но когато съдията е поискал да разговаря за това с вас, снабдителят ви е предупредил да не казвате нищо за източника си, защото иначе ще разкрие гнусния ви навик да гледате снимки на деца, насилени да правят секс.

— Глупости! Не се интересувам от такива неща!

— Това, разбира се — продължи тя, — би съсипало кариерата ви, затова сте излъгали в съда. После сте открили снимката на Мелинда в последната пратка, уплашили сте се и сте изтрили всичко. Но не сте знаели как да заличите напълно файловете. Нямали сте представа, че

снимките всъщност още са там и само чакат някой да натисне подходящите клавиши и да ги възстанови. Права ли съм дотук?

— Това са пълни измислици, Бронски.

— И не мога да докажа нищо от тях?

— Не, защото това не е вярно.

Кет погледна към Анет.

— Нали чу всичко, което каза господин Бостич?

Старшата стюардеса кимна решително.

— Мога да го напиша подробно.

Кет отново се вторачи в прокурора.

— И благодарение на вашия касетофон, с който ни услужихте, имаме всичко и на запис. И така, Руди, положението е следното. И двамата сме заложници тук, както и пътниците. Заради кашата, в която сте се забъркали, може да умрем, ако исканията на Кен Улф не бъдат удовлетворени — а той иска вашите самопризнания, че сте излъгали съдията в Кънектикът. — Тя започна да изброява на пръсти. — Първо, разполагаме с доказателствата от вашия компютър. Това е достатъчно, за да ви подведат под съдебна отговорност. Второ, знаем кой е снабдителят ви. Той вече е арестуван и се съгласи да даде показания, че е бил информаторът, защото и Лумин е бил негов клиент.

— Това е лъжа! — неубедително възрази Бостич.

„Разбира се, че е лъжа, боклук такъв — помисли Кет. — Но не можеш да си сигурен, нали?“

— Хванахме го, и той ще ви предаде за нула време, за да уреди себе си. Трето, имаме много свидетели на противоречивите ви твърдения и на интересното ви поведение на борда на този самолет. Мисля, че няма да влезете в Главна прокуратура като шеф, Руди. Ако оцелеем след това изпитание без вашата помощ и по-късно ви осъдят, съмнявам се дали някой ще се интересува дали бихте могли да направите самопризнания и да сложите край на похищението.

— Върви по дяволите! — тихо каза той.

— Всичко свърши, Руди. Приемете фактите. Възползвайте се от тях. Имате възможност да постъпите правилно поне веднъж. В края на краищата Лумин все още е на свобода, а дъщеря ви също е уязвима.

— Дъщеря ми е голяма и аз дори не знам къде е.

Кет се престори на загрижена.

— Защо? Не иска да има нищо общо с вас ли?

— Не.

— А майка ѝ?

— Разведени сме.

— И след развода дъщеря ви живее с майка си?

— Не. Избяга, когато беше шестнайсетгодишна.

Лицето му беше изтерзано. Кет пресметна риска от предоверяването на инстинкта си.

— Вие знаете, Руди, нали?

— Какво?

— Защо е избягала.

— Не. Не знам.

— Напротив. Това ви измъчва отдавна. Вие знаете за заболяването си... всъщност това е психически проблем... Болестта ви е виновна.

— Какви ги дрънкаш? Че съм алкохолик или нещо подобно?

— Искате ли да е толкова просто, Руди, но знаете, че не е така.

Бостич я погледна гневно.

— Ти не знаеш нищо за мен, по дяволите!

Кет тъжно поклати глава.

— Наистина не разбирате, нали?

— Какво?

— Синдромът, който ви държи във властта си. — Тя въздъхна. — Аз съм психолог, Руди. Мъжете с вашия проблем минават по предсказуем поведенчески път. Много ми е тъжно, че не сте го знаели, инак своевременно сте могли да получите помощ.

— Глупости!

— Перверзните желания, Руди. Среднощните пристъпи, странните образи във въображението ви и извращенията, които си представяте, че правите с жени. Тези ненормални фантазии са в главата ви, откакто сте били момче и не сте казвали на никого, нали?

Бостич поклати глава с престорено възмущение, а Кет се наведе към него и продължи със спокоен, настоятелен глас:

— Пред мен може да отричате, Руди, но не и пред себе си. Цял живот се борите с това.

Бостич гледаше през прозореца и слушаше.

— Тези ужасни фантазии са неприлични, но в същото време непреодолими. Винаги е така. Те включват съпругата ви, майка ви и

реакция към всички жени. Когато са потиснати, те намират отдушник по предсказуеми начини, особено при мъж, който не знае, че е болен от това страдание, и се грижи за красивата си малка дъщеря.

Той я погледна с широко отворени очи.

— Не разбирам за какво говориш.

— Напротив, Руди, много добре разбирате. Ако не сте закачали дъщеря си, когато е била малка, тя е нямало да избяга на шестнайсет години.

Експлозията настъпи бавно, но избухна с очаквана ярост. Бостич се надигна от седалката, пелтечеше и пръскаше слюнки.

— Да ти го начукам, кучко! Винаги мъжете са виновни, нали? Никога жените!

Рудолф се обърна към прозореца, а Кет тъжно кимна и остави тишината да натежи, сетне продължи:

— Руди, това *не беше* отговор на невинен баща.

Тя стана, пое дълбоко дъх, погледна потресената Анет, после пак се обърна към прокурора.

— Помислете върху това. След малко ще се върна и ако не сте готов да разговаряте със съдията от Стамфорд, за да изясним въпроса, ще ви арестувам.

29.

На борда на „Еърбридж“ 90 — 17:25

Кет почука на вратата на пилотската кабина и Кен отвори. Тя седна на мястото на помощник-пилота и се обърна към него.

— Телефонът ти звъня — рече Улф, — но не беше Роджър Матсън, а Франк. Каза, че Лумин е арестуван и го карат в областния затвор в Денвър.

— Добре.

— Свърза ме и с един човек. — Кен затвори очи, потрепери и поклати глава. — Това беше най-тежкото от всичко, Кет.

— Не разбирам.

Той я погледна. Болката му беше осезаема.

— Том Дейвидсън. Човекът, който ми даде работа, когато отчаяно се нуждаех от нея. Да летя с частния му самолет. Преди две години той ме подкрепи и накара „Еърбридж“ да ме наемат.

— Как Дейвидсън е убедил Франк да го свърже?

Улф сви рамене.

— Може би се дължи на политическото влияние на Норт. Учудва ме, че той още лети след мен. Докато Том не се обади, не знаех, че... Норт е замесен. Вярно, милиардите му финансират авиокомпанията на Том, но...

— Норт не ми каза, че е собственик на „Еърбридж“, когато помолихме за помощ — обясни Кет.

— Не се изненадвам. Вероятно не е искал да мислиш, че защитава интересите на „Еърбридж“. Том се опита да ме убеди да кацна и да освободя всички, включително Бостич. Остана като поразен от гръм, когато чу какво сме намерили в компютъра на Бостич.

— Представям си — рече Кет. Изведнъж се почувства объркана от факта, че обаждането е било осъществено по средата на похищението. — Познава ли Бостич?

— От много години. Новината, че прокурорът харесва детска порнография, го накара да се запита дали не е пряко свързан с

Лумин. Много се зарадва, като чу, че Лумин е арестуван.

— Е, това беше една от главните ти цели, Кен.

— Да, но федералният съд в Денвър не е казал нищо за осъждането му, а това трябва да бъде направено.

— Провървя ни, Кен. С онова, което току-що изтръгнах от Бостич, мисля, че няма да са необходими федерални обвинения. Щатът Кънектикът също ще може да го осъди.

Той се вгледа изпитателно в лицето й.

— Искаш да кажеш, че Бостич е направил самопризнания?

— Не, но сам падна в капана. — Тя му показва касетофона на Бостич и го погледна в очите. — Изобщо не споменах, че си възстановил изтрети файлове, но той знаеше, че е имало такива.

— Това е нищо! Очевидно е!

По лицето му пробягна презрение. Кет вдигна ръка.

— Чакай. Бостич също знаеше, че снимката на Мелинда е там и точно какво има на нея. И това неволно признание беше направено пред свидетел и записано на магнетофонна лента.

— Нещо друго?

— Виж какво, Кен, това наистина не е неопровержимо доказателство, но ако се съди по реакцията му на въпросите ми и от извращения му интерес към детската порнография, убедена съм, че Бостич е задирял дъщеря си, когато е била малка.

На лицето му се изписа болка и възмущение и той възкликна:

— Как така?!

— След като излетяхте от Солт Лейк Сити, разбрах, че Бостич има дъщеря на име Ани, и когато го притиснах, реакциите му не бяха нормални.

— Нещо не ми е ясно. Как ще помогне всичко това да убедим съдията, че Бостич е излъгал за обаждането на Роджър Матсън?

— Ще разруши доверието му към него и съответно ще засили доверието към Матсън.

— Това не е достатъчно.

— Кен, досега Бостич винаги можеше да спечели срещу един обикновен детектив по отношение на доверието, заради поста, който заема. Но сега, след всичко, което открихме, вече не е така.

— Държавните съдии често са уверени в собствените си морални принципи. Тъпи копелета със слаба юридическа подготовка. И онзи не

е изключение. Представяш ли си наглостта на един такъв идиот — да освободи убиец, само за да даде урок на полицията! Няма начин да промени решението си, защото се обаждаме от някакъв самолет с обвинения срещу Бостич. Само Бостич може да промени нещата.

— Кен... — отново почна тя, но той рязко се обърна към нея. Очите му блестяха, гласът му беше силен и гневен.

— По дяволите! Разбери, Кет! Или Бостич трябва да направи самопризнания пред съдията по телефона, при това през следващия един час, докато още летим, или аз няма да стигна доникъде и няма начин да осъдя Лумин, а с това не мога да се съглася!

Тя прехапа устни. Оптимизмът ѝ се изпари, инстинктивното чувство, че е права, също. Беше необходимо нещо повече от липса на доверие към Бостич, незаконното притежаване на детска порнография и реакциите му на въпросите ѝ. Дори връзката му с мръсния свят на детската порнография не беше достатъчна. Самият Бостич трябваше да даде показания, че се е обадил на детектив Матсън, за да му предаде информацията за убиеца на Мелинда.

— Правя всичко възможно, Кен.

— Знам — отговори той по-рязко, отколкото възнамеряваше.

Тя въздъхна и взе клетъчния телефон.

— Надявах се, че Матсън ще се обади... По дяволите!

— Какво има?

— Извън обсега на сигнала съм.

— До Финикс ни остават още трийсет минути, Кет. Ще кръжа над земята, докато не се реши нещо.

— Това би било... — започна тя, после спря, защото не знаеше каква ще е реакцията му.

— Знам. Би било по-лесно, ако сме на земята, особено ако освободя всички. Но това няма да стане, Кет. Няма да зарежа всичко преди играта да е свършила.

— Кен, замислял ли си се върху факта, че справката за клетъчния телефон на Бостич може да е достатъчна, за да убеди съдията?

— Да, но не съм сигурен, защото онзи глупав съдия първо ще задава най-различни въпроси и Бостич ще има време да я оспори и да каже, че е фалшифицирана.

— А така ли е?

Той изсумтя.

— Не, по дяволите. Но справка няма да ги накара да издадат заповедта веднага, още днес.

— Тогава трябва да има друг начин.

— Няма. Само самопризнанията му!

— Кен, мислиш ли, че човек с такъв богат юридически опит ще признае ей така, че е дал лъжливи показания?

— Надявах се, Кет, но не очаквах много.

— Той е опитен прокурор и последното, което ще направи, е да пъхне врата си в примката и да признае престъпно деяние.

Улф се обърна към нея. Изражението му беше отчаяно.

— Позволи ми да ти задам един въпрос.

— Питай.

— Да предположим, че Бостич е изправен за разстрел. Пушките са заредени и насочени към гърдите му и тогава някой му дава последна възможност да признае. Ще го направи ли? Ще каже ли истината, за да спаси живота си?

— Кен, дори в мига преди екзекуцията Рудолф Бостич вероятно ще остане верен на лъжата си.

Той се усмихна и кимна.

— Много те бива, Кет. Разсъждаваш много бързо, но по очите ти разбирам, че отговорът ти не е откровен. Бостич е страхливец, а такива като него се огъват и изплюват камъчето. Трябва да узная какво би го накарало да го направи, а нямам много време.

— Ако до няколко минути успея да се свържа с Матсън...

— Ще трябва да направя нещо много по-заплашително, за да изтръгна самопризнания. Ще го заплаша с пистолета.

— Кен, тази идея не е разумна. Ако той разбере, че блъфираш, готов ли си да извършиш убийство?

— Сякаш едно углавно престъпление не е достатъчно...

— Искам да кажа...

— Кет, изобщо не се притеснявам за себе си. Не разбираш ли? С мен е свършено. Аз съм мъртъв. Единственото ми желание е Лумин да не се разхожда свободно по улиците. Сега, благодарение на теб, мисля, че професионалната кариера на Бостич е съсипана. Но всичко това е заради Лумин, а без признанията на Бостич той ще продължи да убива.

— Гълфстриймът! — неочаквано възкликна тя.

Той се обърна.

— Какво?

— Забравих, че са след нас. Кой радиопредавател мога да използвам?

— Вторият още е настроен на същата честота.

Кен натисна бутона и Кет повика „Пет Лима Лима“.

— Тук сме, Кет. Говори Дейн.

Тя поиска да я прехвърлят на сателитния телефон и каза номера на Роджър Матсън.

Връзката се осъществи и се чу разтревоженият глас на детектива:

— Звънях на клетъчния телефон, но не работеше. Побърках се.

— Съжалявам. Сега сме в сателитна връзка чрез частен самолет. Собственикът Бил Норт и екипажът му прехвърлят разговора.

— Кой?

— Бил Норт. Няма значение. Какво откри?

Той замълча за миг, после отговори:

— Ами, не много, Кет. Първо проследих снабдителя в другия край на онзи адрес, SHRDLU2, по Интернет. Компанията е малка. Уплашиха се да не са направили нещо нередно и изразиха желание да помогнат. Адресът бил действащ от около три години и не проследяват нищо друго, освен часа на използването. Докато разговаряме, справките им пристигат по електронната поща. Както подозирах, името на потребителя на SHRDLU2 е псевдоним, което не води доникъде. Адресът е пощенска кутия и се сменя на всеки три месеца. Не само номерът, но и градът и щатът, макар че се движи предимно по Източното крайбрежие.

— Значи се опитваме да намерим господин X, без да залагаме на пощата?

— Може и да ни провърви.

— Обясни ми.

— Плащанията на SHRDLU2 са извършени в брой. Парите се изпращат в плик на всеки две седмици. Току-що е пристигнала нова сума. Помолих един приятел от полицията в Рочестър... там, където се намира доставчикът, спешно да провери пръстовите отпечатъци. Намериха няколко отлично запазени отпечатъка и се готвим да ги сканираме в компютъра на ФБР през модема за спешна проверка на самоличността.

— Браво, Роджър. Справяш се страхотно.

— Е, чак пък толкова. Просто всички разбират какво става горе при вас и искат да помогнат.

— Знам как работи новата апаратура. След петнайсет минути ще разберем дали отпечатъците фигурират в компютъра.

— Кет, почти сигурно е, че SHRDLU2 е на господин Х.

— Преди малко яко притиснах Бостич. Знаел е, че файловете са били в компютъра му и са били изтрити. Освен това го излъгах за господин Х. Казах му, че сме го задържали и че е готов да предаде господин Бостич срещу сделка. Още не е признал, че е излъгал съдията, но съм го оставила да мисли по въпроса.

— Добре. Какви средства използва?

— Ами... снимката на Мелинда. Вместо да опиша какво наистина има на нея, съчиних няколко ужасяващи допълнения, които Бостич знаеше, че не са там. Не можа да устои и каза, че снимката в неговия компютър е различна.

— Отлично, Кет. Сигурен съм, че е запомнил всеки детайл.

— Убедена съм, че е така.

— Пак имаме компания — прекъсна ги гласът на Кен.

Кет го погледна разтревожена.

— Къде? Какво виждаш?

— Е, предполагам, че трябва да се почувствам поласкан.

— Защо?

— Привлякъл съм цял военен изстребител „АУАКС“.

Той кимна към прозореца от своята страна. Кет се вгледа и видя издайническата радарна антена във формата на чиния на самолета в далечината.

— Убедена съм, че не ни заплашва.

— Естествено — изсмя се Кен. — Просто не искат пак да им се изплъзна.

— Кет? Още ли си на линията? — попита Роджър Матсън.

— Да.

— Искам да те питам две неща. Първо, онзи Бил Норт, когото спомена, президентът на „Нортлайн Индъстриз“ ли е?

— Да. Той и екипажът му ни оказаха неоценима помощ. Познаваш ли го?

Детективът се поколеба.

— Само по име. Обади ми се след десетина минути. Всеки момент очаквам да ми съобщят за отпечатъците, а работя само с тази телефонна линия от дома си.

— Добре.

— И още нещо, Кет. Ти си агент на ФБР, а аз съм само обикновено ченге. Не можеш ли да получиш федерална заповед за обиск в дома и кабинета на Бостич? Като се има предвид онова, което си намерила, поне всичките му компютърни файлове и материали би трябвало да бъдат конфискувани.

Тя незабавно се съгласи, помоли Дейн да прекъсне връзката и набра номера на Кларк Робъртс в централата на ФБР.

— Изчакай, Кет — рече Бейли.

След миг се чу гласът на Робъртс — студен, сдържан и подозрителен.

— Какво има, агент Бронски?

Тя му обясни какво е разкрила за Рудолф Бостич и за съмненията си за съществуването на господин Х.

— И какво искаш?

— Необходими са ми заповеди за обиск на кабинета, дома и колата на Бостич, колкото е възможно по-скоро, и по-специално за компютърните му файлове и всичко, свързано с плащанията, особено самоличността на човека с електронния адрес, за когото споменах.

Преди да отговори, Кларк Робъртс дълго мълча.

— Това са исканията на похитителя, нали, агент Бронски?

Кет усети, че се изчервява.

— Не, това са мои препоръки.

— Ти си отстранена от случая, агент Бронски. Мислех, че изяснихме това.

— Все още имам значка и пълномощия и съм действащ агент, затова няма да затворя очи пред фактите.

— Този разговор е безсмислен, агент Бронски. Ако нямаш да предадеш нещо от командира, по-добре да прекъснем.

— Кой взима решенията по случая?

— Вече ти казах, че не отговаряш за случая. Ти си заложник. Затова престани!

Кен вдигна дясната си ръка и натисна бутона на предавателя.

— Господин Робъртс? Говори похитителят, командирът Улф. Чувате ли ме?

— Силно и ясно, командире. Какво мога да направя за вас?

— Преди малко разговарях с главния прокурор Мартин Спрингфийлд. Искам незабавно да ме свържете с него.

— Почакайте.

След по-малко от две минути се чу гласът на Спрингфийлд.

— Господин Спрингфийлд — каза Улф. — ФБР отказва да изслуша агент Бронски, която се справя отлично, за да удовлетвори исканията ми и да сложи край на всичко това. Сега ще ви свържа с нея. Ще чуете какво препоръчва на Бюрото и ако те откажат да го изпълнят, вие ще се разпоредите да бъде направено. Разбрахте ли?

— Зависи какви са исканията, командире. Знаете, че едва не убихте пътниците в Телърайд.

— В момента не обсъждаме този въпрос, господин Спрингфийлд. Говорете с агент Бронски.

Той кимна на Кет, която натисна бутона и повтори молбата си.

В гласа на главния прокурор прозвуча недоумение.

— Сигурно се шегувате, агент Бронски! Искате да повярвам, че Рудолф Бостич притежава незаконна детска порнография? Глупости!

— Видях снимките с очите си и доказателствата са приемливи в съда. Имам и магнетофонен запис, на който Бостич признава това.

— Магнетофонен запис?

— Прочетох му правата и го разпитах с негово знание.

— И той призна, че притежава такива неща?

— Не пряко. Но онова, което каза и е записано на лентата, е достатъчно, за да му бъде предявено обвинение.

Последваха няколко секунди мълчание и Кет отново натисна бутона.

— Господин Спрингфийлд, вие споменахте Телърайд. Още летим и командирът Улф е единственият пилот, който може да приземи боинга без произшествия. Той има оръжие, държи стотина заложници и положението е адски отчаяно. Успешният завършек зависи от това дали ще изпълним исканията на командира Улф, преди да се случи нещо трагично. Знаем какво сме открили. Имайте ми доверие, за бога! Издайте заповедите и се погрижете да бъдат изпълнени. Ако греша — а аз съм убедена, че не е така — ще освободим Бостич от обвиненията.

— И не забравяйте, Спрингфийлд — намеси се Кен, — че държа спусъка на бомбата. Изпълнете исканията ми, иначе всички тези невинни хора ще хвъркнат във въздуха.

Улф се обърна към Кет и се усмихна. Сетне посочи радиопредавателя и вдигна пръст към устата си. Кет се вторачи в таблото с уредите. Съзнанието ѝ трескаво се бореше с етичното задължение, което знаеше, че вече е решила да пренебрегне.

Сложи пръст на бутона, но не намери сили да го натисне.

От другия край на линията се чу възмутена въздишка.

— През всичките си години на работа в правосъдната система не съм виждал ситуация, която дори да се доближава до тази. Агент на ФБР, заложник, да издава заповеди на главния прокурор на Съединените щати. Господи! Отговорът е не, и пак не, по дяволите!

— Господине... — започна Кет.

В честотата се намеси друг глас.

— Кет, тук е Бил Норт. Слушах разговора и за миг ще прекъсна връзката, за да поговоря с главния прокурор. След малко ще се чуем.

— Добре — каза Кет. Очакваше, че предавателят ще бъде изключен.

Но собственикът на гълфстрийма не затвори канала. Представи се и наблегна на връзките си с настоящия обитател на Белия дом — факти, които Кет не знаеше. Бил разказа накратко за съпричастността си към случая и къде се намира.

— Господин Норт, оценявам факта, че сте съвестен гражданин, но в момента не виждам причина за намесата ви.

— Много е просто, господин Спрингфийлд. Само бих искал да ви попитам дали сте изгубили разсъдъка си?

Думите бяха произнесени спокойно, сякаш не означаваха нищо.

— Моля?

— Слушайте внимателно, господин Спрингфийлд. Агентът на ФБР в боинга днес спаси живота на пътниците най-малко два пъти, като разсъждаваше и действаше бързо и се държеше смело. Докато вие седите там, на сигурно място, и поучавате как се преговаря с похитители, вашият боец на фронтовата линия Кет Бронски прави всичко това сама, без да има никаква подкрепа от шефовете по време на един от най-скандалните и политически непростими примери на бюрократичната глупост, на които съм бил свидетел. Гарантирам ви, че

следващото ми обаждане ще бъде до президента на Съединените щати, независимо в коя точка на света се намира. А следващото обаждане до вас ще бъде от него със заповед да направите онова, което агент Бронски основателно иска и което здравият разум повелява да се стори. Затова престанете да се перчите, Спрингфийлд, и издайте заповедите! Тя знае какво говори. Бостич е боклук и с нещата, които е намерила Бронски, няма да изкара вечерта като федерален прокурор, още по-малко като главен прокурор на Съединените щати. Аз следя развоя на събитията. Вие не. Действайте.

— Господин Норт, като се има предвид, че не знам кой сте, бих могъл да се обидя от тона ви.

— А аз, господин Спрингфийлд, мога да превърна в своя главна политическа цел отстраняването ви от администрацията. Или ще предпочетете да сложите край на похищението и да не намесвате президента в тази история?

— Защо да ви вярвам, че имате връзки с администрацията му?

— Обадете се в Белия дом. Аз знам номера на вътрешния телефон, ако вие го нямате. Поискайте да говорите с Хари Ричардсън, между другото, заместник-шеф на канцеларията.

— Знам кой е Ричардсън.

— Ще изчакам три минути. Съветвам ви да му се обадите. Попитайте го кой е Бил Норт, по дяволите, и дали да послушате един от основните спомоществователи в последната президентска кампания.

Мартин Спрингфийлд мълча няколко секунди, после отговори:

— Добре, господин Норт. Постигнахте своето. И като размислих, по-добре е да подкрепя препоръчания от вас ход на действие.

— Разберете, господин Спрингфийлд, препоръката не е моя, а на агент Бронски.

— На когото и да е. Свържете ме с нея, ако обичате.

— О, това никак няма да е трудно. Всъщност мисля, че забравих да прекъсна линията. Агент Бронски чу разговора ни.

30.

На борда на „Еърбридж“ 90 — 17:39

— Справяш се страхотно, Крис!

Похвалата на директорката в Атланта запали в сърцето на Билингс малка искра на задоволство, на която той си позволи да се радва само секунди.

Вече му бе писнало от думите „съмнителни“, „предполагаеми“ и „недоказани“. Беше време да се увери с очите си дали снимките в компютъра на Рудолф Бостич наистина са детска порнография. Така че повика Анет, която се обади на Кен по вътрешния телефон, и когато вратата се отвори, направи знак на Крис да влезе. Кореспондентът пристъпи боязливо и се ръкува с Кет.

— Здравейте, господин Билингс — рече Улф.

— Благодаря ви, че ме пуснахте да вляза, командире. Агент Бронски ми каза...

— Знам, господин Билингс. Радвам се, че ще имате възможност да видите каква отрепка е Бостич. Надявам се, че успявате да предадете онова, което става тук.

— Ще бъда откровен с вас, командире. Опитах се да бъда безпристрастен, но не съм сигурен дали ще одобрите казаното от мен.

Кен го погледна и се усмихна.

— Не ме интересува какво говорите за мен, господин Билингс. Държа на онова, което ще кажете за Рудолф Бостич, за онзи идиот, съдията от Кънектикът, и за Брамбли Лумин, който уби дъщеря ми.

— Поискахте да видите снимките — намеси се Кет, преди Крис да успее да добави нещо.

Репортерът кимна. Тя отвори компютъра и изкара на екрана списъка на файловете.

— Това е пакетът с мръсотии, който Бостич явно е купил и записал. Сега ще отворя няколко. — Кет го погледна през рамо. — Имате ли деца, господин Билингс?

Крис поклати глава.

— Или по-малка сестра, която обичате?

— Имам три по-големи сестри, които обичам, и две малки племеннички.

Тя кимна. Лицето ѝ беше сериозно.

— Тогава снимките ще ви се видят двойно по-отвратителни.

Той се наведе, за да вижда по-добре. Първата снимка изтръгна от него възклицание, втората — по-сдържана реакция, а като видя третата, кореспондентът решително каза:

— Достатъчно.

— Не, има още една, която трябва да видите — каза Кет и пусна снимката на Мелинда — Кен изрично я бе помолил да я покаже на Билингс.

Крис преглътна с усилие и извърна поглед.

— О, боже!

Кет излезе от файла и обърна компютъра.

— Виждате ли тук визитната картичка на Бостич?

Той кимна, после попита:

— Ще предявите ли обвинения?

— Не мога да гарантирам, защото не съм прокурор, но мога да заявя, че разследването няма да бъде прекратено. А вашите репортажи? Това променя ли нещата за вас като репортер?

— Да бъдеш очевидец на нещо винаги променя журналистическите репортажи. Променя се и самият журналист. И аз трябва да го преодоля.

— Знаете, че заподозреният Лумин е арестуван, нали?

— Да. Казаха ми от Атланта. — Той се изсмя. — Полицията в Колорадо го арестувала за нарушение на правилника за движение.

Кен Улф рязко вдигна глава и се вгледа изпитателно в Билингс.

— За нарушение на правилника за движение?

Репортерът явно се притесни.

— Такава е информацията... поне засега.

Кен удари е юмрук по контролното табло и стисна зъби.

— Господи! По дяволите! Излъгаха ме! Позволих си да очаквам поне някаква почтеност, а те ме измамиха!

— Те са го *арестували*, Кен. Има ли значение за какво?

Сложи ръка на рамото му и изпита облекчение, че той не се възпротиви.

Улф я погледна. Очите му бяха присвити от ярост, а зъбите — стиснати.

— Лумин уби дъщеря ми, но те не могат да го арестуват за това. Не им е достатъчно. Трябва да използват някакво проклето нарушение на правилника за движение, за да оправдаят задържането на този изверг! Това е непоносимо!

— Вероятно не са могли да получат навреме заповед за арест по обвинение в убийство.

— Не! Те просто не искат да изпълнят нито едно от исканията ми и това беше хитър начин за пореден път да ми покажат среден пръст. По дяволите!

Крис погледна Кет, после отново Кен.

— Командире, съжалявам, че ви разстроих...

Улф рязко се обърна към него, извади револвера, и насочи дулото към тавана.

— Изобщо не са имали намерение да ме послушат!

Кет разтърси рамото му.

— Остави револвера, Кен. Близко сме до пробива с онова, върху което работи Роджър Матсън, и с откритото от нас. Лумин е в затвора. Това е най-важното. Не изпадай в паника, защото са използвали една безсмислена заповед. Обвиненията ще бъдат предявени повторно, колкото е възможно по-скоро.

— Да, когато Бостич направи самопризнания.

— Или по-скоро. Мисля, че трябва да се свържем със съдията от Кънектикът...

— Господин Билингс, моля ви, върнете се на мястото си — каза Кен, отмести ръката на Кет и отвори вратата.

— Разбира се, командире. Благодаря ви, че разговаряхте с мен.

Крис бързо излезе и затвори вратата. Улф се надигна от седалката и Кет разтревожено възкликна:

— Кен! Какво правиш?

Той не отговори.

— Аз не съм пилот, Кен, а самолетът лети. Не можеш да ме оставиш тук сама.

— Самолетът е на автопилот, Кет. Ще предоставя на Бостич избора, който обсъдихме. Или ще подпише самопризнания, или ще умре.

Тя го хвана за ръкава.

— Кен, ти се паникьосваш и реагираш прибързано.

— Прибързано?

Улф се намръщи, но не тръгна към вратата.

— Ти си съвършен професионален пилот! Никога не би напуснал мястото си, освен ако на борда няма друг пилот. Погледни какво се опитваш да направиш! Ами ако нещо се случи?

— Вече се случи. Излъгаха ме!

— Послушай ме, Кен! Те не са те излъгали. Нито аз. Никой не е казал, че Лумин ще бъде арестуван за убийство. Казаха само, че ще бъде арестуван. Това е най-важното. Ти не си ченге. Не знаеш през какъв ад минаваме, за да получим заповед за задържане.

— Не разбираш ли метода, Кет? Те няма да изпълнят нито едно мое искане. Спомни си С-130.

— Кен, поне ме изслушай!

— Какво, Кет? Още баналности?

— Съсредоточи се, Кен! Какво искаш? Защо правиш всичко това? За да арестуват Брамбли Лумин. Това вече е направено. На кого му пука за какво? Той вече не обикаля улиците. Искаше Бостич да бъде разобличен и да направи самопризнания. Той също вече е разобличен и е съвсем близо до самопризнания. Искаше съд и съдебните заседатели в момента заседават. Ти получи всичко, Кен! Не го разваляй точно сега!

По радиостанцията се чу гласът на Бил Норт:

— Кет, чуваш ли ме?

Тя погледна натам, сетне отново Улф.

— Не забравяй целта си, Кен. Тя не беше да заповядаш как да заловят и осъдят Лумин, а само да го спипат и да го приберат зад решетките. И той е там!

— Чуваш ли ме, Кет? — попита пак Бил Норт.

Улф я погледна в очите и тя опита да се усмихне въпреки страха си и самообвинението, че е забравила колко лабилен всъщност е той.

Накрая Кен наведе глава и кимна. Норт я повика за трети път.

— Обади му се — каза Улф.

Тя натисна бутона.

— Да, Бил?

— Разтревожи ме, Кет. Детектив Матсън е на линията. Да те свържа ли?

Очите ѝ останаха приковани в Кен, който държеше револвера в лявата си ръка.

— Кет? — отново попита Норт.

Цялото ѝ внимание беше насочено към Улф.

— Кен? Добре ли си?

Той кимна.

— Забравих, че не си пилот. По всички други въпроси си много компетентна, Кет. А аз... — Гласът му постепенно заглъхна и една сълза се търкулна по лицето му. Той пое дълбоко дъх и вдигна глава. — Гледах Мелинда... след като изгубих майка ѝ, и си представях...

— Кет, моля те, отговори — настоя Бил Норт.

Тя натисна бутона, без да откъсва очи от Кен и каза:

— Чакай малко, Бил. — А после каза на Кен: — Разбирам.

— Представях си каква ще бъде, когато порасне. Силна, самоуверена, красива, женствена и адски способна.

— Убедена съм, че щеше да стане такава, Кен.

Той поклати глава.

— Не, не това е най-важното, а самата представа. Току-що осъзнах защо ми се струваш толкова позната, Кет. — Очите му бяха пълни със сълзи. — Ти ми напомняш за онази Мелинда, която никога няма да видя.

Улф се обърна към контролното табло и внимателно остави револвера. Кет изчака секунда и натисна бутона.

— Свържи ме, Бил.

— Ей сега.

Тя се обърна към Улф.

— Много съм поласкана, че мислиш така за мен, Кен.

Той поклати глава и махна с ръка.

— Кет? Тук е Роджър Матсън.

— Казвай, Роджър. Имаш ли напредък?

— Още не съм получил резултатите от отпечатъците.

— Добре, Роджър. Поисках заповеди за обиск на дома и кабинета на Бостич и вероятно в момента ги издават. Не съм разговаряла с него, откакто се чухме с теб за последен път.

Отново я измъчваше нещо — някакво малко несъответствие, нещо, което Матсън бе споменал и тя не бе имала време да обмисли поради други задължения. Нещо, което не се вместваше в цялостната картина. Но какво?

— Как сте там горе, Кет?

— Чакай малко — каза тя и затвори очи, за да улови призрачната мисъл.

Очите ѝ изведнъж се отвориха и тя натисна бутона.

— Нещо ме безпокои, Роджър. За снимката на Мелинда Улф, която намерихме в компютъра на Бостич и на Лумин. Ти спомена за дървета, които се виждат през прозореца.

— Точно така. Говорех за детайлите. Борове. Виждат се ясно. През прозореца в горния десен ъгъл. Ето защо предполагаме, че е била заведена в някаква хижа в Мейн. Заради анализа на дърветата. Но това не води до убедителни изводи.

Кет наклони глава на една страна.

— Не си спомням... — Тя пусна бутона за миг и погледна компютъра на Бостич. — Чакай малко, Роджър.

Извика на екрана снимката на Мелинда и кошмарният образ на обезобразеното момиченце отново прониза душата ѝ. Виждаше се плетен стол и голи стени, но дървета нямаше.

— Роджър, гледам снимката. Има прозорец, но стъклата отразяват светкавицата на фотоапарата. Никъде не се виждат дървета.

— Кет, на снимката пред мен се виждат кристално ясно. Виж какво, за снимката на Мелинда ли говорим?

— Да.

— В плетения стол?

— Да, но няма дървета. Като се вгледам... Чакай малко!

— Какво има?

Кет погледна Кен, който се бе вторачил напред. Пое дълбоко дъх и отново се вгледа в екрана.

— Роджър, не го бях забелязала досега и изображението на компютърния екран е много зърнесто, но в отражението на светкавицата в прозореца виждам ръка, която държи фотоапарат. И ти ли виждаш същото?

— Снимката е пред мен, Кет. Няма никакво отражение, нито ръка. Тук има прозорец и дървета, а при теб няма. Господи! Това беше

единствената снимка, която имаше Брамди Лумин. Ти току-що описа втора. Сигурна ли си, че е Мелинда Улф?

Една ръка се протегна и обърна компютъра. Кен се вгледа отблизо в ужасния образ на осакатената си дъщеря, после отмести ръката на Кет и натисна бутона на предавателя.

— Роджър, тук е Кен Улф. Погледнах. Това е Мелинда. Няма съмнение. Та какво искаше да кажеш?

Последва дълго мълчание, после Матсън дълбоко въздъхна и отговори:

— Какво ли? Ами, потресен съм, но тук има няколко основни факти. Първо, снимката пред мен е единствената, която притежава Брамди Лумин. Второ, снимката при вас е друга. Трето, фотографията, която гледате не може да е правена от Лумин. Изводът е, че освен ако не пропускаме нещо, Брамди Лумин не може да е убиецът.

31.

На борда на „Еърбридж“ 90 — 17:46

— Не е възможно! — измърмори Кен. — Роджър, не мога да приема това! Лумин е единственият заподозрян. Доказателствата бяха там! Самият ти ги намери в компютъра му. Знам, че и в компютъра, и в проклетия му фургон нямаше други снимки на Мелинда, но той лесно може да е направил още и да ги е дал на някого, преди да го арестуват, а после да ги е изтрил напълно и да е изхвърлил негативите.

Гласът на Матсън беше предпазлив.

— Кен, мисля, че в това няма логика. Знаем, че Лумин се е отървал от негатива на снимката, която в момента гледам, защото във фургона му не намерихме нищо, освен един празен „Полароид“. И ти го знаеш. В дома му нямаше снимки. Сканирал е тази в компютъра си, защото записът е в програмата за сканиране. Но други снимки не са били сканирани, освен ако в продължение на дълги часове не е изтривал внимателно с една от онези програми, които използват военните, но не намерихме доказателства за това. Прегледахме и изтрите файлове, Кен. Повиках световноизвестен специалист, който провери информацията на твърдия диск. Нямаше нищо, което да прилича на изтрита снимка, а е много трудно напълно да се заличи всеки остатък от изтрита снимка. Моят извод е, че Лумин не е записвал повече от една снимка на Мелинда.

— Роджър, ако Лумин не е убиецът... защо в компютъра му ще има снимка, явно направена от убиеца? Нали каза, че сам я е сканирал? Това не доказва ли, че той е правил снимката или поне че е притежавал оригинала?

— Не е задължително, Кен. Във всеки компютър може да се сложи нещо. Някой може да се е промъкнал във фургона му и да е записал всичко онова, което намерихме на твърдия му диск. Това не е невъзможно.

— Роджър, имаш ли снимка или подробно описание на ръцете на Лумин? — намеси се Кет.

Отговорът беше бърз.

— Да. Ръцете му са огромни и на двете има еднакви големи и грозни татуировки. Мисля, че са дракони. Ако виждаш опакото на ръката на снимката, би трябвало да ги забележиш. Стигат чак до палеца.

Кет се вторачи в снимката, погледна Кен и поклати глава, сетне натисна бутона на предавателя.

— Роджър, на тази снимка се вижда ръката добре. Няма татуировки.

— Тогава... това със сигурност не е Лумин. И тъй като педофилите почти винаги действат сами, не виждам как Лумин може да е убиецът. Нещо не се връзва.

Кен погледна Кет. Нямахше желание да се отказва от омразата си към Лумин.

Но думите на Роджър продължаваха да отекват в съзнанието му, подсилвайки един и същ отговор — Лумин не бе убил Мелинда.

— Тогава — тихо каза той — снощи едва не убих невинен човек.

— Но не си го направил — побърза да каже Кет. — Това е най-важното. Ти не си убиец, Кен. Ето защо тези хора трябва да слязат на земята без произшествия.

— Но Бостич излъга!

Тя кимна.

— Да, но сега това не е съществено, нали?

— И още как! Да прекратиш процес срещу убиец за свои лични цели не е съществено, но е криминално деяние... дори заподозреният да не е виновен. — Той поклати глава, сякаш бе изпаднал в унес. — Сега... съм съвсем объркан.

Бостич бе отхвърлил доказателства, които биха осъдили невинен човек, но тогава откъде бяха дошли тези доказателства?

Улф натисна бутона на предавателя.

— Роджър? Чуваш ли ме?

— Да — въздъхна Матсън. — Нещата съвсем се объркаха. Лумин е педофил и негодник, но нали си спомняш, че не можех да си представя как се е измъкнал безнаказан от всичко това. Той не е достатъчно умен. Затова логичният отговор е, че Лумин не е скалпил цялата история. Направил го е някой друг. И този човек е записал информацията в компютъра на Лумин, за да го натопи. Това е убиецът.

У него трябва да са били и двете снимки и Лумин е бил идеалната изкупителна жертва. Глупав, отблъскващ и осъждан за примамване и малтретиране на деца. Освен това Лумин използва компютър, за да се самозадоволява, като гледа детска порнография.

— Ако не беше онова обаждане на Бостич... — започна Кет, после млъкна и пусна бутона.

— Явно е било фалшиво — добави Роджър. — Но защо Бостич ще посочва Лумин? Откъде изобщо е знаел за него?

— Има потресаваща вероятност човекът, проявяващ най-голямата инициатива да отвлеча вниманието ни, да е виновният.

— Какво имаш предвид, Кет? — попита Матсън.

Тя пое дълбоко дъх и погледна Кен, обезпокоена каква ще е реакцията му след думите, които се готвеше да произнесе.

— Според мен трябва да смятаме Рудолф Бостич за заподозрян в убийството на Мелинда.

Кен се обърна рязко. Очите му се бяха разширили от изумление.

— Какво? Бостич? Но нали тъкмо той прекрати делото срещу Лумин. Ако е убил Мелинда, Бостич щеше да подкрепи заповедта и доказателствата, защото той ги е поставил. Щеше да иска да изпрати Лумин на електрическия стол вместо себе си.

Кет поклати глава.

— Помислете върху следното. Бостич накисва Лумин, слага доказателствата и после се обажда на теб, Роджър. Знаел е, че ще намериш доказателствата и ще го арестуваш. Обвиняването на Лумин въз основа на тези доказателства е сигурно, но тогава Бостич нарочно излъгва, за да оттегли заповедта, защото ако Лумин не застане пред съда, ще бъде още по-виновен в очите на обществеността. Бостич е знаел, че освобождаването на Лумин поради техническа подробност ще възпламени публичното възмущение и никой няма да се съмнява, че Лумин е убиецът. С други думи, на никого не би минало през ум, че човек като Бостич може да го е направил. Идеална димна завеса. Невероятно хитро!

— Имаш право, Кет — рече Матсън. — Никога не съм обмислял сериозно вероятността, че някой друг може да е убил Мелинда. Бях твърде разстроен, че отмених заповедта.

— И сега знаем, че Бостич проявява извратен интерес към детска порнография — продължи Кет — и че има снимка, която би могъл да

притежава само убиецът. Лумин няма такава. И ако сме прави, снимката в компютъра на Лумин е също и в дома или в кабинета на Бостич.

— Кет, ако всичко това е вярно — добави Роджър, — тогава адресът SHRDLU2 е на Бостич. Пръстовият отпечатък — също.

— Колко ни остава до Финикс? — попита тя Кен.

Той не отговори и Кет трябваше да повтори въпроса и да сложи ръка на рамото му. Едва тогава Улф я чу и провери компютъра.

— Малко повече от двеста километра. Ей сега ще започна да се подготвям за спускане.

— Ще кацнем ли?

— Вие, да.

— Какво означава това?

— Не си ли спомняш, че вече съм мъртъв?

— Престани вече!

Преди Кен да успее да отговори, по радиото се чу гласът на Матсън.

— Роджър — каза Кет, — моля те, обади ни се, когато получиш резултата от експертизата на отпечатъците. Наближаваме Финикс.

Връзката прекъсна и в същия миг се обади Анет:

— Бостич каза, че е готов да говори.

— Удивително — рече Кет и поклати глава. — Щом не ни трябва, пропява. Явно се е вслушал в съвета ми.

Улф благодари на Анет и остави слушалките и микрофона. Кет взе малкия касетофон и лист хартия.

— Имаш ли книга или нещо друго, което да си подложка? Не, чакай. Компютърът ще свърши работа.

Тя затвори капака и започна да пише.

— Какво е това? — попита Кен.

— Показанията на Бостич. Признава, че умишлено е подвел съда и се е обадил по телефона на Роджър Матсън в онази нощ, разчитайки, че детективът ще го познае по гласа и че няма да попита за името му.

Тя написа всичко, откопча предпазния си колан и се надигна.

— Ей сега ще се върна. Одобряваш това, което написах, нали?

Улф кимна.

Вратата на пилотската кабина се затвори след нея и Кен изведнъж се почувства самотен. Установи, че Кет му липсва.

Отново провери оставащото разстояние и изчисли кога да започне спускането и какво да направи, когато стигне във Финикс. Извади револвера и старателно го провери. Всички гнезда бяха заредени. Изпита облекчение, когато видя, че куршумите са от онези, които се взривяват при съприкосновение с нещо. Нямаше опасност да попаднат дълбоко в обшивката на самолета.

Трябваше да говори с Ръководство въздушно движение. Набра съответната честота и каза, че след сто и петдесет километра ще бъде готов за спускане.

— Както кажеш, „Еърбридж“ 90 — отговори диспечерът от кулата в Албакърки. — Само ни кажи и поддържай сигнала „7500“.

Улф протегна ръка и натисна бутона за повикване на екипажа. Анет отговори веднага.

— Анет, онзи инспектор от Федералното авиационно управление, който...

— Да?

— Какви самолети може да пилотира?

— Не знам. Но едва ли може да пилотира. Той е инспектор по поддръжката. Защо питаш?

Улф преглътна и поклати глава. Това беше идеалното решение. В Дуранго нямаше намерение да оставя пилот на борда, но се надяваше, че инспекторът може да управлява боинг. Сега преминаваше към „План Б“ — всички да кацнат без проблеми, но без него.

— Благодаря, Анет. Кажи на хората, че след двайсетина минути ще кацнем във Финикс.

Рудолф Бостич държеше писалката и се колебаеше над самопризнанията, които бе подготвила Кет. Първоначалната му реакция беше да отрече всичко. В края на краищата държавата трябваше да докаже наличието на престъпление извън всякакво съмнение, а като прокурор той много добре знаеше колко е трудно да бъде осъден някой, който отказва да направи самопризнания, освен ако доказателствата не са непоклатими като скала.

Погледна Кет. Знаеше, че е безполезно да спори и да обяснява, че не се интересува от порнография. Нито пък че е бил потресен, че мръсникът, който му бе съобщил информацията за Лумин, е записал

такива снимки на компютъра му и че се е опитал непохватно да ги изтрие.

Но нямаше начин да ѝ каже какво всъщност се беше случило.

Тя имаше право за едно — притежаването на детски порнографски снимки би предизвикало буря, която не би потушило дори евентуално оправдаване.

Рудолф Бостич затвори очи и за последен път обмисли възможните варианти. Ако откажеше да задоволи исканията на Улф за самопризнания и някой пострадаше, вината му щеше да бъде двойна. От друга страна, ако подпишеше, щеше да признае нещо, което не бе извършил. Не бе имал нищо против пакета с порнографски снимки на млади жени — наистина бе мислил, че са такива — но щеше ли рангът му да го спаси от публично заклеяване?

Не, президентът мигновено щеше да отхвърли кандидатурата му.

Бостич погледна думите, които бе написала Кет. „Признавам, че притежавам частично изтрети файлове, изобразяващи...“

Това беше истина.

Рудолф Бостич въздъхна и подписа. Можеше да каже, че самопризнанията са изтръгнати с принуда, и това може би беше най-доброто решение. Вече беше казал почти същото на собствения си касетофон.

Кет обаче имаше още едно задължение и стомахът ѝ се сви. Сгъна листа и се вгледа изпитателно в Бостич. Касетофонът беше в ръката ѝ. Обзе я вълна на отвращение, като си представи как е завързвал въжето около врата на измъчваното момиченце.

— Още един въпрос, господин Бостич. Снимката на Мелинда Улф във вашия компютър е направена от похитителя и убиеца, но този човек не е бил БRADLI ЛУМИН.

— Какво?

Прокурорът подскочи от изненада.

Тя кимна.

— Точно така, господин Бостич. Радвам се, че взехте правилното решение. Признахте, че сте излъгали съдията в Кънектикът, но що се отнася до убийството на Мелинда Улф, това е несъществуващо.

— Какво имаш предвид?

Кет го погледна внимателно.

— Онзи, който е убил Мелинда, се е опитал да натопи Лумин, но не е успял.

Бостич изглеждаше озадачен.

— Искаш да кажеш, че всичко това не беше необходимо? А аз седя тук и се мъча да измисля какво да направя, по дяволите! Накрая реших, че имаш право. Дадох на Улф онова, което искаше, независимо дали е истина, или не. А сега разбирам, че съм се самоуличил, за да сложа край на похищението, а това не е било необходимо?

Той се наклони да добави още нещо, но изведнъж млъкна и започна да обмисля вариантите.

— Щом не е Лумин, кой е тогава?

— Стига вече, Бостич. Излъгахте, признахте си и това е всичко.

— Но кой е убиецът?

— Вдигнете дясната си ръка, господин Бостич. С дланта надолу.

„Не мога да кажа със сигурност, но ръката може да е същата“ — помисли Кет.

— Рудолф Бостич, вие ли отвляхте Мелинда Улф?

— К-какво?

— Да или не?

— Боже мой, не!

— Рудолф Бостич, вие ли убихте Мелинда Улф?

На лицето му се изписа смесица от ужас и паника.

— Да не си полудяла? Не! Никога не бих извършил такова нещо! Защо мислиш, че...

— Защото, господин Бостич, вие притежавате снимка, която може да е направил само убиецът. Престъпникът е или Лумин, или сте вие. Тъй като сега знаем, че Лумин не е убиецът, това е единственото друго обяснение.

Тя извади пластмасовите белезници, които бе намерила в пилотската кабина.

— Рудолф Бостич, арестувам ви за лъжесвидетелстване и по подозрение за убийството на Мелинда Улф.

— Грещиш! — дрезгаво изграчи той. Гласът му беше неузнаваем.

Когато Кет влезе в пилотската кабина и седна на седалката вдясно, Кен държеше микрофона на вътрешната радиоуредба. Тя му

даде подписаните самопризнания и той кимна, после натисна бутона.

— Драги пътници, Кен Улф говори за последен път. Ще кацнем във Финикс, там, закъдето бяхме тръгнали сутринта. Преживяхте истински ад и аз безкрайно съжалявам за всичко, което изтърпяхте. Не съм сигурен какво направих днес. Само разобличих Бостич, който призна, че е излъгал под клетва в съда. Брадли Лумин е арестуван, но се появи ново разкритие, според което той може да не е убиецът на дъщеря ми. Не знам кой е убиецът, но вярвам, че разследването ще продължи и престъпникът ще бъде заловен и наказан.

Улф остави микрофона.

— Какво точно смяташ да направиш, Кен? — попита Кет.

— Да кацна във Финикс.

— И да освободиш пътниците?

Той кимна.

— Никой няма да ги спре.

— Какво означава това?

— Кет, мисля, че се опитваш да скриеш факта, че си обучена да пилотираш. Знаеш твърде много.

— Седяла съм в тренировъчна кабина, Кен, но наистина не мога да управлявам боинг.

Той посочи два малки лоста.

— Това е автопилотът. Задейства се, като ги вдигнеш нагоре, както е сега. Има две независими автопилотни системи и за прецизно приземяване използваме и двете едновременно.

— Защо ми казваш това, Кен?

— Защото ще контролираш самолета, докато каца.

— А ти къде смяташ да бъдеш?

— Ще бъда... Един господ знае къде. При Мелинда... и майка й. Тялото ми ще бъде в тоалетната до пилотската кабина.

— Да не си полудял, Кен? Знаеш, че не можеш да стреляш в херметизиран самолет... без ужасни последици.

— Не е задължително, Кет. Това е погрешно схващане. Ако стреляш с щурмово оръжие, несъмнено ще предизвикаш хаос. Но един-единствен куршум няма да пробие обшивката на самолета, а и дори да го направи, няма да последва мигновена разхерметизация. Ще стане малка дупка. Само гледай никой да не влиза в тоалетната, докато пристигнат патоанатомите.

— Но това е абсурдно! Не мога да управлявам този самолет! Ако се самоубиеш, всички ще загинем.

— Няма. Слушай, защото трябва да направиш някои неща, като например да намалиш скоростта и да спуснеш колесника в подходящия момент.

— Престани, Кен! Това не е никакъв тъп сценарий за филм, в който зашеметяваща блондинка приземява самолет. Не мога да го направя! Ти ще ни смъкнеш на земята.

— Не искам да се връщам на земята. Направих всичко, което беше по силите ми. Заминавам.

— Като избиеш всички ни?

— Боингът може да се приземи сам, Кет. Само трябва да спуснеш колесника, щом светне ето тази лампичка. Вече се свързах с наземния контрол във Финикс и единственото, което остана, е да ти покажа как и кога да спуснеш колесника.

— Ами ако автопилотът се самоизключи?

— Ще го включиш отново.

— Ако не иска?

Кен въздъхна.

— Тогава решението е просто, Кет. Ето. — Той щракна едно копче на контролния лост и изключи автопилота. — Сложи ръце на лоста.

— Не! Няма да участвам в...

— Направи го, по дяволите!

Тя се подчини.

— Така. Боинг 737 се управлява лесно. Сега ще те оставя да усетиш...

Кет рязко завъртя лоста наляво, после надясно.

— Ясно. Разбрах — рече Кет, пое контрола и върна самолета във водоравно положение.

— Вече ти казах, Кен, не мога да го направя. Ще избия... Ти ще избиеш всички.

— Няма, стига да наглася уредите за автоматично приземяване.

— Още ли обсъждаме този въпрос?

— Не. Убедих се, че не можеш да пилотираш, затова ще подготвя всичко за кацането. Преди колесникът да докосне пистата, ще отида в тоалетната. Ти само трябва да намалиш тягата и когато самолетът

намали скоростта, да натиснеш спирачките. Щом спреш, изключи двигателите, като дръпнеш към себе си тези лостове.

— Това е глупаво, Кен.

— Вече ти казах, че не искам да слизам на земята.

— Докъде може да стигне егоизмът ти, Кен? — изведнъж се озъби тя. — Донякъде разбирам онова, което направи днес, но да изложиш на опасност живота на всички тези хора, като се самоубиеш, е глупаво! И егоистично до крайност.

Той нагласи автопилота и честотата на диспечерската служба. После взе микрофона на вътрешната радиоуредба и в същия миг се обади Бил Норт:

— Роджър те търси, Кет. Свързвам ви.

Кен натисна бутона на вътрешната радиоуредба.

— Драги пътници, искам да ви кажа още нещо. Въпреки по-раншните ми твърдения тази сутрин, когато се качвах на борда, аз не знаех, че Рудолф Бостич ще бъде на самолета, и не съм планирал предварително всичко това.

— Кет? — попита Матсън. — Къде сте?

— Готвим се да се приземим във Финикс. И се опитвам да разубедя този идиот Кен да не се самоубива, преди да кацнем. Научи ли нещо?

— Снощи беше втората годишнина от смъртта на дъщеря ми. Реших, че законът никога няма да възтържествува. Сам трябваше да направя така, че Лумин да не се разхожда по улиците. Ето защо взех пушка и отидох във Фейт Колинс, за да го ликвидирам. Бях убеден, че Лумин е убил още две момичета след Мелинда.

— Имаш ли клетъчен телефон подръка, Кет?

— Да. Защо?

— Знаеш номера ми, нали?

— Да. Но защо?

— Обади ми се. Веднага!

Линията прекъсна.

— Но се случи нещо странно. Установих, че не мога да натисна спусъка и да застрелям Лумин.

Кет бързо набра номера на Матсън, който отговори мигновено.

— Чувам те, Роджър. Защо...

— Бил Норт подслушваше по сателитния телефон, Кет.

— Не разбрах защо, но сега знам, че Господ ме е възпрям да не убия този, когото не трябва.

— И какво от това? Той чу всичко останало.

— Не искам да чуе това, Кет. Отпечатъкът не е на Бостич. Имаха истински проблем, докато намерят собственика му, но накрая откриха някакъв дребен престъпник от Чикаго.

— Сутринта, когато неочаквано разбрах, че Бостич е в самолета, сякаш Господ ми даде последна възможност... и макар да знаех, че ще наруша закона, аз поех този риск. След смъртта на Мелинда за мен животът свърши, но трябваше да съм сигурен, че престъпникът няма повече да убива.

— Какво говориш, Роджър?

— Името му е Хосе Таурис. Криминалното му досие не е богато, но работи за сенчеста организация, която произвежда порнографски филми и списания. Интерпол я разследва по подозрение, че се занимава с филми, показващи убийства на живо. Онези, в които жените мислят, че се снимат в порнографски филм, а всъщност ги убиват пред камерата.

— Чувала съм за тях. Отвратително!

— Таурис не е убиецът, а посредникът, който изпраща месечната такса за невписания адрес в електронната поща, SHRDLU2, вероятно използван от убиеца.

— Драги пътници, за мен е много важно да знаете и още нещо. Макар цял ден да ви заплашвах, за да съм сигурен, че никой няма да ме спре, в самолета няма бомба. Никога не бих... поел риска да сторя зло на моите пътници. Съжалявам, че трябваше да ви убеждавам в обратното.

Кет премести телефона на другото си ухо.

— Продължавай, Роджър!

— Накарах един мой приятел от полицията в Чикаго да намери Таурис и да го притисне здравата. Онзи тип се ужасил, но явно не знаел нищо повече. През това време друг мой приятел провери компанията и няма да повярваш какво изскочи.

— Какво?

— Знам, че ви уплаших до смърт, но всъщност нито за миг не бяхте в истинска опасност. Полетът беше непрекъснато контролиран, включително аероакробатиката. Дори излитането в Телърайд беше

внимателно пресметнато, макар да не знаех, че ще се наложи да го направя толкова бързо.

— Долнопробната фирма на Таурус е клон на швейцарска компания, която публикува порнографски списания на различни езици в Европа. Тя, на свой ред, е собственост на частна, адски богата издателска империя със седалище в Солт Лейк Сити.

Кет изведнъж се почувства объркана. Малко ли издателски компании имаха седалища в Солт Лейк Сити?

— Как се казва?

— „Нортлайн Пъбликейшънс“. И познай кой е собственикът.

— Бил Норт?

— Точно така.

32.

На борда на „Еърбридж“ 90 — 18:03

Кет стисна клетъчния телефон и затвори очи, за да се съсредоточи. Идеята, че Бил Норт може да притежава компания, макар и непряко свързана с разпространението на мръсотии, беше обезпокоителна, да не говорим за неочакваната връзка с адреса SHRDLU2. Фактът, че предложението му за помощ в Солт Лейк Сити може да не е било толкова безкористно, я обърка напълно. Отначало мислеше, че Норт е само загрижен гражданин. После разбра, че отчасти притежава „Еърбридж“ и се грижи за вложенията си. Но това сега?

— Роджър, имаме ли улики кой от компанията на Норт може да е замесен? Бил Норт със сигурност не знае нищо за това.

— Нямам представа, Кет, нито време да говоря с шефа на Таурус. Компанията му в Чикаго е твърдо решена да не ни сътрудничи, разбира се.

— Това означава, че се нуждаем от помощта на Норт. Не знам нищо за неговите операции, освен че е спечелил парите си от издателска дейност. Какво знаеш за него?

От другата страна на линията последва дълго, издайническо мълчание. Матсън се прокашля, преди да отговори.

— Кет, останах изумен, когато ми каза, че Норт ти помага. Холдингът му включва огромно разнообразие от съмнителни публикации в чужбина. Така например, във Филипините от години разследват „Нортлайн Пъбликейшънс“ за контрол върху нелегалното производство на откровена порнография и публикуването на гнусотии. Норт притежава и три от най-долнопробните европейски таблоиди, онези, заради които папараците издирват като обезумели знаменитостите — също като в случая с лейди Даяна. Той има и легален бизнес, но голяма част от парите му смърдят.

— Не знаех това, Роджър.

— Не е имало причина, освен ако не разследваш международните порнографски списания, както правя аз. Къде е Кен? Слуша ли?

— В момента говори по радиоуредбата. Да го повикам ли?

— Не. Кет. Има още нещо, което трябва да знаеш. Само аз знам нещо за последните часове на Мелинда. Досега го крих, защото единствено убиецът знае тези подробности и винаги съм мислел, че това е Лумин. Виж какво, не знам защо... изпитвам толкова силно желание да ти го кажа, но е така. Сега, след като Лумин е невинен, информацията е изключително важна. Не казвай на никого, освен ако не го използваш за потвърждение на обвинение.

— Казвай.

— Ще ти стане лошо, Кет.

— И без това вече ми е лошо.

— И така, драги пътници, успокойте се, ако можете. Всичко ще свърши след по-малко от двайсет минути. И макар да знам, че никога няма да мога да изкупя вината си пред вас, нито да поискам прошка, моля да ме извините за онова, което ви накарах да преживеете.

Кен свърши да говори едновременно с Роджър Матсън. Кет затвори клетъчния телефон, опитвайки се да не показва погнусата, която изпитваше. Замисли се за секунда. Гневът ѝ се засили. Отново посегна към компютъра на Бостич, твърдо решена да намери отговора. Отражението на ръката на снимката с Мелинда беше началото. Трябваше да я разгледа по-отблизо.

Нещо около тази ръка я безпокоеше, откакто я видя. Огледа всеки детайл на изображението, отбелязвайки факта, че ръката е на бял човек, очевидно мъж, и има някакви отличителни белези.

В компютъра на Бостич имаше сложна програма за работа с фотографии и Кет я използва, за да увеличи образа.

Изведнъж ръката изпълни целия екран и се появи с поразителна яснота, показваща отличителна странична извивка на кокалчето на малкия пръст.

Кен се беше върнал и седеше на мястото си. Тя го погледна, после отново насочи вниманието си към снимката.

Едно бе сигурно — ръката не беше нито на Брадли Лумин, нито на Рудолф Бостич.

— Какво каза Матсън? — попита Улф.

Очите му бяха приковани в уредите и той не виждаше стъписаното ѝ изражение.

Кет се обърна и се вторачи в него, сетне отговори.

Повтори същината на разговора, плюс факта, че фирмата на търговеца на мръсотии от Чикаго е собственост на човека, който седи в гълфстрийма, летящ на неколкостотин метра вляво от тях.

Той я погледна озадачен.

— Какво искаш да кажеш?

— Бил Норт притежава компанията, Кен. Трябва да разберем кой в организацията му е поръчал плащанията за адреса SHRDLU2. Не забравяй, че собственикът на този адрес вероятно е убиецът или може да ни заведе до убиеца. Разбира се, не очаквам да стигнем до компанията.

Звънът на клетъчния телефон я накара да подскочи. Обаждаше се Франк.

— Кет, искам да ти съобща някои нови неща. Обискът на дома на Лумин във Фейт Колинс е бил много интересен. Намерили са таен склад с порнографски видеокасети, всички с участието на малолетни момичета. Били са предназначени за нелегално разпространение. Няма деца, фигуриращи в списъците като изчезнали или мъртви.

— Той е... произвеждал такива неща?

— „Произвеждал“ е твърде официална дума, но това е идеята. Намериха счетоводна книга, показваща, че Лумин ги е примамвал вътре, плащал им, правел записите — понякога включващи групов секс — на някое отдалечено място, после продавал резултата.

— Значи няма доказателства, че ги е убивал или изтезавал?

— Не. Изглежда са били доброволни участнички, макар че вероятно са били дрогирани с наркотици, които им е давал. Намерили са във фургона и кокаин. Но едно от момичетата е заснето на видеокасета в хижа, която много прилича на снимката у Матсън.

— Икаш да кажеш на същото място като Мелинда? — Кет погледна Кен, който слушаше разговора. Той ѝ направи знак да продължи. — Че прилича на хижата, в която е била държана Мелинда?

— Да. Вдигнах скандал на централата и ме върнаха на случая. Изпратих на Матсън кадър от лентата за потвърждение. Но такава лента няма. След целия шум, който се вдигна около отвличането и

убийството на Мелинда, лайнар като Лумин би се паникьосал и би изхвърлил доказателството.

Тя му благодари и затвори. Вторачи се през предното стъкло и се замисли. Опитваше се да подреди фрагментите на ребуса. Лумин записваше видеокасети с детска порнография, но не убиваше жертвите, нито ги изтезаваше. Но защо при обиска на къщата му в Кънектикът преди две години такива записи не са били открити? Защо? Това засилваше извода, че Лумин не би убил малко момиче, което внимателно е омотал в порнографската си мрежа. Но дали не бе направил изключение?

Очите ѝ бяха приковани в хоризонта на запад.

— Кен, полицията установи ли как е била отвлечена Мелинда? На публично място ли е станало?

Той бавно поклати глава. Лицето му бе обляно в сълзи.

— Не. Явно е отишла да се срещне с тринайсетгодишния приятел, с когото си пишеше. В последното писмо по електронната поща той ѝ определя среща в търговския център. Аз не бях в града. Полицията предполага, че е била отвлечена там. Или че доброволно е тръгнала с убиеца. Незабавно се обадох, че е изчезнала, но намерих писмото едва след два дни.

— Нямаше ли искане за откуп?

— Не. Явно не беше този вид отвлечане. Извършителят е искал да я използва и после да я захвърли.

Дали Лумин не бе предал Мелинда на някой друг, който я бе убил? Кет се замисли. После изведнъж се обърна към Улф.

— Кен, ако наистина искаш да хванеш убиеца на Мелинда, трябва да се откажеш от намерението да пръснеш черепа си.

Той я погледна. Изражението му беше неразгадаемо. Безмерна болка и гняв изостряха чертите му.

Кет опита отново.

— Разбираш ли, Кен? Ключът трябва да е у Бил Норт!

— Норт?

— Да. Той може да принуди шефа на компанията в Чикаго да отговори на съдбоносния въпрос кой е използвал онзи адрес в електронната поща, SHRDLU2. Вече го познавам добре. В твоё отсъствие Норт няма да го направи, ако това заплашва деловите му

интереси. Но той иска да бъде героят, сложил край на похищението, и ще го направи заради теб, Кен.

Улф се вторачи в гълфстрийма, после внезапно зави надясно, увеличи тягата и настрои радиопредавателя.

— Какво правиш, Кен?

Той не обърна внимание на въпроса и натисна бутона на предавателя.

— Господин Норт, тук е Кен Улф. Чувате ли ме?

На борда на „Гълфстрийм 5ЛЛ“

— Да, командире? Къде отивате?

— Трябва да поговорим. Веднага — очи в очи. Нуждая се от вашата помощ, за да сложа край на всичко това. Искam да кацнете след мен в Глоуб, Аризона.

— Нали се бяхте насочили към Финикс.

— Да, но сега отиваме в Глоуб. Моля, последвайте ме. Ако го направите, ще освободя пътниците и ще се кача на вашия самолет, ще поговорим и ще се предам.

— Добре. Браво, командире. Ще ви следвам по петите.

— Слава богу! — рече Дейн и наклони гълфстрийма, за да завие след боинга. — Какво ли е го е накарало да промени решението си?

Бил Норт обикновено отговаряше бързо, но този път не каза нищо. Бейли се изненада, когато видя колко са дълбоки бръчките на челото му.

Летище „Сан Карлос“, Глоуб, Аризона — 18:21

Единствената писта на летище „Сан Карлос“, дълга хиляда и седемстотин метра, не беше достатъчно голяма, за да побере боинг 737, затова видът на самолета, който се спусна от запад след краткото обаждане до диспечерската служба, привлече вниманието на неколцината служители, които още не се бяха прибрали вкъщи.

Боингът кацна и рулира до края на пистата, където обърна и се придвижи към по-широкото бетонно пространство. Моторите му постепенно заглъхнаха. След минута един лъскав Гълфстрийм кацна и спря до него.

Двама любопитни механици стояха до пикапа си и гледаха. Към тях се присъедини един от служителите на летището.

— Какво става? Да не би да искат да заредят?

— Някой да те е повикал, Джим? — попита единият от механиците.

— Не.

— Ами ако им потрябваш, ще ти се обадят.

— Вратата на боинга се отваря — отбеляза Джим.

— И на гълфстрийма... А бе това да не е...

— Какво?

— Онзи боинг от „Еърбридж“, отвлеченият.

— Вярно, сигурно е той.

— И какво ще правим сега?

— Ще се обадим на шерифа. Хайде, Джим, бързо!

Кен мълчаливо провери уредите, взе револвера и го затъкна в колана си. После стана и отвори вратата на пилотската кабина. Кет усети промяната в налягането, когато Улф отвори и външната врата, и чу бръмченето на спускащата се стълба.

— И така, драги пътници, тук ще свърши всичко. Съжалявам, че ви оставям в Глоуб, вместо във Финикс, но транспортът скоро ще бъде уреден. Искрено се извинявам. Моля, изчакайте, докато се кача в другия самолет. После можете да слезете. Всички без господин Бостич. Той е арестуван и всеки опит да бъде освободен е престъпление.

Кен остави микрофона и се наведе към пилотската кабина.

— Хайде, Кет, излизай.

Тя се подчини и се изненада, когато лявата му ръка обгърна раменете и врата ѝ.

— Извинявай, но в случай че някъде там се крият снайперисти, трябва да изглеждам опасен.

Лицето му бе сериозно. Бутна я леко по стълбата и се огледа във всички посоки, после допря дулото в тила ѝ.

— Спокойно, Кет. Върви близо до мен.

Гълфстриймът беше на стотина метра. На вратата нямаше никой. Двамата бавно се качиха по стълбата.

— Кой е най-близо до вратата? — извика Кен.

На входа се показа едно лице и Кет позна командира на полета.
— Дейн Бейли — каза тя през рамо.
— Не съм въоръжен, командир Улф — рече Дейн, вдигна ръце и
влезе заднишком в самолета.
— Къде е господин Норт?
Бейли посочи с глава към пътническия салон.
— А помощник-пилотът?
— На седалката вдясно в пилотската кабина.
— Забележа ли внезапно движение, ще стрелям.
— Никой няма да прави резки движения, командире. Господин
Норт ви чака. Не е въоръжен.
— По-добре да е така. Къде смятате да стоите?
Бейли сви рамене.
— Където няма да ви пречим.
— Добре — каза Улф. — Стойте в пилотската кабина.

33.

На борда на „Гълфстрийм 5ЛЛ“, Глоуб, Аризона

Когато влязоха в луксозния пътнически салон, Бил Норт стана. Очите му внимателно огледаха Кет. Улф я пусна. Тя се приближи до стола, на който бе седял Норт, и изпита облекчение, когато видя, че чантата ѝ е все още на килима.

— Защо не седнем, командире? — каза Бил Норт и посочи канапето вдясно, между двата въртящи се стола.

— Наричай ме Кен. И седни там — отговори Улф и посочи единия от столовете.

— Както кажеш.

— Достатъчно дълго измъчвах горките хора в боинга. Те вече не могат да ми помогнат. Но ти можеш.

Норт се усмихна и сви рамене.

— Нали така обещах. Какво мога да направя за теб?

Кен погледна Кет.

— Знаеш ли името на тази компания в Чикаго?

Тя кимна и Улф разказа за Хосе Таурус, без да откъсва очи от Бил Норт. Норт го изслуша спокойно и поклати глава.

— Притежавам много компании, които на свой ред притежават други, Кен. Не мога да следя какво правят всичките. Всъщност дори не знам името на тази. „Елизиан“ ли каза?

Улф кимна.

— Собственост на швейцарския ти клон.

— Добре. Сега ще се обадя на изпълнителния директор в Женева и бързо ще получа някои отговори. — Норт се поколеба за момент. — Може ли да стана и да използвам телефона?

— Къде е?

— Ей там, до Кет.

— Да.

Бил стана, отиде в дъното на пътническия салон и взе телефона.

Кет се помъчи да успокои ритъма на сърцето си и се вторачи в Бил Норт, който стоеше, сложил ръка на кръста си и издаваше заповеди на френски, настоявайки за незабавна среднощна връзка с изпълнителния директор. Норт я погледна, усмихна ѝ се и отново съсредоточи вниманието си върху телефонния разговор. Кет плъзна очи по ушития му по поръчка костюм, помисли за частния му реактивен самолет на стойност трийсет и девет милиона долара и се запита какви ли други неща са купили парите на Норт.

Сетне си припомни снимката на Мелинда.

— Ще ми се обади след три минути.

Кет се изправи и спокойно тръгна към стола на Норт.

— Бил, през последния час събитията се развиха много бързо. Част от тях не дойдоха по сателитния телефон, затова се съмнявам дали си чул всичко.

Норт сви рамене и вдигна ръце.

— Не съм се опитвал да следя подробно нещата, Кет. Само се стараех да ти ги предавам.

Тя се усмихна и кимна.

— Оценявам това, Бил, и цялата ти помощ.

— Радвам се.

— А сега искам да ти кажа докъде сме стигнали с разследването. Както каза Кен, нуждаем се от помощта ти, за да получим информация от една от компаниите, но докато чакаме, може би ще ми помогнеш да изясним някои противоречиви факти.

— Разбира се. Какви са те?

Пред канапето имаше тежка орехова маса с ръчна резба и Кет внимателно седна на нея. Скръсти ръце и го погледна в очите. Кен мълчеше и ги гледаше.

— Първо, Брадли Лумин не е убил Мелинда Улф.

Норт трепна, после се намръщи.

— Чух това и бях поразен. Но се питам дали изводът не е прибързан.

— И ние бяхме поразени. Но няма съмнение, че ако е правил онази снимка — а това не е така — Брадли Лумин не може да е убил Мелинда. Всъщност може дори изобщо да не е замесен в случая.

Норт изглеждаше объркан.

— Но в компютъра му е имало снимка на Мелинда, нали?

— Била е поставена. Лумин не е бил на местопрестъплението. Някой умишлено го е натопил.

Бил погледна изпитателно Улф, сетне отново Кет.

— Тогава кой е? Мислиш, че някой, който работи за мен в една от компаниите ми, знае отговора?

Кет поклати глава.

— Не, Бил, мисля, че самият ти го знаеш.

Тя чу как Кен се премести на стола и долови изненадата му.

Норт поклати глава.

— Аз? Казах ти, че имам много компании...

Кет вдигна ръка да го спре и продължи:

— В Мейн има една хижа, която от известно време се използва за студио за снимане на порнографски филми с деца. Вече имаме доказателства за това от независим източник. Открити са във фургона на Лумин в Колорадо. Мелинда е била държана и изнасилвана в същата хижа. Там Лумин е правил сексфилми. Разбира се, хижата не е използвана след смъртта на Мелинда, но това мръсно порнографско студио е захранвало едно от предприятията ти, Бил.

Той изсумтя и я погледна така, сякаш се чудеше на наивността ѝ.

— Сигурно не мислиш, че президентът на един голям холдинг може да знае за такава дейност, нали?

— Бил, ти не само знаеш за хижата, но и я притежаваш, макар и косвено. Досега не знаехме къде да я търсим. Щатът Мейн е голям. Но сега, след като се намеси ти, сме наясно къде да я намерим.

Норт се усмихна и поклати глава.

— Кет, разбрала си всичко погрешно. Ако някой в една от компаниите ми прави нещо незаконно или дори е купил и злоупотребил със собственост, която се води моя, той не би ме уведомил. Аз съм само собственик на холдинга.

— Работата е много по-неприятна, Бил, и много по-близо до теб. Компанията ти в Чикаго ще ни каже колко близки са били връзките ви. Знам, че са поддържали адрес в електронната поща, с име SHRDLU2, който по-късно е използван, за да се запише онази ужасна снимка на Мелинда в компютъра на Бradли Лумин, за да го натопят, и още една — в компютъра на Рудолф Бостич, за да го предупредят да мълчи, при това, след като Бостич е получил информацията за Лумин. Когато

стигнем до края на тази верига, ще намерим самия Бил Норт, а не някакъв си холдинг.

— Писна ми от тези безотговорни глупости — ядоса се най-сетне Норт и скочи. — Разкарайте се от самолета ми!

Кен насочи револвера срещу него.

— Седни, Норт! Веднага! Или ще отговориш подробно на въпросите ни, или ще умреш. Вече чух достатъчно, за да те убия.

Бил го погледна, преглътна с усилие, сетне се вторачи в Кет, която кимна и посочи въртящия се стол. Той отново се отпусна на него. Лицето му изразяваше неподправен гняв. Поклати глава и изсумтя:

— Разбирам защо ФБР не ти вярва, Бронски. Ти си аматьор! Опитваш се да подстрекаваш похитител, като свързваш инвеститор като мен с предполагаеми нарушения от страна на служителите ми от клонове, намиращи се на светлинни години разстояние. Никой прокурор не би слушал дори за минута подобни глупости. Нещо повече, измъчваш горкия командир за нищо!

Тя го погледна изпитателно.

— Бил, още не съм се изяснила напълно. Брадли Лумин е натопен не от твоя служител, а от самия теб.

— Какво?

Норт отвори широко очи.

Кен изведнъж пристъпи напред и попита с напрегнат и настоятелен глас:

— Какво искаш да кажеш, Кет?

— Бил Норт е притежателят и потребителят на адреса от електронната поща, Кен.

— Откъде знаеш... — започна той, но Кет вдигна ръка да го спре.

— Бил, като агент на ФБР, трябва да те предупредя, че от този момент ти си разследван за участие в отвлечането и убийството на Мелинда Улф. Имаш правото да мълчиш, да...

— Какво? Какви са тези глупости?

Очите на Норт бяха широко отворени от изумление и гняв.

Тя сложи пръст на устните си и му прочете правата.

Кен я хвана за рамото.

— Какво става тук, Кет?

Тя го нагледна властно.

— Само слушай, Кен. И ми се довери.

Той облиза устни и кимна, после отстъпи, без да изпуска от прицел Норт.

На лицето на Бил се изписа паника, примесена с ярост. Очите му се стрелкаха ту към Кен, ту към Кет.

— Агент Бронски, ако така се отплащаш за усилията на един загрижен гражданин, никога вече няма да помагам на ФБР.

Тя поклати глава.

— Изненада ме, когато ми предостави толкова бързо самолета си, Бил. После разбрах, че си вицепрезидент на „Еърбридж“. По-късно открих, че ключът за някои от доказателствата за убийството на Мелинда е в твоите ръце.

— Какви ги дрънкаш, по дяволите?

Изражението му беше подигравателно.

Кет въздъхна и се вторачи в дебелия килим, после отново го прониза с поглед.

— Бил, хайде да поговорим какво всъщност се случи с Мелинда Улф.

Той сви рамене и вдигна ръце.

— Чудесно! Щом си насочила оръжие към мен, може да говорим за каквото искаш, агент Бронски!

— Добре. Тогава да поговорим за процъфтяващия бизнес да осигуряваш с порнография един свят, който явно не може да й се насити.

— И за това ли съм виновен аз?

— Ти доставяш стоката, но бизнесът ти преминава границата, когато показваш деца, участващи в полов акт.

— Нито една от компаниите ми не...

— Млъкни! — грубо извика тя, после гласът ѝ отново стана тих и сдържан. — Вече знаем, че компаниите ти са купували мръсните порнографски записи, правени от Бродли Лумин. Ти си осигурил хижата, защото специалните порнографски продукции носят страхотна печалба. Всичко е било бизнес. Лично ти предпочиташ да си с момиче, отколкото само да гледаш, но от друга страна си бизнесмен, а такива неща носят пари.

— Не знам някъде в моите компании да се правят такива продукции.

— Напротив. Разбира се, поддържал си дебел пласт изолация между себе си и оперативната страна, но един ден господин Лумин, който е работил по договор, отвлича неподходящо момиче. Вместо някоя непълнолетна уличница, която щеше да понесе унижението, да вземе парите и никога да не се оплаче, Лумин отмъква момиченце на име Мелинда. Тя не иска да се търкаля в мръсотията с отрепка като него. Лумин е идиот, педофил и страхливец. Изведнъж снимката на момиченцето, което е упоил и завързал в хижата ти в Мейн, се появява във всички новини на Източния бряг като жертва на отвличане и той изпада в паника. Изнасилва я и я бие, за да я накара да мълчи, после, когато му се струва, че я е убил, избягва. Посредникът ти нарушава всички правила, обажда ти се в Солт Лейк Сити и ти разказва какво е станало.

— Това са фантазии, Бронски!

— Има телефонни справки, Норт — възрази тя, доволна от въздействието на думите си. — И значи той ти разказва какво е станало в Мейн и заявява, че няма да отиде пак там. Дори се отказва да работи с теб и те предупреждава никога повече да не му се обаждаш. Ти не знаеш какво да направиш. Страхуваш се, че момиченцето може да е мъртво или да умира, затова отиваш в Мейн да се погрижиш за нещата и се озоваваш в хижата с Мелинда Улф.

— Какво! — изрева Кен. Кет бе прекалила с търпението му. Той тръгна към Норт, насочил револвера в главата му. — Искаш да кажеш, че този негодник е убил Мелинда?

— Успокой се, Кен — вдигна ръка тя. — Господин Норт има да ни разказва много неща. Нали така, Бил?

— Нямам представа за какво говориш, Бронски!

Кет се наведе към него.

— Бил си в хижата с Мелинда.

— Глупости! Никога не съм ходил там.

— И тя е била жива, когато си пристигнал, нали, Бил?

— Не съм бил там! По дяволите, какво трябва да направя, за да ми повярваш? Не съм ходил нито в Мейн, нито в Кънектикът. По онова време бях в Солт Лейк Сити. Мога да го докажа.

— Това не е... точно така, шефе — чу се глас зад тях.

Дејн Бейли бе застанал до вратата. Изглеждаше потресен. Бил Норт рязко се обърна към него.

— Що за глупости, Бейли?

Дейн държеше бордовия дневник.

— Тук пише всичко. Преди две години на вчерашния ден ти събуди Джеф и мен в два часа през нощта и ни накара да приготвим самолета за полет до Бостън. Спомням си го много добре, защото синът ми навършваше годинка. Трябваше да пропусна рождения му ден и адски ти се ядосах. Остави ни да чакаме в Бостън два дни и така и не обясни защо беше толкова спешно.

— Имах работа! — отсече Норт.

— Бил си там — намеси се Кет — и ще намерим колата, която си използвал, за да изхвърлиш тялото на Мелинда.

— Какво?

Кет отново седна на масата.

— Бил, ти ли отвлеche и уби Мелинда Улф?

— Не, по дяволите!

— Бил, знам, че си бил в стаята с нея...

Той отвори уста да възрази, но тя го спря с жест. Лицето му беше тъмночервено.

— Знаем и можем да докажем, че си бил в хижата с Мелинда Улф, чието тяло по-късно беше намерено в една гора в Кънектикът. Тя е била жива, когато си отишъл там.

Норт понечи да каже нещо, после се отказа и Кет забеляза това.

„Добре. Движи се към ръба. Изгаря от желание да ми каже, че тя е била мъртва, когато е отишъл там.“

Кет доближи лице до него.

— Как си могъл просто да й направиш снимка, за да натопиш някой друг, и да я оставиш да умре?

Чу как Кен изстена като изтерзано животно, но вече не можеше да спре. Беше твърде близо до изтръгването на самопризнания от Норт.

Той клатеше глава, но на челото му бяха избили капки пот.

— Това е лудост! Що за тъпи въпроси? Не съм бил там, по дяволите!

— Застанал си там, в стаята, и просто си направил снимки! Тя се е нуждаела от помощ. Била е жива и е била измъчвана, течало й е кръв...

— Не!

— Какво „не“, Бил? Не беше ли жива?

— Казах, че не съм бил там.

Тя го гледа в очите няколко секунди, без да говори, сетне попита:

— Изнасили ли я, Бил?

Въздействието от думите ѝ беше почти осезаемо. Той се отпусна на стола, сякаш го бяха ритнали.

— Изнасили ли я? — повтори Кет.

Кен отново изстена.

Норт не му обърна внимание и изкрещя:

— Не чукам малки момиченца!

— Тогава... защо си ходил там, Бил? Някой я е изнасилвал многократно. Или всяка година изнасилваш хиляди момиченца в качеството си на търговец на гнусотии?

— Не съм бил там! Лумин или някой друг го е направил.

— Стига, Бил! — изведнъж извика тя и скочи. — Разбери, че си разобличен. Защо не ѝ помогна? Защо не спаси живота на това момиченце?

— Сигурна ли си, Кет? — сломен попита Кен.

Тя кимна, съзнавайки риска.

За миг настъпи пълна тишина. Норт понечи да каже нещо, отвори уста — и изведнъж Кен с гърлен рев се хвърли към него и напъха дулото на револвера в устата му.

— Ще ти пръсна скапания череп, ако не ми кажеш точно какво си направил с нея, кога, защо и как, копеле! Какво си направил с дъщеря ми!

Норт се задърпа, но Кен го държеше здраво. Кет хвана Улф за ръката и му направи знак да се отдръпне. Бавно и без желание той извади дулото на револвера от устата на Бил и отстъпи, сетне насочи оръжието към главата му.

— Това е смешно! — заяви Норт.

Кет отиде в ъгъла на салона, после се обърна към него.

Неочаквано зад тях се чу мъжки глас:

— Бил, сам ще трябва да поемеш този удар.

На прага бе застанал Рудолф Бостич. Окованите му в белезници ръце още бяха зад гърба.

— По дяволите, какво правиш тук, Бостич? — изръмжа Улф.

Бил Норт ги гледаше ужасено.

— Слушах до вратата — отговори прокурорът. — Не можех да повярвам, докато седях там, след като всички си отидоха и след като разбрах на кого е този самолет. От всички гнусни отрепки на планетата, познай кой да се появи на екзекуцията ми! Мръсникът, който ме натопа!

Норт поклати глава.

— Какви ги дрънкаш, Руди?

— Виждате ли? — усмихна се Бостич. — Той ме познава. Но моят добър стар партньор на голф вероятно не ви е казал, че аз съм почитател на обикновени порнографски снимки на пълнолетни жени, а не на деца. Не ви е казал, че самият той е записал онези детски порнографии в компютъра ми, наред със снимката на дъщерята на командира. Мислел е, че ще кажа на съдията в Кънектикът, че Бил Норт е източникът на информацията за Лумин. Но моят приятел може би не знае, че вече няма власт над мен, защото и без това съсипа живота ми.

Норт го гледаше паникьосан.

— Не подозирах, че е замесен в убийството на момичето на Улф — продължи Бостич, — но докато стоях тук и слушах разпита, нещата започнаха да идват по местата си. Ще свидетелствам срещу този боклук с всички подробности, които знам. Той е записал онези мръсотии в компютъра ми без мое знание. Наистина го купих нов, въпреки че ти не ми повярва, Кет. Заплаши ме, че ще ме съсипе, и аз излъгах съдията, за да защитя себе си и него. Но нямах представа, че е пряко замесен в убийството на момичето.

— Не съм замесен, шибан идиот! — изръмжа Норт.

Кет се обърна към Бостич.

— Излезте. Веднага. Седнете долу на стъпалата.

Той сви рамене и излезе.

Бил шумно изсумтя.

— Добре, Бронски. Мисля, че за днес свършихме с разпитите. Ще се обадя на адвокатата си и ще дам под съд ФБР за тормоз.

— Ако желаеш адвокат, трябва да поискаш разрешение от похитителя, бащата на Мелинда, а аз мисля, че той предпочита да чуе обясненията ти сега.

Кен кимна. Устните му бяха побелели.

Кет наведе глава и преплете пръсти.

— Както вече казах, хайде да поговорим какво всъщност се случи, Бил. Не си я отвлякъл, дори не си я изнасилил. Отишъл си да разчистиш сцената и да заличиш доказателствата и връзката си със случая. Но всички са знаели, че момичето е отвлечено, затова някой е трябвало да бъде осъден, инак следата е можела да доведе до теб. Докато си пътувал от Бостън към Мейн, обезумял от страх, си мислел как да запишеш доказателствата в компютъра на Лумин. Това е изисквало снимка на момичето. От друга страна, Лумин я е отвлякъл, изнасилил я е, оставил я е да умре и трябва да поеме удара. Намираш фотоапарат „Полароид“ и пристигаеш в хижата. Очакваш да видиш труп. Виждаш осакатено момиченце, завързано за стол. Изглежда мъртво. Нямах представа какво би направил, ако още е жива, затова предпочиташ да мислиш, че е мъртва. Правиш снимките, които са ти необходими, мяташ я в багажника на колата, отиваш в гората и я хвърляш там.

— Не съм...

— Млъкни! — извика Кет. — Просто стой и слушай, защото дори и ти не знаеш края на историята.

Той се опитваше да я гледа гневно, но ръцете му трепереха.

— Повредил си електрическата ограда. Затова знаем кога и къде е станало това. Влязъл си в гората, занесъл си я навътре в шубраците и си изкопал гроб.

Кет чу сподавеното ридание на Кен, който не знаеше това.

Тя продължи с тих и напрегнат глас:

— Заровил си тялото и си заминал. Изчистил си колата, зарязал си я и си се върнал на самолета си. Това се случи в действителност, нали?

— Върви по дяволите, Бронски! Кой ще повярва на фантазиите ти?

— Добре, Бил. Тогава да извадим още карти на масата. Беше ли мъртва, докато я караше към Кънектикът?

Той изсумтя и поклати глава, но тя видя, че решителността постепенно го напуска.

— Изгаряш от желание да ми кажеш, че е била мъртва, но така и не си проверил. Само си предположил.

— Защо измъчваш нещастния й баща? — попита Норт.

— Не аз, а ти го правиш.

Кет се обърна към Кен, опитвайки се да прецени колко сили са му останали. Той пое дълбоко дъх и ѝ кимна да продължи.

Тя отново погледна Норт.

— Бил, когато е починала, Мелинда е била на неколкостотин метра от мястото, където си я заровил. И знаеш ли защо?

Той я погледна в недоумение.

— Защото е пълзяла дотам. Разбираш ли, погребал си живо малко момиченце.

Кет изчака, докато думите стигнат до съзнанието му. Лицето на Норт помръкна.

— Била е в безсъзнание от наркотика, който ѝ е дал Лумин, но е била жива, когато си я заровил в земята, Бил.

Той изпъшка. Лицето му се сгърчи.

Кет продължи:

— По-късно, дълго след като ти си си тръгнал, Мелинда Улф дошла в съзнание. Била на шейсет сантиметра под земята и устата ѝ била пълна с пръст. Задъхвайки се, тя започнала да рови и да копае с пръсти, докато стигнала до повърхността. За щастие, не си бил хвърлил много пръст. Била е жива, Бил. Погребал си я жива, а тя се измъкнала и пълзяла неколкостотин метра, после умряла от загуба на кръв, изтощение и вследствие на насилието.

Очите на Норт станаха огромни. Устата му се отвори и затвори, без да издаде звук. Очите му се стрелкаха ту към нея, ту към Кен. Накрая той пресекнато каза:

— Потресен съм... да чуя какво е преживяло горкото момиченце. Но вие грешите. Аз... нямам нищо общо с това.

— Отричането ти е достойно за съжаление, Бил. Истината е изписана на лицето ти и имаме доказателства.

Той остана неподвижен.

Кет хвана дясната му ръка, разпери пръстите и проследи очертанията на малкия му пръст. Норт я наблюдаваше с нарастващо безпокойство.

— Чупил ли си пръста си като дете, Бил?

Той се поколеба, после кимна. Беше напълно объркан.

— Да. Зарасна накриво.

— Около кокалчето са останали отличителни очертания. За пръв път ги забелязах в Солт Лейк Сити. Спомняш ли си как обсъждахме по

сателитния телефон снимката, която си записал в компютъра на Бостич? Е, Бил, искаш ли да разбереш откъде знам тези неща? И как да убедя без никакво съмнение съдебните заседатели? Увеличих снимката, за да видя ръката, отразена в стъклото на прозореца. В тази ръка имаше нещо характерно и накрая разбрах какво е то. Малкият пръст има своеобразна извивка. Бях я видяла с очите си преди няколко часа, защото това е твоята ръка, Бил.

Изстрелът отляво беше оглушителен и Кет инстинктивно се хвърли вдясно.

Погледна Норт и с изумление установи, че е невредим. В стената на салона имаше дупка — само на няколко сантиметра от главата му.

Тя рязко се обърна към Улф.

— Не, Кен! Това не е начинът! Ще е твърде лесно за него.

Улф дишаше тежко. Насочи дулото към челото на Бил Норт и заповяда:

— Дръпни се, Кет.

— Кен...

— Дръпни се!

Тя се опита да прецени положението. Желанието ѝ да изтръгне самопризнания от Норт отстъпи пред необходимостта да запази живота му. Изведнъж се сети за чантата си, направи две крачки и седна на стола. Очите ѝ бяха приковани в Кен, който не ѝ обръщаше внимание.

Придърпа чантата към себе си и дръпна ципа. Пръстите ѝ се вмъкнаха вътре и с облекчение докоснаха студения метал на пистолета.

— Стани, Норт! — заповяда Кен.

— Защо?

— Стани, шибан убиецо! — изкрещя Улф. — Този кошмар става все по-ужасен. Сега разбирам, че един корпоративен баровец е оставил Мелинда да умре и на всичко отгоре е погребал момиченцето ми живо! Можел си да я спасиш, лайно такова!

— Виж какво, Улф, аз...

Кен вдигна револвера, после бавно го спусна, прицелвайки се в слабините му.

— Ако ми кажеш истината, ще те оставя да живееш и да бъдеш осъден.

— По дяволите, разбери... — започна Норт.

Прозвуча още една гръмотевична експлозия. Норт изкрещя, погледна между краката си и се обърка, като видя, че слабините му са непокътнати.

— Аз съм безпогрешен стрелец, Норт. Това беше последното предупреждение. Със следващия изстрел ще те кастрирам. Ти си убил дъщеря ми! Признай!

Норт вдигна ръце да го спре. Гледаше като обезумял.

— Моля те, Кен, трябва да ми повярваш! Не съм я убил. Нито съм я наранил.

— Лъжеш!

— Не!

— Ти си я изнасилил и убил!

— Не! Не! Не! По дяволите, изслушай ме! Нямах представа, че е жива!

За миг — докато признанието на Норт стигне до съзнанието му — Кен застина втрещен.

— О, боже!

Лицето му се изкриви от болка.

Бил Норт мигновено се възползва от възможността. Хвърли се на килима и протегна ръка към масичката. Кет измъкна пистолета от чантата си и се прицели в главата на Улф.

— Кен! Хвърли оръжието! Веднага! Не стреляй!

Улф я погледна, после погледна Норт, който се гърчеше на пода.

— Още не съм прострелял този негодник, Кет.

— Няма и да го направиш! Хвърли оръжието, Кен! Веднага!

Той поклати глава.

— От няколко часа се опитвам да ти обясня, че моят живот вече свърши, Кет. Наистина не ми пука дали ще ме застреляш, или не. Само се погрижи този убиец да отиде зад решетките, ако не успее да го убия.

— Ти няма да извършиш убийство, Кен!

— Вече извърших криминално престъпление.

— Тогава не влошавай нещата. Пусни оръжието!

— Не, по дяволите!

Кен махна с револвера на Норт, който още беше на пода.

— Ставай, шибан убиецо! Първо ще прострелям топките ти.

— Кен! — изкрещя Кет. — Недей! Ако видя, че натискаш спусъка, ще трябва да те застрелям.

— Не ми пука — тихо каза той.

— Но на Мелинда би й пукало, Кен! Тя би искала да те види жив, за да довършиш разследването. Знаеш какво изпитват дъщерите към любимите си бащи. Мелинда никога не би използвала този револвер. Тя би искала този мръсник да гние в затвора до края на живота си, лишен от всичките си привилегии. Ако го убиеш, ще улесниш нещата за него.

Кен се колебаеше. Явно объркан, той примига и бавно започна да отпуска револвера. Обърна се към Кет. На лицето му бе изписано примирение. И не забеляза внезапното движение на Норт.

Кет мигновено разбра какво става. Времето сякаш спря и сцената пред очите й мина като на забавен каданс. Докато Кен пускаше револвера на пода, Бил Норт бръкна под масичката и се надигна като разгневена кобра. На лицето му бе изписана смъртоносна подигравка. Очите му горяха. Ръката му стискаше пистолет.

— Бил! — стъписана извика Кет.

Норт прикова очи в главата на Кен. Пръстът му беше на спусъка.

Кет инстинктивно насочи пистолета вдясно, към Норт, и викна:

— Недей, Бил!

Той не й обърна внимание. Неумолимо вдигна пистолета и се прицели в Кен, който най-сетне разбра какви са намеренията му и се встрещи. Очите му се стрелкаха тук към падналия револвер, ту към Норт.

— Не, Бил!

Дулото беше насочено към слепоочието на Кен.

— Не мърдай, Бил, ще стрелям! — извика пак Кет.

Но беше очевидно, че Норт няма да промени решението си и движението на пръста му върху спусъка не оставяше съмнение в това. Кет нямаше време за размисъл. Трябваше да разчита единствено на инстинкта си.

Изстрелът разтърси пътническия салон на гълфстрийма. Куршумът от пистолета на Норт прониза дясната страна на гърдите на Кен Улф.

След частица от секундата куршумът на Кет пръсна черепа на Бил Норт.

Тялото му се строполи на пода. Кен залитна към срещуположната стена. Очите му бяха широко отворени. На бялата му

риза разцъфна петно тъмночервена кръв.

Улф погледна тялото на Норт, после Кет. Опита да се усмихне и се свлече по стената. Кет и двамата пилоти се втурнаха към него.

ЕПИЛОГ

Главно управление на ФБР, Вашингтон, окръг Колумбия — След два месеца

Директорът на ФБР стана и се обърна към прозореца. Кет Бронски, която седеше на плюшения стол пред бюрото му, гледаше гърба му и го слушаше.

— Агент Бронски, имам големи проблеми. От една страна, има правила, към които Бюрото трябва да се придържа, от друга — имам теб.

Той се обърна и я погледна.

— Първият проблем е, че си пренебрегнала заповедите, заобиколила си процедурите и си станала заложник, след което не си се подчинила на заповедта за отстраняването ти от случая.

Директорът се върна при големия стол зад бюрото си.

— И, разбира се, нека да не забравяме малкия проблем, че си застреляла личен приятел на президента на Съединените щати на борда на собствения му самолет.

— Господине...

— Второ — прекъсна я той, — трябва да призная, че агент на ФБР спаси самолет, пълен с пътници, и извърши задълбочено разследване на убийство за няколко часа, използвайки интуиция, интелект и знания. Блестяща работа, при това под обстрел. Независимо дали това ми харесва, или не, образът на съвременния агент на ФБР, който ти представи на обществеността, направи огромно добро на ФБР... макар че някои от колегите ти са много ядосани.

— Благодаря.

— Не ставай самонадеяна. Похвалата е изразена с нежелание.

— Разбирам.

— Освен това трябва да добавя, че президентът лично ми нареди да ти кажа на четири очи, че е адски благодарен, задето си разобличила Бил Норт. Нямам представа, че Норт е замесен в международна търговия с детска порнография. Между другото, знаеш ли, че сега

имаме убедителни доказателства, свързващи Норт с производството на филми, показващи убийства на живо в Мексико?

— Господи, не!

Директорът кимна.

— Достатъчни, за да му предявят обвинение, ако бе останал жив. Така че куршумът е бил добре премерен, Кет. Съзнавам, че застрелването му е напълно оправдано, каквото е и заключението на официалното вътрешно разследване. Освен това президентът иска да ти изкажа огромна благодарност, че си разобличила и Бостич и си спестила на администрацията му грандиозен скандал. Какви са последните новини за него?

Тя прелисти бележника си.

— Кандидатурата му за главен прокурор на Съединените щати е отхвърлена. Официално е подал оставка, но на практика е изритан. Адвокатската колегия в Кънектикът е отнела правото му да упражнява професията си, защото е излъгал съдията. Заповедта срещу Бродли Лумин е издадена повторно. Той ще бъде съден за отвлечането на Мелинда Улф.

— Значи обвинението е сигурно?

Кет кимна и се усмихна.

— Лумин е обвинен във федерални престъпления — отвлечане, изнасилване и опит, заговор и съучастие в убийството на Мелинда Улф. Освен това публикациите са накарали няколко млади жени, жертви на кинематографската дейност на Лумин, да се свържат с полицията и го очакват още обвинения. Никога вече няма да се разхожда по улиците.

— Добре!

— Бостич се отърва по едно обвинение, между другото. Съдебните заседатели решиха, че не е виновен за притежаване на детска порнография. Изглежда, харесва похотливи снимки на голи жени.

— А пилотът, Кет? Знам, че миналата седмица са го изписали от болницата, но какво е постановил съдът?

— Това е най-заплетената ситуация, която съм виждала. Знаете, че прокурорът реши да не го обвинява във въздушно пиратство, нали?

Той кимна.

— Да, но не разбрах защо.

— Нямаше друг избор — отговори Кет. — Не е за вярване, но авиокомпанията отказа да признае, че Улф *не е имал* разрешение да прелети над Юта, Колорадо, Телърайд и Аризона!

— Шегуваш се!

— Съвсем не. Според закона не можеш да отвлечеш самолет, който имаш пълномощие да управляваш. Юрисконсултите взели решението въз основа на проявена небрежност, каквато предпочитат да признаят. След публичния изблик на съчувствие към Улф те явно не искат да поемат отговорността да изложат един от пилотите си на риска да бъде осъден на смърт.

Директорът на ФБР поклати глава в недоумение.

— Чух, че никой от пътниците няма да подаде оплакване срещу него.

— Нито един. Това е поразително. Много от пътниците, които вероятно щяха да съдят „Еърбридж“ за психически тормоз и безразсъдно застрашаване на живота им, са написали вълнуващи писма, в които молят за снизходителност. Улф трябваше да бъде обвинен във всички смъртни грехове, но нещата се сведоха до решението на съдията в Денвър.

— И какво е то?

— Ще бъде обвинен във въоръжено нападение — до дваайсет години затвор. Присъдата ще бъде произнесена идната седмица. Разбира се, Улф получи най-тежкото наказание за един пилот. Никога вече няма да лети. Федералното авиационно управление отне разрешителното му и няма шанс да му го върне.

— Голяма трагедия, Кет, няма що! — Той тресна на бюрото папката, която държеше — на корицата беше написано името ѝ. — Но какво ще правим с теб?

— Господин директор, аз...

— Млъкни и ме чуй. Някои от момчетата са доста настроени срещу теб, но главно защото им открадна славата. — Той се усмихна и посочи папката. — Всъщност колегите ти сериозно препоръчаха да бъдеш уволнена за неподчинение или най-малкото временно отстранена от длъжност, да бъдеш понижена и да минеш повторно обучение.

Тя се навъси.

— Очаквах го.

— Но... президентът не би подкрепил това и откровено казано, аз също.

— Значи...

— Значи ще ми се закълнеш, че поне ще се опиташ да спазваш правилата за в бъдеще. Знаеш ли, трябва ми повече хора като теб — хора, които отказват да ограничат мисленето си по време на криза и могат да взимат правилни решения в опасни ситуации.

Федерален областен съд, Денвър, Колорадо — След една седмица

— Подсъдимият Улф, станете.

Гласът на съдията прогърмя в препълнената съдебна зала. Кен неволно потрепери, премести стола си няколко сантиметра назад и се изправи.

Съдията нагласи очилата си и погледна листа в ръката си.

— Подсъдимият Улф, вие сте се признали за виновен по всички обвинения и дори сте отказали същите да ви бъдат прочетени. Така ли е?

— Да, Ваша Чест.

Кен усети, че стомахът му се свива, и се изненада. Мислеше си, че от известно време не изпитва нищо. Нямаше причина да се страхува от присъдата. Щеше да прекара остатъка от живота си в затвор — или на федералното правителство, или в този на собственото си съзнание. Имаше ли значение?

Но въпреки това сега го беше страх.

— Подсъдимият Улф, този съд е призван да налага справедливи наказания за нарушаване на закона. Вие с готовност се признахте за виновен по всички обвинения, предявени от прокурора. Престъпленията са сериозни, но аз напълно съзнавам подробностите на изчерпателния, и бих добавил, много прочувствен предварителен доклад, представен на съда от правителството. Знам, че сте загубили професията си на пилот, при това завинаги. — Съдията замълча и погледна Кен в очите. — И така, съдът постановява да бъдете настанен в психиатрична клиника за шестмесечно лечение и при благоприятен резултат от терапията налагам присъда от десет години... условно.

Съдията свали очилата си, въздъхна и продължи:

— Командире, за вашето поведение не може да бъде намерено оправдание, но съм убеден, че не сте заплаха за обществото. Вече сте загубили много повече, отколкото този съд може да ви отнеме. Ако спазвате ограниченията, които ви се налагат, няма да бъдете лишен от свобода.

Кен кимна. Лицето му беше мокро от сълзите, които се срамуваше да пролее. Накрая, стиснал очи, той успя да промълви:

— Благодаря ви, Ваша Чест.

Съдията разпусна заседанието, стана и вместо да тръгне към вратата, отиде при Кен и сложи ръка на рамото му.

— Командире?

Улф отвори очи и го погледна.

— Да, Ваша Чест?

— Прочетох какво ви е казала агентката на ФБР в самолета. Момиченцето ви наистина не би искало да се предавате. Агент Бронски е права, командире. С молбите си за снизходителност съгражданите ви ви дават още една възможност да допринесете нещо повече в името на дъщеря си. Не удавяйте този шанс в самосъжаление. Светът е извратен и се нуждае от помощ.

Съдията стисна рамото му за последен път, обърна се и се отдалечи.

Издание:

Джон Нанс. Последният заложник

Американска. Първо издание

ИК „Бард“ ООД

Редактор: Иван Тотоманов

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.